

บทนำ

“ล่าสุด เคยทำ วีรกรรมอะไรไว้บ้างล่ะ” ชายผิวขาวจัดอายุราววัยสี่สิบปลาย แต่งกายด้วยสีดำทั้งชุดกล่าวเสียงเรียบนิ่ง ดวงตาหลังแว่นกันแดดแบรנדดังหรือมอง บัตรประชาชนที่ถูกยื่นมาพร้อมสำเนาเอกสารต่างๆ และกระดาษสีดำขนาดเอสี่หนึ่งใบที่มีรูปถ่ายขนาดจัมโบ้แนบ หัวกระดาษพิมพ์ด้วยตัวอักษรสีขาวยาวภาษาไทยเด่นชัด

'ใบสมัครประกวดมิสเตอร์มาเฟีย 20xx'

ผมกลืนน้ำลายอีก ยึดหลังที่แอบโค้งงอให้ตรงดิ่งอัตโนมัติ ถึงจะไม่เห็นว่าเป็นอีกฝ่ายมองผมยังไง แต่ก็รับรู้ถึงรังสีที่แตกต่างจากตัวเองคนละโยชน์เลยอดเสียวสันหลังไม่ได้ คนที่อยู่ตรงหน้าผมนี่คือมาเฟียตัวจริงเสียงจริงอย่างไม่ต้องสงสัย

“ละ... ล่าสุดผมขโมยเงินที่ทำงานหนึ่งร้อยครับ” ผมพยายามคุมเสียงตัวเองไม่ให้สั่นรวมทั้งตัว ทั้งที่ยังไม่ได้ถูกขู่เช็ญอะไรยังรู้สึกกลัวขนาดนี้ ผมควรกลับบ้านดีไหม ไม่สิ อย่าว่าแต่บ้านเลยตอนนี้ที่ซุกหัวนอนผมยังไม่มี

“ขโมยเงินร้อยหนึ่งแล้วถูกตำรวจจับได้?” คนตรงหน้าถามเลือนมือขยับแว่นกันแดดเหลือบมองผมเล็กน้อย

ผมพยักหน้าหงึกหงัก ไม่กล้าแม้แต่จะสบตาเขา ได้ยินเพียงเสียงหัวเราะหึในลำคอหนึ่งครั้งพร้อมเสียงพ่นลมออกจากทางจมูกราวกลับเปื้อน่ายผมเสียเต็มประดา

“แค่นี้?”

“ครับ”

โรคภัยหลุมหลุม

“กลับบ้านไปนอนเตรียมเรียนหนังสือไป พรุ่งนี้วันจันทร์” ชายหนุ่มชุดดำโบกมือไล่ผมอย่างไม่มีดีพร้อมเรียกผู้สมัครคนต่อไปที่ยืนรออยู่ด้านหลังผม ทว่าผมยังนั่งนิ่งกับที่ไม่ขยับเขยื้อนไปไหน

“นี่ไอ้หนู คนอื่นเขารออยู่นายคุณสมบัติเบื้องต้นไม่ผ่าน เชิญกลับบ้านไปสิ” เขาออกปากไล่อีกครั้งพร้อมยื่นเอกสารการสมัครของผมคืนให้ ผมส่ายหน้าไม่รับจ้องเขาเหม็ง

“ไม่ครับ ผมไม่มีบ้าน ผมไม่ได้เรียนหนังสือบ้านผมถูกยึด ผมมีหนี้เป็นล้าน พ่อแม่ผมก็หายตัวไป” ผมกลั้วใจพูดความจริงชวนหัวให้คนแปลกหน้าฟัง ทุกคนในงานหันมองที่ผมเป็นตาเดียวในอกรู้สึกแน่นจนแทบหายใจไม่ออก ผมหายใจหอบถี่หยาดน้ำใสเอ่อคลอในดวงตาระทั่งร่วงเฝาะอาบใบหน้า ไม่รู้ด้วยความเสียใจหรือเพราะเจ็บใจในความยุติธรรมบนโลกใบนี้กันแน่

บางครั้งโชคชะตาก็เล่นตลกกับชีวิตของใครบางคนมากเกินไป
ผมรีบยกมือปาดน้ำตาน้ำอายชะมัดมาร้องไห้ต่อหน้าใครก็ไม่รู้
ชายชุดดำนิ่งไปอึดใจทำท่าเหมือนนึกอะไรได้ก็มากกว่าดสายตามันไปสมัคร
ของผมทีละอักษรอย่างตั้งใจ

“ปารย์กุลโรจน์...”

“ครับ” ผมขานชื่อตัวเอง

“นี่ชื่อนายจริงๆ ใช่มั้ย?”

“คุณจะทำบัตรประชาชนผมไปตรวจก็ได้” ผมมองคนตรงหน้างงๆ ทำท่าจะยื่นบัตรประชาชนลงในมือให้เขาอีกครั้ง หากเขายกมือห้ามไว้ ด้วยท่าทีที่เปลี่ยนไปจากก่อนหน้านี้อย่างเห็นได้ชัด เหมือนดูจะสนใจผมมากขึ้น

“ชื่อผม... มีอะไรหรือครับ” ผมจ้องเขาตรงๆ อย่างสงสัย สีหน้าเขาไม่แสดงออกอาการใด นอกจากท่าทีเสียบขีมิกว่าเคย ผมเลยพูดขึ้นอีกครั้ง

“คุณไม่ตอบคำถามผมนะครับ”

คนถูกถามนิ่งเงียบไปพักใหญ่ กระทั่งชายรูปร่างสูงใหญ่สวมสูทไรรอยยับที่ยืนนิ่งอยู่เบื้องหลังก้มลงมากระซิบถามบางอย่าง เขาส่ายหน้าโบกมือเบาๆ เป็นเชิงบอกว่าไม่มีอะไร ผู้คุ้มกันพยักหน้ารับรู้อย่างสุภาพ หากดวงตาจ้องผมไม่วางราวกับผมเป็นบุคคลอันตราย

“เอาเป็นว่าวันนี้ นายกลับไปก่อน อาทิตยหน้ามาที่นี้ใหม่อีกที” ชายแว่นดำว่า

“หมายความว่ายังไงครับมาใหม่...?”

“เอาน่า กลับบ้านไปก่อน เจอกันอาทิตยหน้า เชิญคุณต่อไป” เขารีบตัดบทสนทนา ผายมือไปข้างหน้าเป็นเชิงไล่ ผมทำท่าจะไม่ลุกจากเก้าอี้ แต่ผู้คุ้มกันด้านหลังที่ยืนกันเป็นสิบส่งสายตาไม่เป็นมิตรมา ผมเลยจำต้องถอยออกไปจากห้องสมัครประกวดอย่างไม่มีทางเลือก

“เขาไล่แล้วยังจะอยู่ กลับบ้านไปกินนมแม่ไป” ผู้เข้าประกวดร่างโย่งผมสีแดงเพลิงที่ต่อแถวอยู่หลัง ยกขาขึ้นขัดตอนที่ผมเดินผ่าน ทำให้ผมล้มหน้าคะมำ คนทั้งห้องส่งเสียงหัวเราะครืน

ผมรีบยันตัวบิดเนื้อบิดตัวลุกไปจากห้อง ตวัดตามองไอ้หนุ่มผมแดงอย่างคาดโทษ แต่ฝายันกลับยกไหล่กวนไม่สนใจ แถมยังยกนิ้วกลางให้ผมทิ้งท้ายอีก

ไอ้บ้าเอ๊ย กลับบ้านบ้าอะไรล่ะ ก็บอกแล้วไงว่าไม่มีบ้าน แม่ก็ไม่มีนมให้กินด้วย บิดโธ่เว้ย! คืนนี้จะไปนอนที่ไหน งานก็เพิ่งถูกไล่ออกเหมมๆ เพราะลงทุนขโมยเงินเจ้านายตัวเองที่ทำมาห้าปีให้มีประวัติอาชญากรตัวเองในโรงพักเพื่อประกวดงานนี้โดยเฉพาะ แถมเงินก็ยังเอาไปคืนเขาแล้วด้วย ถึงเจ้าของร้านบอกว่ายกโทษให้ก็เถอะ แต่ก็คงไม่มีใครคนไหนอยากจะรับลูกน้องซี้ซมยกลับไปทำงานหรอก

พ่อแม่รังแกผมจริงๆ ถ้าพวกเขาไม่เสพติดการพนันจนเข้าเส้นเลือดป่านนี้ ผมคงได้เรียนหนังสือเหมือนเพื่อนรุ่นเดียวกัน ไม่ต้องลำบากตรากตรำทำงานหาเงินให้พ่อแม่ใช้หลังซดหลังแข็งแบบนี้

โรคภัยทรมาน

ผมเริ่มทำงานตั้งแต่แปดขวบ ก่อนจะมาออกจากโรงเรียนในวัยสิบสอง ออกมาทำงานเลี้ยงตัวเองและพ่อแม่ เก็บดอกไม้มาร้อยพวงมาลัยขายเอเย่ ล้างรถ ในคูบัวเอเย่ ส่งผัก ยกกระสอบข้าวสาร งานขนขึ้นแรงงานทั้งหลายผมผ่านมาหมดแล้ว เพิ่งจะดีหน่อยก็เมื่อห้าปีก่อนที่เฝ้าแก้อาหารแถวตลาด เขาเห็นผมขยัน เลยรับไว้เป็นพนักงานประจำ คอยเสิร์ฟข้าวล้างจานทำความสะอาดร้านจนเลื่อนขั้น มาเป็นคนคอยคิดเงินเมื่อสองปีก่อน แต่ทำอะไรก็ไม่พอ พ่อแม่ก่อนนั้นก็สิ้นไม่เว้น แต่ละวัน จนบ้านถูกเจ้าหนี้ยึดพร้อมทั้งขายตัวไป ตอนนั้นผมไม่เหลืออะไรแล้วจริงๆ เงินสักแดงก็ไม่มี รู้สึกเป็นการลงทุนที่ไม่คุ้มเอาเสียเลย

คนแถวหมู่บ้านผมก็คงมองผมเป็นไอ้หัวขโมยจริงๆ ไปแล้ว ผมคงกลับไปที่นี่อีกไม่ได้ ไอ้กองประกวดมาเพียที่ผมอุตส่าห์ใช้เงินติดตัวร้อยบาทสุดท้ายจ่ายค่า วินไปนี่ก็ไม่ใช้เพราะอยากจะคว้าเงินรางวัลวัลสิบล้านพร้อมบ้านรถยนต์อะไรนั่นหรอก (แต่ถ้าได้จะเป็นบุญหนักมาก) ผมเข้าสมัครก็เพื่อตามหาพ่อแม่ที่หายตัวไป

ในคืนนั้นผมเห็นว่ามีผู้ชายคนหนึ่งทำทางนำสงฆ์เดินออกมาจากบ้านซึ่งปกติไม่ว่าจะเล่นหนักแค่ไหนพ่อกับแม่จะกลับมาที่บ้านเสมอ แต่คืนนั้นกลับไม่มีร่องรอยของการกลับมาเลย ทั้งที่เป็นเวลาตีสาม ผมรู้สึกว่ามันชักไม่ชอบมาพากล เลยสะกดรอยตามเงาผู้ชายคนนั้นไป เห็นเงามีดๆ นั่นทำที่รื้อรจนคุยโทรศัพท์กับใครบางคนอยู่ จับใจความอะไรไม่ได้ นอกจากคำว่า ‘นนนี่’ ผมไม่ทันจะเคลื่อนไหวอะไร ชายคนนั้นก็หายตัวไปแล้ว เบาะแสบเกี่ยวกับพ่อแม่ของผม มีเพียงชื่อนั้นเพียงชื่อเดียว ผมจึงเอาชื่อนี้ไปถามคนจากตลาด

ได้ข้อมูลมาว่าเขาเป็นเจ้าของธุรกิจมีตรายใหญ่ในแถบนี้ ทั้งปอนเอเย่ สถานเริงรมย์เอเย่ อาวุธเอเย่ เป็นคนที่ตกเป็นผู้ต้องหาคดีหายตัวไปของพ่อแม่ผม อย่างไม่ต้องสงสัย บางทีพ่อแม่อาจจะเป็นหนี้เขาในทางใดทางหนึ่งไม่มีจ่ายแล้วส่งเจ้าหมอนั้นมาคุ้มพ่อแม่ผมไปก็ได้ เลวร้ายที่สุดคือพ่อแม่ผมอาจจะไม่มีชีวิตอยู่แล้ว แต่ผมอยากจะสืบทราบให้รู้อยู่ดีว่าเป็นตายร้ายดียังไง

เบื้องต้นผมแจ้งความคนหายไปแล้ว แต่เหมือนผมเป็นแค่คนตัวเล็กๆ ตำรวจจึงไม่ค่อยสนใจตามหาเท่าไร ผมเลยพยายามสืบหาข้อมูลของคนชื่อ 'นนนนี่' ไปเรื่อยๆ แต่ประวัติของเขาค่อนข้างเป็นความลับแทบไม่มีใครเคยเห็นหน้า ค่าตากระทั่งหนึ่งอาทิตย์หลังจากนั้น ผมเจอเข้ากับโบปปลิวรับสมัครมิสเตอร์มาเฟีย โดยคุณสมบัติเบื้องต้นผู้เข้าประกวดจะต้องมีประวัติก่อคดีที่ยืนยันจากสถานีตำรวจได้ อายุไม่ต่ำกว่า 16 ปี เพศชาย ส่วนสูง 175 ขึ้นไป

ดูเผินๆ ก็เหมือนงานประกวดที่พวกเศรษฐีพิลึกทุ่มเงินเหลือใช้มาเล่นสนุก ยิ่งงี้ยังงั้น แต่ตรงที่ท้ายประกาศลงชื่อเจ้าของงานเป็นชื่อของ 'นนนนี่ ดิษภรณ์นนนี่' ที่เน้นย้ำว่าเขาจะเป็นผู้ดูแลประกวดนี้ด้วยตัวเองทุกกระบวนการ ทำให้ผมสะดุดใจ คิดไปคิดมาอยู่หลายครั้ง คุณสมบัติข้ออื่นผ่านหมด เว้นไว้หัวข้อใหญ่เรื่องเดียวตลอดชีวิตผมไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขมาก่อน เพราะผมไม่ชอบที่มันทำให้ชีวิตครอบครัวผมล้มเหลว แต่ผมต้องกลั่นใจทำไมเพราะจะให้ผมไปกระซอกกระเป่าหรือขโมยของมีมูลค่ามากๆ ให้ถูกแจ้งจับเป็นเรื่องเป็นราวผมก็ใจแข็งไม่พอ เลยตัดสินใจลงมือจากคนใกล้ตัวที่สุดและนำไปคืน ซึ่งเป็นทางออกผิคน้อยที่สุดแล้ว

ผมตั้งใจหยิบเงินค่าข้าวของลูกค้าใส่กระเป่าต่อหน้าต่อตาลูกชายเถ่าแกที่เป็นตำรวจ ผมรู้ว่าลูกชายของเขาเป็นคนเถรตรง ยิ่งถ้าจำได้คาหนังคาเขาแบบนั้นเขาไม่มีวันปล่อยผมให้หลุดมือแน่

ผมถูกลงบันทึกประจำวันที่โรงพักมีประวัติอาชญากรไปยื่นใบสมัครสนใจ ข้ายังได้โชคอีกต่อเป็นการโดนไล่ออกจากร้านด้วย สายตาเถ่าแกที่มองผมตอนนั้นมีแต่ความไม่เข้าใจเหมือนไม่เชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น

“อาปาร์ย์ อี๊วะเชื่อว่าลือไม่ใช่คนแบบนั้น” คนสูงวัยเดินเข้ามาแตะไหล่ผมเบาๆ สายตาเขาจ้องมองผมอย่างทะลุปรุโปร่งราวตัวผมเป็นกระจกใสจนผมต้องหลบตาไม่กล้าสู้หน้าเขา เพราะผมไม่อยากจะให้เขารู้ปัญหาเรื่องที่บ้าน เกรงเขาจะยื่นมือมาช่วยเหลือและเกิดเรื่องยุ่งยากตามมาทีหลัง

โรคภัยหลุม

“ผมขอโทษครับ แก่แก่” ผมเสียงตอบความจริงพลางก้มลงกราบขอโทษผู้มีพระคุณอย่างปอดร้าว และหันหลังจากไปโดยไม่หันกลับไปมองอีก

ถูกแล้ว ผมไม่สมควรถูกให้อภัย นับจากนี้ไป ผมจะไม่มีเงาของใครคอยคุ้มกะลาหัวอีกแล้ว

เงินเก็บก้อนสุดท้ายก็ถูกเจ้าหน้าที่ของพ่อแม่ไถไปเมื่อเช้า ไปสมัครประกวดกีโดนไล่กลับมา บ้านไม่มี ที่ทำงานก็เพิ่งโดนไล่ หหมดกัน ชีวิตผมมันช่างอัปยศอดสูอย่างแท้จริง ใช้นายนนที่อะไรนั้นก็ไม่ได้เจอ

ผมเดินออกจากโรงแรมเล็กๆ แถบชานเมืองไปเรื่อยเปื่อยไม่มีจุดหมายผ่านถนนคอนกรีตสายเล็กๆ ที่มีรถสัญจรผ่านเป็นบางครั้งเดินเข้าไปยังซอยแคบที่ร้างผู้คน

“โอ้เว๊ยๆๆ!” ผมระบายอารมณ์ใส่เสื่อที่ขยะที่หล่นออกจากถังขยะเทศบาลอย่างเก็บกด เศษขยะกระจายว่อนกลางอากาศราวพายุ กระจบ้องอะลูมิเนียมขวิดน้ำพลาสติกกระทบลงบนพื้นคอนกรีตส่งเสียงดังระคายหู

ทว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งที่พวกเขาเศษขยะมีเสียงแปร่งออกไป เหมือนกระทบเข้ากับอะไรบางอย่างก่อนร่วงลง ผีเฝ้าหน้าหน้าของใครบางคนสาวตรงมาที่ผมอย่างรีบร้อน เสียงหายใจแรงราวกับพยายามสกัดกั้นอารมณ์เต็มที่ คอเสื้อผมถูกกระชากให้หันกลับไปข้างหลังอย่างแรง ร่างกายผมแข็งทื่อ เลือดในกายเย็นเฉียบเมื่อสบกับแววตาที่แสนเย็นชาราวกลับ ไม่มีชีวิตนั้น

นี่มัน... แววดตาของนักฆ่า

“ไอ้หนูที่นี้ไม่ใช่ที่ที่แก่จะมาเดินเล่นได้นะ” สุ่มเสียงทุ้มเรียบนิ่ง ทว่าสัมผัสได้ถึงความคุกกรุ่นที่อยู่ใต้นั้น มือหน้าจับคอเสื้อผมไม่ปล่อย แจ็คเก็ตยีนที่เขาสวมไว้เป็นเสื้อนอกไม่ติดกระดุม เผยให้เห็นอาวุธอันตรายที่สอดไว้บนขอบเอวกางเกงมีทั้งมีดและปืน หัวใจผมเริ่มเต้นไม่เป็นลำดับ ซวยอะไรอย่างนี้

“ข.. ขอโทษครับผมไม่ได้ตั้งใจ” ผมบังคับมือตัวเองไม่ให้สั่น ประคบมือเป็นรูปดอกบัวอย่างงดงามที่สุดในชีวิตพยายามสบตา อ่อนวอน “อย่าทำผมเลยนะพี่ ผมกลัวแล้ว ผมไม่ตั้งใจจริงๆ”

ก่อนตายยังงี้ก็ขอหาพ่อแม่ให้เจอก่อนเถอะวันหลังกลับมาให้หมากก็ได้

ปลายนิ้วของคนตรงหน้าค่อยๆ คลายลง และปล่อยให้ผมเป็นอิสระ ผมรีบสูดหายใจเข้าเต็มปอดเหมือนจะไม่มีโอกาสนี้อีกแล้ว ผมยกมือไหว้ขอบคุณปลกๆ

“คราวหน้าระวังตัวกัน อย่าเดินเข้ามาในซอยบุคคลอันตรายสี่สี่ห้า” ทิ้งท้ายไว้แค่นั้นชายหนุ่มร่างสูงผิวเข้มก็เดินหายลับไปอย่างรวดเร็วจนผมแอบสงสัยว่าเขาเป็นคนจริงหรือไม่

‘ซอยบุคคลอันตราย’ ที่เขาว่าหมายความว่ายังไงกัน ผมกวาดสายตามองไปรอบรอบอย่างถี่ถ้วน

บริเวณถัดจากจุดทิ้งขยะ กำแพงสีขาวที่ขนาบสองข้างทาง มีตัวอักษรสีแดงถูกเขียนไว้เด่นหรา

‘ซอยส่วนบุคคลห้ามเข้า’

ผมไล่สายตาไปเกือบสุดปลายทาง เห็นเงาบ้านหลังใหญ่ทะมึน รายล้อมด้วยต้นไม้สูงใหญ่

ไม่... นั่นเขาไม่เรียกว่าบ้าน เขาเรียกว่าโคตรพ่อโคตรแม่คฤหาสน์เลยมากกว่า

ฉิบ... แบบนี้ต้องไม่ใช่บ้านคนรวยธรรมดาแน่ๆ เคยได้ยินแต่ข่าวหรือว่าแถบนี้เป็นย่านมาเฟีย สรุปรว่ามีอยู่จริงๆ หรือนี้ ไม่แน่ว่าพี่ชายผิวเข้มสุดโหดคนเฒ่าก็อาจจะเป็นนักฆ่ารับจ้างของบ้านนั่นก็ได้

ผมรีบเร่งฝีเท้าเดินออกจากซอย ระหว่างทางพอนึกถึงอาวุธที่ถูกหนีบไว้ของพี่ชายคนนั้น ท้องไส้ผมก็เริ่มปั่นป่วนลำไส้บิดเข้าหากันจนผมต้องใช้มือทั้งสองข้างโอบรอบเอวตัวเองไว้ ค้างลำตัวต่ำพยายามจะบรรเทาอาการ

โรคภัยหลุมหลุม

เดินต่อไปได้ไม่กี่ก้าว นัยน์ตาผมก็พร่ามัว ภาพในคลองสายตาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีเหลือง

ไม่ใช่ ผมไม่ได้กลัวพื้หน้าเข้มคนนั้นจนตาขาว แต่ความรู้สึกนั้นมัน... ผมหิว เกินไปต่างหาก

จริงสิ มื้อที่กินล่าสุดคือเมื่อวานเช้า หลังจากผมไปสร้างวีรกรรมกับผู้มีพระคุณมา ถึงปกติผมจะเป็นคนแข็งแรงก็จริง แต่วันนี้ทั้งวันผมยังไม่ได้กินแม้แต่ น้ำสักหยด เพราะมัวแต่่วนอยู่กับการจัดการถ่ายเอกสารประจำตัวไปสมัครมิสเตอร์บีกันนั้น แถมยังเดินเตร็ดเตร่ออกมาจากที่ประชุมจนถึงนี้ไม่ต่ำกว่าสามกิโล ท่ามกลางแดดแห่งสยามที่ร้อนจัดถึงสี่สิบองศา เพิ่งสังเกตเอาตอนนี้เองว่าปากตัวเองแห้งแตก มีเลือดซึม เหมือนอาการคนขาดน้ำ

ที่ผ่านมาเคยอดอาหารสูงสุดได้สามถึงสี่วัน แต่น้ำผมยังไม่เคยต่อให้ ยากจนแค่ไหน ในหมู่บ้านก็ยังจะพอมีที่ให้กินน้ำได้ฟรีๆ แต่ตอนนี้ไม่มีเลย

ขาข้างหนึ่งอ่อนแรงพาให้ผมทรุดลงกับพื้น ผมไม่มีแรงแม้แต่จะเอื้อมมือแตะกำแพงเพื่อทรงตัว เหงื่อเม็ดน้อยใหญ่ทยอยผุดบนหน้าผาก จนไหลอาบบนใบหน้า

ผมพยายามสูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ มองหาแหล่งที่พอจะมีน้ำให้กิน กองขยะ! มันคือจุดที่ใกล้และน่าจะมีควมหวังที่สุด จะปล่อยให้ตัวเองเป็นลมและถูกเขี่ยทิ้งเหมือนหมาในซอยนี้ไม่ได้

ผมตั้งใจฝืนให้ตัวเองลุกยืนขึ้น ทว่าเพียงแค่มือออกแรงยันพื้น มันก็ทำให้ผมล้มพับลงไปไม่เป็นท่า เปลือกตาผมเริ่มหนกอึ้ง ภาพกำแพงสีเหลืองที่ทอดยาวไปจนถึงปลายถนนค่อยๆ แปรเป็นสีเทา ก่อนจะมืดสนิท

กลิ่นหอมเย็นที่แตะตรงปลายจมูกกับกลิ่นหอมโชยของดอกไม้ในอากาศ ทำให้ผมรู้สึกไม่อยากลืมตาขึ้นจากการพักผ่อนสุดแสนสบาย แผ่นหลังถูกรองด้วย สัมผัสนุ่มนวลที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน แต่ความรู้สึกตะขิดตะขวงในใจบางอย่าง ทำให้ผมลุกพรืดขึ้น

“โอ๊ย” หน้าผากผมกระทบเข้ากับวัตถุแข็งๆ เข้าอย่างจัง จนรู้สึกเจ็บแปลบไปทั่ว มีเสียงใครบางคนส่งเสียงจิกปากด้วยความเจ็บในเวลาไล่เลี่ยกัน พร้อมกับเสียงวัตถุเล็กๆ บางอย่างกระเด็นลงพื้น

ผมเบิกตากว้างมองชายตรงหน้าที่ยืนตัวตรง หางตาเห็นยาดมกลิ้งลงไปบนกระเบื้องสีครีมขัดมันวาววับ ฉากหลังของเขาเป็นโถงอันโอ่อ่า มีโคมระย้าแขวนอยู่หลายจุด แสงจากดวงไฟราคาแพงส่องแสงสว่างนวล อาบได้ลงบนชุดสูทสีดำที่เนียบทุกกระเปียดนี้่วจนเกิดเป็นประกาย

“พีนแล้วหรือครับ” คำถามราวห้วงโย แต่กลับมีอารมณ์ไม่พอใจอยู่ในน้ำเสียงเล็กน้อย

ทันทีที่เห็นหน้าคนถามชัดๆ ผมก็รีบดึงตัวจากโซฟาหรูสุดนุ่ม ทำท่าจะพุ่งออกไปทั้งที่ยังไม่รู้ว่าจะตัวเองอยู่ที่ไหน แทนที่จะตอบคำถามเขา

โรคภัยหลุม

ถึงจะเป็นการเสียมารยาท แต่การหนีไปคือหนทางที่ดีที่สุด เพราะคนๆ นี้คือพ่อหนุ่มบอดี้การ์ดหน้าหล่อของมาเฟียแวนดำที่รับสมัครประกวดเมื่อเข้านี้รูปร่างสูงโปร่ง โครงหน้าคมกริบเด่นชัดอย่างกับพระเอกหนังมาเฟียแบบนี้ ผมไม่มีทางจำผิดแน่

“ตีมน้ำก่อนครับ” คนตัวใหญ่ยืนดักหน้า ก่อนหยิบแก้วน้ำจากบนโต๊ะส่งให้ผมทำท่าจะเดินหนีไป หากเขาก็น้ำมาให้อีกครั้งเป็นเชิงบังคับผมเลยรับแก้วมาไว้ในมือ ตีตามคำสั่งเขาอย่างเลี่ยงไม่ได้

เขายืนมองผมตีมน้ำจนหมดแก้ว ก่อนจะล้วงสร้อยนาฬิกาออกมาจากกระเป๋าข้างหนึ่งกดฝาเปิดดูเวลา

“อีกห้านาทีคุณนจะลงมา กรุณาทำตัวสงบด้วย” คราวนี้น้ำเสียงที่ใช้พูดเข้มขื่นเล็กน้อย

ผมแอบมองเขาอย่างรู้สึกประหลาดใจ คือ... ท่าทางแบบนี้มันไม่ใช่คนคุ่มกัน แต่เป็นพ่อบ้านเหมือนในหนังฝรั่งเลยย้อนยุคขึ้นมา ถ้าอย่างนั้นคุณนที่ว่านั่นก็คือ...

“ไอ้หนูร้อยเดียว” เสียงทักทายสดใส ปรากฏพร้อมร่างสูงที่ไล่เลี่ยกันกับคนตรงหน้า หนุ่มพ่อบ้านโค้งตัวให้อย่างสุภาพ คนเป็นนายพยักหน้าให้หนึ่งครั้งเป็นสัญญาณให้คนรับใช้ออกไป โค้งตัวรับคำสั่งเรียบร้อยพ่อบ้านก็สาวเท้าจากไปอย่างรวดเร็ว

โถงโอมี่เพียงแต่ชายร่างผอมบางคนหนึ่งกับเจ้าของบ้านหน้าขาวเด่นเพียงลำพัง

ความเกร็งเริ่มลามจากปลายเท้าขึ้นไปทั่วทั้งตัว

คุณน... นนน... ผู้ต้องสงสัยว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพ่อแม่ผมที่หายไป ต้องใช้เขาคนนี้แน่ๆ ถึงจะถอดแวนดำแล้วหน้าตาจะขาวใสไร้พิษภัย แต่แววตากับบรรยากาศรอบตัวของเขามันไม่ธรรมดาเลย

“คิดจะไปไหน” ดวงตาสีดำสนิทจ้องมองผมนิ่งจนผมต้องเบนสายตาก็มองยาดมที่ตกอยู่เบื้องล่าง กลิ่นหอมเย็นที่รู้สึกก่อนหน้านั้นคงจะเป็นของมันดินนะ คุณพ่อบ้านนั้นคงจะดูแลผมจนพื้นจะไปขอขอบคุณเขาดีไหมนะ ไม่สิ ไม่เลย ผมไม่ควรอยู่ที่นี้ มาอยู่ถึงจริงแบบนี้ก็ดีแน่ ผมอาจจะถูกเก็บในอีกนาทีถัดไปนี่ก็ได้

ผมอยากสืบเรื่องนี้เรื่อยๆ เรื่อยๆ ดีกว่า ไม่ใช่จู่ๆ ก็มาจี้แค้นปုပ်บี้แบบนี้สงสัยจะได้ตายก่อนจะเจอความจริงซะแล้วละมัง

“ค...คือผมจะกลับบ้านนะครับ พรุ่งนี้วันจันทร์มีเรียน” ผมตอบเสียงตะกุกตะกักไม่กล้าสบตาเขา กลัวเขาจะรู้ว่าผมไม่ได้พูดความจริง

“เรียนหรือ” คนถามส่งเสียงหัวเราะทีหนึ่งครั้ง ก่อนนี่ยาวเย็นเฉียบจะหยดค้างผมขึ้นมา ขนต้นคอผมลุกชัน เมื่อเห็นยิ้มกว้างประดับบนใบหน้านั้น

“โกหก” เขาพยายามจ้องลึกเข้ามาในดวงตาคม ปลายนิ้วออกแรงบีบคางผมเล็กน้อยคล้ายเป็นการขู่ “ก่อนหน้านี้ นายบอกฉันว่าไม่มีบ้านนี้ แคมพ่อแม่ก็หายไปด้วย”

“แล้วทำไมคุณถึงต้องช่วยผมไว้ด้วยล่ะ” ผมพยายามเบี่ยงประเด็น เลี่ยงการตอบคำถาม เพราะรู้ว่าการโกหกคนๆ นี้อาจจะอันตรายถึงชีวิต ต้องพยายามตะล่อมหาวิธีให้เขาปล่อยผมไปจากที่นี่ให้ได้

“ไอ้หนู ฉันถามนายก่อนนะ ตอบคำถามฉันมา” เขาไม่ยอมหลงกลผมง่ายๆ ปลายนิ้วกดลงบนปลายคางผมแรงขึ้น

“ผมจะไม่ตอบคำถามของคุณ จนกว่าคุณจะใช้ความรุนแรงกับผม ถึงผมจะเป็นหัวขโมยกระโจก แต่ไม่ได้หมายความว่าผมจะทำอะไรกับผมก็ได้นะครับ” ผมแสวงกตเสียดำหรือตามองมือใหญ่ที่จับคางผมอย่างไม่พอใจ ขณะที่หัวใจเต้นรัวเห็งอืมบนหน้าผากน้อยๆ ด้วยความกลัว หวังว่าการแสดงนี้คงจะเนียนและทำให้เขายอมปล่อยผมไป

โรคภัยทรมาน

มาเพียหนุ่มชะงักกับอาการปฏิกิริยาผมครู่หนึ่ง ก่อนหัวเงาะออกมอลัน ผละมือ
ออกจากคางผม

“หัวขโมยร้อยเดียวนี้กล้ำต่อปากต่อคำกับคนอย่างฉันด้วยเหรอน นายรู้ไหม
ว่าฉันเป็นใคร”

“รู้ครับ”

“รู้แล้วยังคิดจะต่อรองกับฉัน?”

“ผมไม่ได้ต่อรอง แต่ผมแค่อยากรู้ว่าคุณช่วยไ้เด็กที่บุกรุกชอยส่วนตัวของ
คุณ แล้วนอนเป็นลมอยู่ตรงนั้นทำไม ความจริงคุณน่าจะปลอยผมไว้แบบ...” ไม่ทัน
พูดจบประโยคอาการท้องไส้ปั่นป่วนก็เล่นงานผมอีกครั้ง คราวนี้มันส่งเสียงร้องลั่น
จนดังออกมาข้างนอก

ใบหน้าผองของมาเพียหนุ่มเปลี่ยนเป็นตลกใจ เมื่อเห็นผมโค้งตัวลงทำท่า
จะทรุดลงกับพื้นด้วยความหิว

“เย็นก็ยังไม่ไหวยังมาทำปากดีอีก เจ้าเด็กบ้า” ร่างสูงที่เข้ามาช่วยประคอง
ส่งเสียงเอ็ดพร้อมมอมมะเหงกให้ผมเบาๆ หนึ่งที่ ถึงไม่ชอบใจนัก แต่ผมก็ไม่
มีแรงจะขัดขึ้น

ใช่... แต่เย็นยังทำไม่ไหวเหมือนเขาว่าไม่ผิด น่าอายชะมัด

“บรรด ช่วยหาอะไรงายๆ ให้เจ้าเด็กนี่กินที”

ระหว่างสั่งคนสนิท เขาก็พุงผมกลับไปโซฟาตัวเดิม จัดแจงให้ผมนั่ง ใน
ท่าสบายที่สุด ก่อนตัวเองจะทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ หยิบยาตมที่ร่วงบนพื้นแตะปลายจมูก
ของผมทีละข้างเบาๆ อีกมือฉวยนิตยสารที่วางบนโต๊ะใกล้ๆ พัดวีให้ผมอย่างเอาใจใส่
ประหนึ่งผมเป็นคนไข้ในความดูแล ไม่มีเค้าความเป็นมาเพียที่นากลัวอย่างเมื่อกี้เลย
สักนิด

“อ้อ เสือนั้น จะถอดออกก็ได้นะ ถ้าปลดกระดุมออกหมดแล้ว ยังจะเป็นลม
อีกแบบนี้ละ”

คำพูดของเขา เพิ่งทำให้ผมรู้สึกว่าคุณเองโชว์หุ่นให้พ่อบ้านกับคุณผู้ชาย บ้านนี้มาตลอด ผมคงมัวแต่กังวลเรื่องอื่นจนลืมว่ากระดุมเสื้อเชิ้ตที่คุณสวมอยู่ถูก ปลดออกหมดตั้งแต่การปฐมพยาบาลของพ่อบ้านครั้งแรก

บ้าซะมัด คุณพ่อบ้านนั้นก็ไม่ได้คิดจะทักอะไรเลย ปล่อยให้ผมเดินโชว์ท่อนบนเป็นนายแบบอยู่ได้ นี่คงจะไม่ใช่วิธีคัดเลือกมิสเตอร์อะไรนั่นเป็นการส่วนตัวหรอก ใช่ไหม

ผมสุดลมหายใจลึกให้ตัวเองมีแรง ก่อนเริ่มลงมือติดกระดุมด้วยมือสั้นเทกว่าจะติดได้หนึ่งเม็ด ใช้เวลาร่วมนาทีที่นุรุษพยาบาลจำเป็นที่คอยพัดและโบกพัดตามไปมา ถอนใจยาวเบาๆ ด้วยความขจัดใจ

“นายนั่งเฉยๆ ไป” เขาขยับตัวเข้ามาใกล้ ผมทำท่าขยับถอยห่างจากเขา หากมือใหญ่ก็รั้งตัวผมไว้ให้หนึ่งอยู่กับที่

“ถ้ายังอยากมีชีวิต ก็ช่วยอยู่หนึ่งๆ” น้ำเสียงเรียบนิ่งแต่เยือกเย็นนั้นทำให้ผมตัวแข็งที่อราวกับถูกสวาท ยอมปล่อยให้เขาจัดการติดกระดุมให้ มีบางครั้งที่มีมืออุ่นสัมผัสโดนผิวผมโดยไม่ได้ตั้งใจ มันทำให้ผมรู้สึกแปลกๆ จนต้องกลั้นหายใจไม่ให้ตัวเองขยับร่างกายให้เขารำคาญ

ทันทีที่เขาผละออกตัวออกจากผมหลังติดกระดุมเม็ดสุดท้ายเสร็จ ผมก็ลอบถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอก รู้สึกเหมือนขาดอากาศหายใจ

“มาแล้วครับ” พ่อบ้านเดินมาพร้อมสภาพที่มีข้าวต้มร้อนควันขุย กลิ่นกระเทียมเจียวที่ลอยอบอวลในอากาศ ทำให้ท้องผมส่งเสียงร้องประท้วงลั่น

ผมกุมท้องเบือนหน้าหนีเขาไปอีกทางด้วยความกระดากอาย ขณะที่เจ้าของบ้านหัวเราะเสียงเย็น

“หิวก็กินซะ กินให้หมดด้วยล่ะ ไม่หมดเราจะไม่คุยกัน และอย่าหวังว่าจะออกไปจากที่นี่ครบสามสิบสอง”

โรคภัยหลุม

“ที่นี่คุณจะทำบอกผมได้หรือยังว่าคุณช่วยผมไว้ทำไม” ผมถามทันทีที่ข่าวต้ม
รสชาติอร่อยล้ำแบบคนรวยหมดลงเป็นคำสุดท้าย

“ให้ตายสิ นายนี่อย่างกับเด็กสองขวบ” คนเป็นผู้ใหญ่ส่งเสียงจิกปากเบาๆ
แย่งถ้วยข้าวต้มจากมือผมวางลงบนโต๊ะ ก่อนหยิบพิชชู้อาตส่งให้ “เซ็ดชะ
ปากนายเถอะ”

ผมรับกระดาษสีขาวไว้ในมือซับรอบปากตัวเองเบาๆ มองคนตรงหน้าอย่าง
ไม่พอใจ ชักจะไม่ถูกชะตากับคนๆ ะแล้วสิ ทำไมไม่ต้องทำกับผมเหมือนเด็กอยู่เรื่อย
แถมยังไม่ตอบคำถามผมอีก มีอะไรปิดบังไว้กันแน่

“นี่คุณจะทำบอกผมได้หรือยังครับ ถ้าไม่ตอบก็กรุณาปล่อยผมกลับ”
ผมยังคงพยายามต่อรองเขา

ปกติผมก็ไม่ได้เป็นเด็กเจ้าเล่ห์เจ้ากลกับผู้ใหญ่แบบนี้หรอก แต่กับคนๆ นี้
มันอดไม่ได้จริงๆ รู้สึกว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ควรแสดงความจริงใจด้วยเลย

“นายจะกลับไปไหนล่ะ มีบ้านอยู่? มีเงินเหลือใช้หรือ?” คำถามของเขา
ทำให้ผมหน้าถอดสี นิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนรีบยึดดอกเหมือนไม่เป็นอะไร

“เรื่องนั้นช่างผมเถอะนะ ผมหาได้ คุณแค่ปล่อยผมกลับไปก็พอ”

“เรื่องอะไรล่ะ นายบุกrukเข้ามาพื้นที่ฉันนะ จะปล่อยไปง่ายๆ ได้ยังไง ฉัน
ควรแจ้งตำรวจจับนายฐานบุกrukพื้นที่ส่วนบุคคล ให้นายไปนอนเล่นในกรงห้องสอง
สามวันด้วยซ้ำ หรือไม่ฉันก็เรียกเงินค่าเสียหายที่นายไม่มีจ่ายแม้แต่แดงเดียวก็ยังได้”
เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้ ยิ้มมุมปากอย่างเป็นต่อ มันให้ความรู้สึกก๊วยวนเสียจนเส้น
เลือดบนมือผมมันกระตุก เกิดมายังไม่เคยมีความรู้สึกอยากตีหน้าใครเท่าตอนนี้
เลย

ผมเบือนหน้าหนี พันลมหายใจทางปากแรงๆ ด้วยความขัดใจอย่าง
ไม่ปิดบัง

“งั้นทำไมคุณถึงไม่ทำล่ะ ต้องการอะไรจากผมกันแน่”

“อะไรดีล่ะ...” เขาพูดพลางไล่สายตามองบนใบหน้าผมอย่างละเอียดราว ประเมินสิ่งของ ผมขยับใบหน้าที่ห่างออกจากเขาอัตโนมัติ

“นายหน้าตาดีมากเลยนะ” ถึงจะเป็นคำชมแต่ผมกลับไม่รู้สึกภูมิใจเลยสัก นิด เมื่อสายตาเขาไม่ได้หยุดอยู่แค่ใบหน้า กลับเลื่อนต่ำไปยังลำคอหน้าอก เหว

และ...

ผมยกมือโอบร่างตัวเอง หดขาขึ้นขดบนโซฟา ทั้งที่สวมเสื้อผ้าอยู่ แต่ดวงตา คู่ นั้นให้ความรู้สึกราวเครื่องสแกนที่มองเห็นทะลุเสื้อผ้า เลือดในกายแล่นสูบฉีด พล่านบนใบหน้า จนผมต้องก้มหน้า ปิดบังใบหน้าร้อนฉ่าของตัวเอง

คนอะไร ทำไม่ถึงทำให้คนอื่นรู้สึกอึดอัดขนาดนี้ ทักษะมาเพียวหรือไง เข้าใจแล้วว่าทำไมตอนรับสมัครถึงใส่แว่นดำ เพราะต้องการปกปิดสายตาแบบนี้เอง

“ฮ่าๆ!” เขาส่งเสียงหัวเราะลั่น “อายุอะไรแล้ว เจ้าเด็กบ้า ฉันทมองแค่นี้เอง ตอนขึ้นเวทีประกวดจริงๆ ถ้าได้เข้ารอบลึกๆ ไป นายต้องใส่ชุดว่ายน้ำโชว์หุ่นกับ กรรมการตัดสินอีกสี่คนกับเพื่อนอีกเป็นสิบด้วยนะ แล้วนายก็ต้อง...”

“หยุด!” ผมยกมือห้าม ก่อนที่การบรรยายของเขาจะทำให้จินตนาการของผมเตลิดไปไกล นั่นยิ่งทำให้คนข้างๆหัวเราะชอบใจเข้าไปใหญ่ อากาหรหนักถึงขั้น โขฟาที่นั่งอยู่สะเทือน

น... นายคนนี้นัมน่าต่อจริงๆ ด้วย! ผมได้แต่ส่งเสียงฮัมฮัมในลำคอ กำหมัดแน่นอย่างซัดใจที่ทำอะไรเขาไม่ได้ นอกจากนั่งกับที่ มองเขาหัวเราะจนพอใจ แต่ก็เหมือนผมจะนึกอะไรขึ้นมาได้จากประโยคที่เขาพูดเมื่อ

“เดี๋ยวจะครบ เมื่อกี้คุณพูดถึงการประกวดขึ้นมาอีกทำไม ในเมื่อวันนี้ตอน ไปสมัคร คุณไล่ผมให้กลับบ้าน ไม่ใช่ว่าผมทรอบคัดเลือกไปแล้วหรือ”

คำถามของผม ทำให้เสียงหัวเราะของเขาที่เบาลงไปแล้วกลับดังขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับใช้ปลายนิ้วชี้ยาวจิ้มจิกลงกลางผากผม

“ฉันบอกว่าคุณติดยหน้าให้ไปที่นี่ใหม่ต่างหาก เจ้าเด็กทึม”

โรคภัยหลุมหลุม

“แล้วมันหมายความว่า...”

“นี่ตอนสมัครนายไม่ได้อ่านรายละเอียดอะไรเลยใช่ไหมฮะ” เขาถอนหายใจ
เนือย “อาทิศย์หน้าจะมีการคัดเลือกคนที่ผ่านรอบแรกให้เหลือห้าสิบคน เบื้องต้นฉัน
คัดพวกที่คุณสมบัติไม่ผ่านออกไปนิดหนึ่งแล้ว แต่เดี๋ยวจะทยอยคัดออกอีกที”

ผมกะพริบตามองเขาปริบๆ ทวนสิ่งที่เขาพูดในสมองซ้ำไปซ้ำมา

“น... นี่หมายความว่าผมผ่านรอบแรกแล้วหรือครับ!”

“อืม” เขาพยักหน้ารับ ริมฝีปากคลี่ยิ้มออกน้อยๆ เผยรอยยิ้มอ่อนหวานครั้งแรก
นั่นทำให้หัวใจผมกระตุกวูบด้วยความหวั่นไหว บ้าชะมัด มีคนหล่อขนาดนี้
เป็นมาเพียงจริงๆ เหรอ ยังไม่อยากจะเชื่อ นี่คงจะไม่ได้ใช้หน้าตาเป็นอาวุธหลอกให้
เหยื่อตายใจ แล้วอุ้มไปฆ่าหรือกะ

“ทำไมผมถึงผ่านได้ล่ะ” ผมถามด้วยความที่อดสงสัยไม่ได้ รอยหยักบนปาก
กนนวนที่กระตุกเล็กน้อย ทว่าสีหน้าเขาไม่ได้เปลี่ยนไปแต่อย่างใด ยังเป็นสีหน้าที่ดู
ผ่อนคลายเหมือนคนทั่วไป (ที่ไม่ใช่พวกเจ้าพ่อ)

“ก็คุณสมบัตินายผ่านหน้าตาดี รูปร่างสมส่วน น้ำหนักสูงตามเกณฑ์ที่
กำหนด มีประวัติอาชญากรรม”

“แต่ที่แรกคุณบอกว่าผมไม่ผ่านนี่ แกรมโลกลับอย่างกับหมูหมา ดูเพ็งจะ
สนใจเอาตอนที่ผมบอกว่าไม่มีบ้าน และดูชื่อผมบนใบสมัคร...” ประโยคสุดท้ายทำ
ให้ท่าทีของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย จากที่นั่งจ้องหน้าผมตรงๆ กับเสมองไปอีกทาง
คล้ายเป็นการหลบตา

ดูเหมือนจะมีอะไรไม่ชอบมาพากลกับชื่อผมจริงๆ ด้วย

“ฉันก็แค่... นึกถึงตอนตัวเองเด็กๆ ขึ้นมานะ” เขาก้มหน้านิ่ง น้ำเสียงแผ่ว
เบา “ฉันเองก็เหมือนนาย”

คราวนี้ฝ่ายนี้ไปกลับเป็นผม ผมมองไปหน้าด้านข้างเขาอย่างทิ้งๆ

“นี่คุณอย่าบอกนะว่า...”

“อืม” เขาส่งเสียงในลำคอเบาๆ พร้อมพยักหน้า ท่าทางดูเศร้าสร้อย ไม่กล้าหันมาสบตาผม “ฉันไม่ได้เรียนหนังสือ พ่อแม่ฉันเล่นพนันจนเป็นหนี้ท่วมหัว ฉันทำงานหาเลี้ยงตัวเองและพ่อแม่ตั้งแต่จำความได้ แต่ทำเท่าไรก็ไม่พอ พอบ้านโดนยึดพ่อแม่ฉันก็หนีหายไปทิ้งให้ฉันอยู่คนเดียว จนตอนนี้พ่อแม่ก็ยังไม่เคยโผล่หน้ามาให้ฉันเห็น ไม่รู้ว่าป่านี้อ...” เสียงของเขาสั่นเครือเล็กน้อย ผมพยายามมองหน้าเขา แต่เขากลับหันกลับไปอีกทางเหมือนจงใจไม่ให้ผมเห็น

เรื่องราวที่พรุ่งพรูออกมาในนั้นบีบหัวใจผมจนชา มันช่างคุ้นเคยเสียเหลือเกินราวกับเป็นของคนๆ เดียวกัน ถ้าอย่างนั้นบางทีตอนนี้พ่อแม่ของผมนักอาจจะมิชะตากรรมไม่ต่างจากพ่อแม่ของเขา

“ช่างเถอะ เรื่องของฉันมันผ่านมานานแล้ว ตอนนี้ฉันไม่คิดอะไรแล้วละ” เขาหันมายิ้มเผื่อนๆ ให้ผม เขาคงรู้สึกเดียวดายไม่ต่างกัน แต่ก็น่าเสียดายที่เขาเลือกเดินมาทางสายนี้ ไม่น่าว่าเขาอาจจะเจออะไรมาหนักหนากว่าผมที่บีบคั้นให้เหลือทางนี้เพียงทางเดียวก็ได้ แต่มันยอมไม่เกิดขึ้นกับผมแน่ เพราะต่อให้หัวเด็ดตีนขาด ยังไงผมก็ไม่มีทางเชื่อมมือไปเกี่ยวข้องกับเรื่องผิดกฎหมายหรือผิดศีลธรรม (ถ้าไม่นับว่าต้องก่ออาชญากรรมเพื่อสมัครมิสเตอร์มาเฟีย ตามหาเบาะแสของพ่อแม่ล่ะนะ)

“ตอนนี้ยายยังไม่มีที่ไปสินะ อยากจะอยู่บ้านฉันก่อนไหมล่ะ” จู่ๆ เขาก็อกรปากชวนอย่างไม่มีปรีชุลย ผมเบิกตากว้างอ้าปากค้างด้วยความสพรึงสุดขีดยิ่งกว่าเห็นผีตอนกลางวัน ทำให้คนชวนที่ทำหน้าจริงจังในครั้งแรก โพล่งหัวเราะออกเป็นชุดราวคนเสียสติ

ผมชักอยากจะอัดหน้าตาลุงนี้ขึ้นมาอีกแล้วสินะ นี่จะปั่นหัวกันเล่นใช่ไหม

“ผมไม่ตกลงนะครับ คุณนน” ผมกดเสียงต่ำเป็นการบอกให้เขารู้ว่าผมไม่พอใจ “ไม่ว่าเขาจะพูดจริงหรือล้อเล่น ผมก็ไม่มีวันตอบรับคำชวนบ้าง” นี่แน่เพ็งจะเจอหน้ากันไม่กี่ชั่วโมงก็ชวนมาอยู่บ้านด้วยกัน ไม่รู้มีจุดประสงค์อะไรแอบแฝง ยิ่งเป็นผู้

โรคภัยทรมาน

ต้องสงสัยอุ้มฆ่าพ่อแม่ผมอยู่ด้วย ดีไม่ดี อีกไม่กี่นาที่เขอาาจจะเก็บผม เพื่อทำลายหลักฐานให้สิ้นซากเลยก็ได้ ทางที่ลำบากทำให้ตัวเองออกไปจากที่นี่จะดีกว่า

“ขอโทษๆ ฉันไม่ได้จะล่อนาย ฉันก็แค่ฆ่าตอนนายทำหน้าเหวอเฉยๆ แต่ที่ฉันพูดไปนะ พูดจริงนะ” เขาพูดกลัวหัวเราะพยายามเกร็งริมฝีปากไม่ให้ระเบิดเสียงหัวเราะชุดใหญ่ออกมา เป็นมาเพียบเส้นตื้นจริงๆ ให้ตายเถอะ ผมสูดลมหายใจอย่างอดทน

“ไม่รบกวนดีกว่าครับ ขอขอบคุณในความหวังดีของคุณ ผมขอตัว” ปฏิเสธข้อเสนอจำของบ้านเรียบร้อย ผมก็ลุกขึ้นจากโซฟา โคงตัวค้ำน้ำหนักเขาหนึ่งครั้ง “แล้วก็ขอบคุณที่ช่วยผมไว้วันนี้ะครับ”

ว่าแล้วผมก็สาวเท้ายาวๆ ออกไป โดยไม่แคร์สายตาเจ้าของบ้านที่มองไม่กะพริบเหมือนประมวลดสถานการณ์ไม่ทัน

ผมจำออกไปได้ไม่ไกล น้ำเสียงเข้มก็ตะโกนตามหลังมา ทำให้ผมเสียขวัญหลังวบยื่นหยุดนิ่งกับที่

“จะหนีฉันไปไหน!” ร่างสูงที่เดินตามมาทัน กระทบข้อมือผมกลับอย่างแรง บรรยากาศรอบตัวเขาเปลี่ยนไปจากไม่กี่นาทีที่ก่อนลิบลับ ผมเฝ้าปากตัวเองแน่นค่อยๆ เหยยสบตาคนตรงหน้าด้วยหัวใจเต้นถี่

ภาพที่เห็นไม่ต่างจากที่จินตนาการไว้เท่าไร รอยยิ้มซีเล่นที่ดูผ่อนคลายเมื่อครู่ถูกแทนที่ด้วยความเยือกเย็นกว่าเดิมหลายร้อยเท่า ตัวผมแข็งทื่อ ไม่กล้าแม้แต่หายใจ

“ฉันอุตส่าห์ใช้ไม้อ่อนกับผู้นักถูกอย่างนายแล้วเขียนนะ ทั้งช่วยชีวิต เสนอที่อยู่ให้ฟรี แต่นายก็ยังจะทำตัวเป็นเด็กเกเร คิดหนีผู้มีพระคุณไปดื้อๆ อีก”

“ผ...ผมเปล่า” ผมปฏิเสธเสียงสั่น คราวนี้ดูเขาจะไม่ล้อเล่นแล้ว ขึ้นอยู่ที่นี้ต่อไปมีหวังผมได้ถูกวิสามัญที่นี่แน่ๆ

“นี่นายยังจะปฏิเสธอีกหรือ ที่นายทำมันนิสัยเด็กเกเรชัดๆ บุกบุกบ้านคนอื่น แล้วสะบัดก้นหนีเจ้าของบ้าน ไม่คิดจะขอโทษสักคำ” เขาทำเสียงดุคาดโทษผมเต็มที่ ถ้าไม่อธิบายความจริงให้ชัดวันนี้ผมคงไม่ได้ออกไปจากคุกหลังนี้แน่ๆ

“คุณนน คุณฟังผมนะครับ ผมแค่บังเอิญเดินหลงเข้ามาในซอยนี้จริงๆ ผมไม่ทันสังเกตเห็นว่ามีบ้านเป็นของส่วนบุคคล เพิ่งจะรู้ว่าตอนที่เจอกับคนของคุณ แต่จังหวะที่ผมจะกลับออกไปผมก็รีบชะง่อน ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำอะไรไม่ดีเลยนะครับ ปล่อยให้ผมกลับบ้านเถอะ” ผมส่งเสียงอ่อนวอนพยายามใช้ไม้้อ่อนกับเขา และก็ดูเหมือนจะได้ผล มือใหญ่ที่จับข้อมือผมไว้คลายออกเล็กน้อย ทว่ายังไม่ยอมปล่อย เขาจ้องหน้าผมนิ่ง บรรยากาศอันร้อนแรงค่อยๆ จางลง ผมทำใจแข็งจ้องตาเขากลับพิสูจน์ความจริงใจ

“เมื่อก่อนนายว่าจะไรนะ เจอคนของฉันนั่นหรือ” คิ้วหนาข้างหนึ่งเลิกขึ้นเล็กน้อยด้วยความประหลาดใจ

ผมพยักหน้ารับเบาๆ และอาศัยจังหวะนี้ เขามือเขาออกไป มือใหญ่ยอมผละออกไปโดยดี ความดุตันแบบเจ้าพ่อเมื่อกี้ถูกแทนที่ด้วยความสงสัย

“ตอนกลับเข้ามาไม่เห็นมีใครรายงานฉันเลยว่าเคยเจอนาย เขาบอกว่าเป็นคนของฉันหรือ”

ผมนี้ก็ย้อนไปถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ แล้วส่ายหน้าปฏิเสธ

“เปล่าครับ ผมเดาเอา จากเธอ... ท่าทาง”

ความจริงก็เดาเอาจากกระบอกปืนนั่นแหละ แต่ไม่อยากพูดเดียวโดนเก็บ

“พอจะจำรูปร่างหน้าตาเขาได้ไหม วันนี้คนที่ฉันให้ดูแลรอบๆ ซอยนี้ มีแค่สามคน ถ้าลักษณะที่นายบอกมา ตรงกับคนของฉันคนไหน ฉันจะเข้าไปคุยกับเขา เรื่องทำหน้าที่บักพร่อง ปล่อยให้เด็กอย่างนายเดินหลงเข้ามาได้”

โรคภัยหลุมหลุม

ผมสะอึกตรงประโยคท้ายของเขา จากที่เตรียมอธิบายรูปลักษณะมาให้เขาฟังอย่างละเอียด กลายเป็นลึงเล ความปากส่วางของผม อาจจะทำให้ชีวิตของคนๆ หนึ่งถูกกำจัดทิ้ง

“คือ...” ผมทำท่าอึกอ๊ก เขาเลยมอมมะเหงกให้ผมหนึ่งที

“ฉันไม่ฆ่าคนของตัวเองง่ายๆ เหมือนในหนังหรือก่น่า บอกมา”

“แต่ว่า..”

“ไม่มี ‘แต่’ บอกฉันมา” เสียงเขาเข้มขึ้นเล็กน้อย ทำให้ผมรู้สึกผวา ยอมบอกสิ่งที่เห็นแต่โดยดี

“สูงประมาณนาย ผิวสีแทน มีเครานิดๆ หน้าตาตุๆ หน้อยจั้นหรือ” เจ้าพ่อทวนสิ่งที่ผมพูด ทำหน้าครุ่นคิด

“ไม่ใช่... ไม่ใช่สามคนนั้นแน่ คนของฉันไม่มีลักษณะแบบนี้ที่น่ายว่าด้วย นายแน่ใจนะว่าเห็นจริงๆ” เขาหรีตามองผมอย่างไม่ไว้ใจ

“ผมไม่มีทางจำผิดหรือครับ คนที่ทำทางอย่างกับนักฆ่าแบบนี้แหละ” ผมยืนยันความคิดตัวเองหนักแน่น ทำให้เขาเจียบไปพักหนึ่ง

“นักฆ่า...” เขาทวนสิ่งที่ผมพูดเบาๆ ก่อนตะโกนเรียกพ่อบ้านคนสนิทมา และบอกให้ผมยืนรอตรงนี้ ส่วนตัวเขากับพ่อบ้าน พวกกันเดินห่างออกไปจากผมไม่ไกล คุณเรื่องอะไรบางอย่างสีหน้าดูเคร่งเครียดพลางขำเลื่องมาทางผมเป็นระยะราวกับกลัวว่าผมจะฉวยโอกาสหนี

ใช่ ผมหนีแน่ ถ้าเขาไม่ส่งสายตาจ้องจะฆ่ากันแบบนั้นทุกสองนาที่ ผมเลยได้แต่ถอนหายใจหนักๆ ยืนแกว่รวกवादสายตารอบเคสสถานอย่างแข็งๆ

แม้อยู่ในโรงศุหาสน์แสนโอ่อ่า ประดับประดาด้วยของหรูหราราคาแพง มันก็ไม่ได้ช่วยให้ผมรู้สึกดีขึ้นเท่าไร เมื่อวานผมยังเป็นเด็กเก็บเงินร้านอาหารอยู่เลย แต่วันนี้ผมกลับกลายเป็นไอ้หัวขโมยเร็วว่อนไม่มีที่ซุกหัวนอนถึงจะหนีออกจากที่นี่ได้อย่างปลอดภัย ก็ไม่รู้จะไปอาศัยอยู่ที่ไหนดี ที่พอจะนึกออก คินนี่อาจจะเป็นตึกร้างที่

ถัดจากโรงแรมนั้นเกือบๆกิโล รุ่งเช้าผมคงออกไปหางานอะไรทำเลี้ยงปากท้อง และ ตัดใจเรื่องสืบหาพ่อแม่ซะ เพราะดูเหมือนเรื่องนี้จะมีอะไรซับซ้อนและอันตรายกว่าที่ ผมคิดไว้มาก ถ้าเจ้าของคฤหาสน์หลังนี้ทำอะไรกับพ่อแม่ผมจริง เขาต้องไม่เก็บผม ไว้แน่ แต่... ทำไมเขาถึงยังไม่ทำ เพราะยังไม่แน่ใจจนหรือหรือกำลังรออะไร

“ก่อนถึงรอบคัดเลือกเดือนหน้า นายอยู่บ้านฉันก่อนนี่คือคำสั่ง” จู่ๆ รุ่งสูง ปานนายแบบของมาเฟียหนุ่มก็โผล่มาอยู่ตรงหน้าพร้อมคำประกาศิต ทำเอาผม อ้าปากพะงาบ สมอตั้ง คือด่าพูดได้ตอบกลับไปไม่ถูก ทั้งที่คิดว่าจะใช้ไม้้ออน้ออน วอนให้เขาปล่อยตัวเองอีกรอบ แต่กลับโดนสั่งชิงตัดหน้าแบบนี้มัน...

“ผม...ผม...” ผมได้แต่เรียกสรรพนามแทนตัวเองอยู่แบบนั้นซ้ำๆ อย่างมีนัยง ไม้รู้ว่าตัวเองอยู่ในอารมณ์ไหน จะดีใจก็ไม่ใช่ จะว่าเสียใจก็ไม่เชิง อาจจะมีเรียกได้ว่า อยู่ในอาการช็อกมากกว่า การได้อยู่ชยาคาเดียวกับมาเฟียมันไม่ใช่เศษเสี้ยวความ ผันใดๆ ในชีวิตผมเลย หากนั่นก็เป็นหนทางที่ผมอาจได้รู้เบาะแสของพ่อแม่มากขึ้น ตามที่ตั้งใจไว้ในทีแรก แต่ผมก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมเขาถึงอยากให้เด็กไร้หวนอน ปลายเท้าอย่างผมอยู่ใกล้ตัวเขา นี่เขาคงจะไม่ได้วางแผนสังหารผมอยู่หรอกนะ

ผมมองใบหน้าขาวของคนตรงหน้าด้วยความคลางแคลง พอทำท่าจะเอ่ย ปายเปียง เขาก็พูดดักคอขึ้นมาราวอ่านใจผมได้

“ไม่เคยมีใครปฏิเสธคำสั่งของฉัน ถ้าคิดจะหนี ก็ขอให้รอดปลอดภัยก็แล้ว กัน แถบนั้นนะไม่ได้มีแค่พวกฉันหรอกนะ ใ้พวกนักฆ่าอย่างที่นายเจอมันมีอยู่เกลื่อน ไปด้วยไปหมด อย่าคิดว่าจะโชคดีเป็นครั้งที่สองล่ะ ฉันเตือนด้วยความหวังดี”

ธรรต หรือพ่อบ้านหนุ่มใบหน้าคมเข้มและเรียบนิ่งราวกับรูปปั้น เป็นคนดูแลจัดการทุกอย่าง ให้ผมด้วยตัวเองทั้งหมด ตั้งแต่ห้องหับ ที่นอนหมอนผ้าห่ม เสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นในเวลาอันรวดเร็วจนผมนึกถึงว่าเขาจัดมาได้เหมาะกับผมพอดีได้อย่างไร แม้แต่ไซส์ เอ่อ... กางเกงใน เขาก็จัดหามาให้ถูกเป๊ะไม่มีคืบ ไม่มีหลวม ขนาดผมเองยังเลือกซื้อไม่เคยพอดีกับตัวเองเลย แถมนี่เป็นแบรนดี้ระดับโลกอีกต่างหาก รวมถึงของอย่างอื่นด้วย มันหรูเสียจนผมไม่กล้าใช้

“ถ้าต้องการอะไรเพิ่ม ใช้อินเทอร์เน็ตคอมที่อยูข้างประตูห้องกดหนึ่ง เรียกผมได้ตลอดนะครับ แต่ห้ามออกไปไหนมาไหนในคดีหาสน์เองเด็ดขาด นอกจากมีคำสั่งจากคุณนน” ร่างสูงโค้งให้ผมอย่างสุภาพ ท้ายประโยคเสียงเข้มขึ้นเล็กน้อย ก่อนทำท่าเดินออกไป

“เดี๋ยวล่ะ คุณธรรต” ผมเรียกเขาไว้ ทำให้ปลายเท้าในรองเท้าหนังมันวับหยุดก็ส่งเสียงกระทบพื้นเบาๆ

“มีอะไรหรือครับ”

“เอ่อ คือผมอยากถามว่าทำไมคุณถึงช่วยผมไว้ แถมยังดูแลแบบนี้อีก ผมก็แค่เด็กธรรมดาๆ คนหนึ่ง แถมยังเป็นหัวขโมยด้วย พวกคุณมีจุดประสงค์อะไรกันแน่” ผมจ้องหน้าเขานิ่ง คนถูกมองสีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงอาการพิรุณใด

“ผมไม่มีหน้าที่ตอบคำถามของคุณ นอกจากคุณนบนสั่งครับ ขออภัยด้วย” เขาก็มหันมาให้ผมเล็กน้อย ก่อนออกไป ประตูไม้สักถูกปิดลงเบาๆ เสียงฝีเท้าของพ่อบ้านค่อยๆ ห่างไปจนกระทั่งเงียบสงบ

ผมระบายลมหายใจยาว มองบานไม้ตรงหน้าอย่างขี้อัด ถึงจะไม่ได้มีคลังโซไว้หน้าห้อง แต่ก็รู้สึกไม่ต่างจากถูกกักขัง ทว่าเป็นกรงขังที่รูกกว่าบ้านผมหลายร้อยเท่า ธรรมชาติบอกว่ามันเป็นห้องพักสำหรับพ่อบ้านที่ยังว่างอยู่ แต่มันไม่ใช่ห้องคนรับใช้ห้องแคบๆ เล็กๆ มีเตียงไม้กับพุกแข็งๆ วางอยู่กลางห้องอย่างที่เคยเห็นในละคร

ภายในห้องกว้างขวาง มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครันไม่ต่างจากโรงแรมสี่ดาว ทั้งโต๊ะเขียนหนังสือ ตู้เย็นทีวี เตียงขนาดคิงไซส์ที่ถูกปูด้วยผ้าสีขาวสะอาดเรียบตึง ชนิดที่ติดเหรียญแล้ว दें มีห้องน้ำในตัว บริเวณข้างเตียงมีหน้าต่างกระจกใสขนาดใหญ่ซึ่งด้วยผ้าม่านสีครีม มองเห็นสวนบริเวณรอบบ้านถนัดตา

หนังสือสี่ห้าเล่มที่ถูกวางไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือคล้ายมีคนเคยอาศัยอยู่ในห้องนี้มาก่อนนั่น ดึงดูดความสนใจผมไม่น้อย ผมเดินไปหยิบมันขึ้นมาดูทีละเล่มมันเป็นหนังสือภาษาอังกฤษทั้งหมด หน้าปกทุกเล่มดูเรียบง่าย มีแค่ตัวอักษรชื่อผู้เขียนกับชื่อเรื่องโดดๆ คงจะเป็นหนังสือจิตวิทยา หรือไม่กี่หนังสือจำพวกธุรกิจ เห็นบางรูปมีเส้นกราฟยึกยือๆ อยู่บนปก พอพลิกดูปกกรอง ทุกเล่มมีชื่อของใครบางคนเซ็นกำกับวันที่ไว้ อาจจะเป็นวันที่ซื้อหนังสือเล่มนี้มา

‘Nonnatee’ ผมสะกดชื่อบนนั้นทีละตัวพยายามนึกถึงการเทียบอักษรอังกฤษกับไทยที่ลูกชายเฝ้าแก่เคยสอนผม ว่าไม่ทันจะเรียกความรู้กลับคืนเสียงอินเตอร์คอมข้างประตูห้องก็ส่งเสียงร้องลั่นจนผมสะดุ้งสุดตัว

ผมวางหนังสือในมือลง เดินไปหาเจ้าโทรทัศน์ภายในที่มีไฟสีแดงกะพริบตามจังหวะเสียงขวนหนวกหู

โรคภัยหลุม

พ่อบ้านบอกว่ามีอะไรให้เรียกผ่านเจ้านี่ แต่การมีเสียงเรียกเข้ามาแบบนี้ พ่อบ้านมีอะไรจะรับใช้ผมมันหรือ ผมยกหูขึ้นแบบกล้าๆ กลัวๆ

ปลายสายเงียบราวไม่มีคนอยู่ ผมจึงเป็นฝ่ายส่งเสียงทักทายก่อน

“ส... สวัสดีครับ” ลุ่มเสียงผมตะกุกตะกัก เสียงหัวเราะอันยียวนดังลอดผ่านสายลั่น เสียงนี้มัน...

“ห้องนั้นมันน่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือไง”

ผมเม้มปากแน่นสะกดอารมณ์ ตาลุงมาเพี้ยนเป็นคนยังไวกันแน่ะ เดี่ยวดีเดี๋ยวร้าย เดี่ยวบ้า ชักจะตามไม่ทัน

“มีอะไรหรือครับ” ผมถามเพื่อเข้าประเด็น

“ฉันทืมหนังสือไว้นะ ช่วยเอาขึ้นมาให้หน่อยได้ไหม”

“หนังสือ?”

“หนังสือที่วางบนโต๊ะเขียนหนังสือปลายเตียงนะ รู้สึกจะห้าเล่มละมัง” ผมหันขวับไปมอง หนังสือที่เซ็นชื่อไว้นั้น เป็นของเขาหรือหะ หมายถึงความว่ายังไง

“เอ่อ ขอโทษถ้าเสียมารยาทนะครับ แต่คุณบรรณบอกว่าเป็นห้องพ่อบ้านที่ว่างอยู่ไม่ใช่หรือครับ แล้วทำไมหนังสือของคุณถึง...”

“จริงๆ มันก็เป็นห้องพ่อบ้านที่ว่างอยู่นั้นแหละ แต่บางทีฉันกลับมาเหนื่อยๆ ซี้เกียจเดินขึ้นบันไดไปห้องตัวเองด้านบนเลย ให้คนเอาพวกตู้เย็นกับของใช้ไปไว้ที่นั่น จะเรียกกว่านั่นเป็นห้องของฉันอีกห้องก็ได้ อ้อ แต่นายไม่ต้องกังวลว่าจะใช้ของร่วมกับฉันหรือหะ ฉันสั่งให้บรรณเอาของฉันออกหมดแล้ว ทั้งหมดในห้องนั้นเป็นของฉันใหม่” น้ำเสียงเขาฟังดูผ่อนคลายตอนพูด ทำให้ผมผ่อนคลายออกมาไม่รู้ตัว เป็นมาเพียงที่มีเสียงนำฟังดีแะแถมยังดูติดดินกว่าที่คิด

“นี่นาย ฟังฉันอยู่หรือเปล่า หรือหลับไปแล้ว” เสียงปลายสายที่ดังขึ้นทำให้ผมสะดุ้งตัวขึ้นมาเล็กน้อย

“อ้อ เปล่าครับ ผมฟังอยู่”

“งั้นก็ดี รีบเอาหนังสือมาให้ฉัน ฉันให้เวลาสองนาทีก่อน ถ้าถึงเวลาแล้วนายยังไม่มาฉันจะลงไปเอง และไม่รับประกันนะว่าจะเกิดอะไรขึ้น หึ” เขาหัวเราะทิ้งท้ายก่อนตัดสายไป ปล่อยให้ผมยืนอึ้ง

ตกลงว่าเขาจะมาเพียงจอมเผด็จการ หรือคุณลุงใจดีกันแน่ พวกผู้ใหญ่ที่น่าสับสนชะมัด

วะ... ว่าแต่ทำไมต้องให้ผมเอาหนังสือไปให้เขาด้วยละ ทำไมถึงไม่เรียกใช้พ่อบ้านคู่ใจ นี่เขาคงจะไม่ได้หลอกผมไปเชือดทิ้งหรอกนะ ชักกแล้วขึ้นมาแล้วสิหาอะไรป้องกันตัวไว้ก่อนดีกว่า

ผมกวาดสายตามองหาอะไรที่พอจะใช้เป็นอาวุธได้ และผมก็เลือกค้ำปากกาหัวแหลมที่วางอยู่ใกล้หนังสือใส่ในกระเป๋ากางเกงยีนตัวเก่า ต้องรีบขึ้นไปแล้ว มีเวลาแค่สองนาทีก่อน ไหนจะต้องหาห้องเขาคัก นี่ยังไม่รู้เลยว่าห้องเขาอยู่ส่วนไหนของบ้าน รู้แค่นี้มันได้ไปชั้นสอง

เอาใจดี เวลากระชั้นชิดขนาดนี้โทรไปถามพ่อบ้านดีกว่าเพื่อความชัวร์

ว่าแล้วผมก็เดินไปกดหมายเลขหนึ่งบนอินเตอร์คอม สัญญาณดังเพียงแค่ครั้งเดียว ปลายสายก็ส่งเสียงตอบกลับมา

“มีอะไรให้รับใช้ครับ”

“คือเจ้านายคุณเขาสั่งหนังสือไว้ในห้อง แล้วเขาจะให้ผมเอามันไปคืนที่ห้องเขา แต่ผมไม่รู้ว่าห้องเขาอยู่ตรงไหนรบกวนคุณช่วยบอกทีได้ไหมครับ”

“ว่าไงนะครับ” เขาทวนสิ่งที่ได้ยินอย่างไม่เชื่อ “ทำไมคุณนจนถึง...”

“ผมไม่มีเวลาอธิบายแล้วครับ เขาให้เวลาผมสองนาทีก่อนนี่คงจะเหลือไม่ถึงนาทีแล้ว ถ้าคุณไม่บอกผมจะออกไปหาเองแล้วนะครับ สวัส...” ผมไม่ทันได้กล่าวลาอย่างมีมารยาท สัญญาณข้างหูก็ถูกตัดไป ก่อนบานไม้ตรงหน้าจะถูกเคาะรัวด้วยความร้อนรน

โรคภัยทรมาน

ผมรีบวางหูโทรศัพท์ เปิดประตูให้แขกผู้มาเยือน เป็นพ่อบ้านนั่นเอง เขาหรีตามองผมกับหนังสือในอ้อมแขน ใบหน้าเขาเต็มไปด้วยความสงสัย หากก็ไม่ได้ถามอะไรให้มากความ

“ผมจะนำทางคุณไปเองครับ”

ผมเดินตามร่างสูงที่ก้าวยาวจนผมเร่งตามแทบไม่ทัน เราเดินผ่านบันไดไม้ฉลุลอยขึ้นไปชั้นสองเดินผ่านห้องหับมากมายนับสิบที่ไว้ไว้แหวคนอาศัย ก่อนเลี้ยวไปทางปีกซ้ายที่มีห้องขนาดใหญ่เท่าบ้านผมตั้งเด่นตระหง่าน ช่องว่างใต้ประตูไม้บานยักษ์มีแสงไฟสีส้มลอดออกมาจางๆ

พ่อบ้านหยุดฝีเท้าลงอย่างเงียบเชียบ ผมที่เดินตามหลังมาติดๆ จึงชนเข้ากับแผ่นหลังกว้างอย่างจัง ผมเซเล็กน้อย โชคดีที่ยังทรงตัวไว้ได้

“ขอโทษครับ” ผมบอกพ่อบ้าน ร่างสูงปรายตามองผมไม่พอใจนิดหนึ่ง ก่อนพยักหน้าเป็นสัญญาณบอกให้ผมเคาะหน้าประตูห้อง

ผมสบตาเขายังลังเล เขาก็จะระบายลมหายใจหนักๆ ด้วยความขจัดใจเต็มทน สูดลมหายใจลึกหนึ่งครั้ง เงื้อมือขึ้นทำท่าจะเคาะประตูให้ ทว่าบานไม้ก็ถูกกระชากเปิดออกอย่างแรงเสียดก่อน นั่นทำให้ผมที่ยืนชิดประตู ถูกกระแทกเข้าอย่างจัง ตัวปลิวก้นจ้ำเข้ากับพื้น หลุดปากส่งเสียงร้องครางด้วยความเจ็บปวด หนังสือที่ถือมาในมือ หล่นกระจัดกระจาย

“นี่นาย...” ร่างสูงหลังบานประตูกะพริบตามองผมที่กองแหมะบนพื้นเหมือนพยายามปะติดปะต่อเรื่องราว ส่วนพ่อบ้านปรีเข้ามาดูอาการแขกจำเป็นโดยไว สองแขนแข็งแรงค่อยๆ พุงผมขึ้นมาจากพื้น แคมมาอยู่บ้านเขาไม่กี่ชั่วโมง ต้องเจ็บตัวขนาดนี้เลยหรือนี่แย่ชะมัด

ประคองผมขึ้นยืนเรียบร้อย พ่อบ้านก็จัดการเก็บหนังสือที่กองบนพื้นส่งคืนให้ผมอย่างรวดเร็ว ประหนึ่งกำลังอยู่ในรายการประกวดพ่อบ้านระดับโลกก็ไม่ปาน ผมได้แต่มองหนังสือในมือที่อยู่ในสภาพเรียบร้อยเหมือนมาตอนถือมาตาปริบๆ

“ชะ... ขอขอบคุณครับ” ผมโค้งตัวให้พ่อบ้านอย่างสุภาพ เขาก็มหันำรับคำขอบคุณนิ่งๆ หันไปสบตากับคนเป็นนายสลัดกับชายตามมาทางผมเล็กน้อยคล้ายเป็นการถามเรื่องผม นนทึในชุดลำลองพยักหน้าหนึ่งครั้งเป็นการยืนยันว่าตนเป็นคนเรียกมาจริง พ่อบ้านจึงโค้งตัวให้นาย และเดินไปปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองต่อ

“เข้าไปข้างใน” คล้อยหลังคนรับใช้ ร่างสูงหน้าบานประตูใหญ่ก็ผายมือเป็นเชิงเชิญแขกจำเป็นเข้าไปในห้อง สีหน้าเขาดูไม่ค่อยสບอารมณ์เท่าไรนัก ทำให้ผมละล้าละลัง ไม่กล้าขยับเท้าเข้าไปในห้อง ก้มหน้าก้มตายื่นหนังสือคืนเจ้าของตามคำสั่งที่ได้รับมาก่อนหน้า ทว่าอีกฝ่ายไร้การเคลื่อนไหวใดๆ ตอบรับ ทำให้ผมค่อยๆ เยงมองเขาอย่างกล้าๆ กลัวๆ หัวใจผมเต้นไม่เป็นจังหวะ ลอบกลิ่นน้ำลายลงคออีกใหญ่ เมื่อสบเข้ากับแวตาดูดันราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“มาสายแล้วยังจะกล้าขัดคำสั่งอีกงั้นหรือนายนี้มันเป็นเด็กแบบไหนกัน”

“คือผม...”

“นายทำไม”

ผมคิดคำแก้ตัวอะไรไม่ออกได้แต่ทำหน้าที่อ่อยเอ่ยขอโทษเจ้าของบ้านพักชั่วคราว

“ขอโทษครับ”

“แล้วนี่นายรู้หรือเปล่าว่าทำไมฉันถึงให้นายเอาหนังสือมาให้”

“ไม่ทราบครับ” ผมตอบตามความจริง แต่เขากลับพ่นลมหายใจหนักกลอกตามองบนเหมือนสิ่งที่ผมพูดมันเง่าเต็มทน

“เพราะฉันไม่อยากกวนธรรมชาติ เขาเหนื่อยกับการดูแลนายมาทั้งวันแล้ว แต่นายก็ยังจะเรียกเขามาอีก นี่สรุปว่านายตีความคำสั่งฉันไม่ออกเลยงั้นหรอ” น้ำเสียง

โรคภัยหลุมหลุม

ที่แสดงความไม่พอใจอย่างชัดเจนนั้น ทำให้ผมชักจะเริ่มโมโหมากกว่าแล้ว คนเขาลำบากผิดไปแล้วยังไงจะมาตอกย้ำให้รู้สึกผิดอยู่ได้ เอาปากกาแทงซะดีไหมนี่

“ผมเข้าใจคำสั่งของคุณดีครับ แต่คุณบรรดเองก็กำชับไม่ให้ผมออกจากห้องคนเดียว พอคุณเรียกผมเลยต้องติดต่อเขาถามว่าห้องคุณอยู่ไหน แต่คุณบรรดเขาก็อุตสาหะใจดี เดินมาส่งผมที่ห้องคุณ จริงๆ ผมก็ไม่อยากจะรบกวนเขาหรอกครับ แต่ถ้าเขาไม่เดินมาส่ง บางทีมะรืนนี้ผมก็อาจจะยังหาห้องคุณไม่เจอก็ได้” ผมอธิบายพยายามข่มน้ำเสียงให้เป็นปกติ และอดเหน็บเขาไม่ได้ในท้ายประโยค

คนฟังส่งเสียงขึ้นจุกเบาๆ มุมปากเหยียดเป็นรอยยิ้ม

“ปากเก่งดีเหมือนกันนี่นาย แต่ช่างเถอะ เอาหนังสือมา เดินตามฉันเข้ามาในห้อง ฉันมีเรื่องอยากคุยด้วย” เขาพูดกลางยกหนังสือทั้งหมดไปจากมือผม ก่อนเดินนำเข้าไปในห้อง

ผมมองแผ่นหลังกว้างตาปริบ เขามีเรื่องอะไรอยากคุยกับผมกันแน่บางทีเรื่องที่เขายกมาคุย อาจเป็นเรื่องเดียวกับที่ผมอยากรู้ก็ได้ ผมจึงค่อยๆ เดินเข้าไปตามคำสั่งของเขา แม้ว่าในใจจะแอบกลัวว่าตัวเองจะถูกฆ่าในนาที่ใดนาที่หนึ่งก็ตาม

ภายในห้องนอนขนาดใหญ่ถูกตกแต่งอย่างเรียบง่าย มีโต๊ะทำงานอยู่กลางห้องและมีเตียงขนาดใหญ่วางอยู่ไม่ห่างกัน โทนสีห้องเป็นสีครีมสบายตา ข้าวของเครื่องใช้ถูกจัดวางเป็นระเบียบ ชั้นหนังสือขนาดใหญ่ขนานทั้งสองด้านของห้อง มีหนังสือทั้งไทยและเทศอัดแน่นอยู่ในนั้น เขาคงจะเป็นนักอ่านตัวยง

“นั่งสิ” มือใหญ่เลื่อนเก้าอี้ไม้สีอ่อนที่สุดได้โต๊ะทำงานให้ผมนั่ง ส่วนเขาที่นั่งตัวนั่งบนเตียงที่อยู่ใกล้ๆ

“คุณมีเรื่องอะไรจะคุยกับผมหรือครับ”

“ฉันอยากให้นายช่วยดูในนี้หน่อยว่าพอจะมีคนที่นายคุ้นหน้าบ้างหรือเปล่า” ร่างสูงเอี้ยวตัวหยิบเอกสารบี๊กหนึ่งบนโต๊ะทำงานผมแอบกลั้นหายใจจังหวะ

ที่เขาเลื่อนมือผ่านทีแรกนี่ก็จะโดนกระชากคออะไรทำนองนั้นเสียแล้ว แต่เขากลับยื่นกองกระดาษสีดำพวกนั้นมาตรงหน้า ผมมองมันงงๆ

“นี่มัน... ไบสมัครึ้นครับ ทำไม่ถึง...”

“กฎของการอยู่ในบ้านหลังนี้คือห้ามถาม ฉันบอกให้ทำอะไรก็ต้องทำ เข้าใจไหม”

ผมแอบมูยหน้ารับของในมือเขาวางลงบนตักอย่างเสี้งไม่ได้

ไม่เห็นจะเข้าใจตาลุงคนนี้เลย ลุงๆ ก็ให้เข้ามาในห้อง แล้วมาดูไบสมัครึ้นผู้เข้าประกวด เขาต้องการอะไรจากผมกันแน่ จะถามก็ถามไม่ได้อีก บัดใจเหี้ย เกลียด ผู้ใหญ่เผด็จการซะมัด

ผมพลิกหน้ากระดาษไบสมัครึ้นที่ละใบ แต่ละคนก็อายุรุ่นราวคราวเดียวกับผม หน้าตาดีอย่างกับดาราก็มี แต่ประวัติอาชญากรรมยาวยืดไม่รู้ไปดำรงชีวิตกันในรูปแบบไหน บางคนก็มีพ่อแม่ประกอบอาชีพดี ๆ แท้ๆ แต่กลับเลือกเดินทางสายนี้ อ่านประวัติแล้วก็น่าตกใจ ไม่คิดว่าวัยรุ่นสมัยนี้จะนิยมหาความท้าทายในชีวิตกันมากมายขนาดนี้

ไบสมัครึ้นที่อ่านแล้วค่อยๆ ซ้อนหนาขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งผมสะดุดที่ไบหน้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง

ไบสมัครึ้นประกวด มิสเตอร์มาเฟีย 20xx

ชื่อ นามสกุลจริง ทักษิณัย ก่อสกุล

ชื่อเล่น ทักษิ

อายุ 22 ปี 10 เดือน

ส่วนสูง 180 ซม. น้ำหนัก 70 กก.

งานอดิเรก -

ความสนใจ -

ความสามารถพิเศษ วิ่งเร็ว, แม่นปืน

โรคภัยหลอหลอม

ครอบครัวปัจจุบัน -

ประวัติอาชญากรรมล่าสุด ร่วมกันค้าประเวณี

หน้าตาคนๆนี้ ไม่น่าจะทำความผิดอะไรแบบนั้นเลยแฮะ หางตาตกเหมือนคนที่เก็บกดความทุกข์ไว้มากกว่า คนเรานี้ดูจากหน้าไม่รู้ใจจริงๆ

“มีอะไร” เสียงทุ้มดังขึ้นมาพร้อมชะโงกหน้าเข้ามาใกล้เอกรสารในมือผม

“ป... เปล่าครับ” ผมรีบพลิกใบสมัครคนต่อไป เจ้าของห้องขมวดคิ้วเล็กน้อย พยายามรอมผมอย่างใจเย็น แต่ขาที่สั่นไม่หยุดนั้น คงจะร้อนใจน่าดู

ใบสมัครประกวด มิสเตอร์มาเฟีย 20xx

ชื่อนามสกุลจริง พิพัช กำเนิดพงษ์

ชื่อเล่น พัท

อายุ 17 ปี 6 เดือน

ส่วนสูง 192 ซม. น้ำหนัก 68 กก.

งานอดิเรก กิน, ขโมยของ

ความสนใจ เงิน+ของกินอร่อยๆ

ความสามารถพิเศษ มีฝีมือ

ครอบครัวปัจจุบัน แม่, น้องสาว

ประวัติอาชญากรรมล่าสุด ทะเลาะวิวาท

เจ้านี่มัน... ไอ้โย่งที่ไว้วายใส่ผมเมื่อเช้านี้หว่า หน้าตากวนดิ่ง ไม่สงสัยเลยที่มีประวัติอาชญากรรมทะเลาะวิวาทกับคนอื่นยาวเป็นหางว่าว แถมยังโดนจับข้อหาชิงทรัพย์อยู่บ่อยๆ อีกด้วย คงเป็นอันธพาลมาตั้งแต่เกิดละสิท่า เริ่มก่อเหตุครั้งแรกตั้งแต่หกขวบนั่นเลย ส่วนคนถัดมานี้...

“อ๊ะ” ผมเผลอหลุดปากส่งเสียงออกไป เมื่อปรากฏรูปถ่ายของใครบางคนที่คล้ายคลึงคลากับคนที่อยู่ในเหตุการณ์อันชวนขนลุกเมื่อกลางวัน อันเป็นเหตุที่ทำให้ผมมาอยู่ที่นี่

ตัวผมหนึ่งค้างไปครู่หนึ่งด้วยความประหลาดใจ คนนั่งรอเห็นท่าที่ผิดปกติ จึงตั้งกระดาษแผ่นบนสุดไป เขากวาดสายตาอ่านข้อมูลบนนั้นอย่างรวดเร็วราว เครื่องสแกน หมวดคือมุมมองภาพถ่ายที่แนบมากับใบสมัครเหมือนกำลังครุ่นคิด

ถึงจะไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไร แต่มันคงจะไม่ใช่เรื่องดีแน่ ในเมื่อมีใบสมัคร กองประกวดแบบนี้ก็หมายความว่าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คนของที่นี่ แล้วอย่างนั้นเขา เป็นใครกัน ทำไมถึงมาบ้วนเบี่ยนอยู่ในซอยต้องห้ามได้ ทั้งที่เขาก็เป็นฝ่ายออกปาก ได้ผม ไม่น่ว่าบางทีเขาอาจจะเป็นลูกน้องของคู่แข่งที่จ้องจะเล่นงานตาลุงคนนี้ได้ ซักจะน่ากลัวขึ้นมาแล้วสิ ผมอยากกลับบ้าน (แต่ไม่มีบ้านให้กลับ)

“เอ่อ คุณนนครับ” ผมโบกมือไปมาตรงหน้าเจ้าของบ้านที่ดูเหมือนความคิด ลอยละล่องไปไกล เขาสะดุ้งตัวเล็กน้อย

“ออ โทษทีว่าไง”

“ผมกลับห้องได้หรือยังครับ”

“อืม เชิญ” เขาพยักหน้าส่งเสียงในลำคอ ท่าที่เหมือนยังอยู่ในภวังค์ ความคิด ผมยกใบสมัครทั้งหมดวางลงบนโต๊ะเขาตามเดิม สายตาเหลือบเห็นภาพ หม่อมผิวขาวในชุดครุยสีดำขอบผ้าคล้องคอสีแดง สวมหมวกบัณฑิต ในมือถือแผ่น บางอย่างหุ้มผ้าแดงเข้มย้อมกว้างให้กลิ้ง มีชายและหญิงวัยกลางคนขนานทั้งสอง ข้าง ยิ้มด้วยสีหน้ามีความสุข ด้านล่างมีตัวหนังสือเล็กๆ เขียนกำกับ

‘Stanford Graduate school of business 20xx’

“ทำไมนายยังไม่กลับไป...” ประโยคเขาขาดห่วงไปเมื่อเห็นว่าสายตาผม กำลังจับจ้องอะไร ใบหน้าขาวเผือดสีลงเหมือนถูกจับได้ว่าตัวเองทำบางอย่างพลาด ร่างสูงลุกยืนขึ้น จับกรอบรูปตัวปัญหาคว่ำลงอย่างรวดเร็ว ก่อนที่นิ้วไปทางประตูเป็น เริงได้

“นายกลับห้องไปได้แล้ว” น้ำเสียงเขาเข้มขื่นกว่าก่อนหน้านี้นิดหน่อย

“แค่รูปถ่าย ทำไมคุณถึงไม่ยอมให้ผมดูด้วย”

“กฎที่นี่ว่ายังไง”

“คุณมีพ่อแม่ เรียนจบปริญญา คุณโกหกผมทำไม”

“กฎของการอยู่ที่นั่นคือห้ามถาม นายกลับห้องไปเดี๋ยวนี้” น้ำเสียงของเขา เริ่มขุ่นมัว ดวงตาจ้องผมเขม็ง

“ตอบคำถามผมมันยากมากหรือครับ” ผมจ้องตาเขากลับอย่างไม่ยอมแพ้
“คุณกำลังปิดบังอะไรผมกันแน่”

“ฉันไม่จำเป็นต้องตอบคำถามผู้เข้าประกวดอย่างนาย ถ้านายไม่ออกไป
งั้นก็อยู่กับฉันที่นี่ นอนกับฉันคืนนี้”

“อีก...” เจอ मैंนี้เข้าไปผมถึงกับสะอึกพูดต่อไม่ออก ได้แต่สบถคำมั่วสวาท
ในใจทุกคำที่นั่นก็ออก แยกเขี้ยวส่งเสียงคำรามลอดไร้พินใฝ่ กระทั่งเท้าเดินออกไป
จากห้องเขาโดยไม่ต่อปากต่อคำอะไรอีก

จำไว้เลยตาลุงมาเพี้ย ผมจะสืบให้ได้เลยว่าเขาตั้งใจจะซ่อนอะไรไว้กันแน่

แสงแดดอ่อนๆ ที่ลอดผ่านม่านสีครีมสอดหุบวกลีเสียงร้องของนกที่แว่วมาจากที่ไกล ทำให้ผมที่แผ่กายบนเตียงนุ่มค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างเกียจคร้าน แต่ก็รีบดึงตัวลุกขึ้นจากเตียงเมื่อนึกขึ้นได้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน

“คุณปารย์ ตื่นหรือยังครับ” เสียงทุ้มส่งเสียงเรียกพร้อมลงมือเคาะประตูหน้าห้องสองสามครั้ง รวากับกำลังรอจังหวะให้แขกในห้องรู้สึกตัวอยู่ก่อนแล้ว

“ตื่นแล้วครับ!” ผมตะโกนพลางพุ่งตัวไปยังต้นเสียงทั้งที่สภาพยังไม่พร้อมจะต้อนรับใคร ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ไม่เป็นทรง ตรงข้ามกับคนหลังบานประตูที่แม้จะอยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงกีฬาขาสั้น ดูแปลกตา ทว่าบนเครื่องแต่งกายหารอยยับย่นที่ใดที่หนึ่งไม่เจอ

“อรุณสวัสดิ์ครับ คุณธรรศ” ผมโค้งตัวให้เขาเล็กน้อยเป็นการทักทายก่อนจัดการใช้มือสางผมตัวเองให้เข้าทรง

“คุณนนให้ผมพาคุณไปออกกำลังกายด้วย เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนแขวนอยู่ในตู้ นะครับ ผมจะรอคุณอยู่หน้าห้อง” พ่อบ้านรีบเข้าประเด็นอย่างรวดเร็ว สีหน้าดูเหมือนไม่เต็มใจกับการต้องมาดูแลผมเท่าไรนัก ทันทันที่พูดจบเขาก็โน้มตัว มาดึงลูกบิดบานไม้ปิดลงอย่างสงบ ขณะที่ผมยังยืนทำตาปริบๆ อยู่ที่เดิม ไม่ทันจะอ้าปากตอบรับหรือปฏิเสธ

'ไปออกกำลังกาย...' ผมค่อยๆ หมุนตัว สาวเท้าตรงไปยังตู้เสื้อผ้าโดยมีคำสั่งดังก้องอยู่ในหัวดังซ้ำๆ เหมือนถูกสะกดจิต

เสื้อผ้าแบรนด์กีฬาชื่อดังสีขาวเข้าเซ็ดตั้งแต่หัวยันเท้าที่ถูกเตรียมไว้ให้ตั้งแต่เมื่อคืน ถูกสวมในเวลาอันสั้น เมื่อเสียงบันไ้ม้ถูกเคาะอีกครั้งเป็นสัญญาณเร่งไม่รอให้ผมเชยชมเนื้อผ้าแม้แต่หน่อย

บนผืนฟ้าสีครามไร้เงาเมฆบดบังในยามเช้า ดวงอาทิตย์ส่องแสงสว่างจ้าราวประกาศศีกกับผู้คนที่อยู่กลางแจ้ง คุณพ่อบ้านวิ้งไม่มีหยุดพักนับตั้งแต่ก้าวเท้าออกมาจากคฤหาสน์สองชั่วโมงเต็ม ขณะที่ผมเดินๆ วิ้งๆ ตามเขาจนลั้นห้อย ทั้งร้อนทั้งเหน้อย อยากทิ้งตัวลงนอนข้างทางซะเดี๋ยวนั้น

'เราจะออกไปวิ่งรอบนอกคฤหาสน์' เขาบอกผมไว้แค่นี้ก่อนออกมา ที่แรกผมก็ไม่ได้คิดว่ามันหนักหนาอะไร เพราะปกติผมมันเป็นพวกตื่นตอนโกโห่ออกไปใช้แรงงานนอกบ้านตั้งแต่เด็กๆ อยู่แล้ว วิ้งไปกลับสักไม่เกินสิบกิโลคงจะพอไหว แต่ไม่ใช่เลยเขาเพิ่งบอกผมเมื่อกันี้เองว่ารอบคฤหาสน์มีพื้นที่ประมาณสิบไร่ ถ้าวิ่งออกไปข้างนอก บางทีตอนนี้ผมอาจจะอยู่สมุทรสงครามแล้วก็ได้ นี่ยังดีหน่อยที่ข้างทางมีต้นไม้ใหญ่คอยให้ความร่มรื่นอยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นผมคงต้องเป็นลมเหมือนเมื่อวานแน่ๆ ทำงานตลอดชีวิตยังไม่เหน้อยเท่าวิ้งตามคุณพ่อบ้านสุดเนี้ยบคนนี้เลยบอกตรงๆ

ผมกับพ่อบ้านวิ้งมาถึงคฤหาสน์หลังเสียงเพลงเคารพธงชาติตอนเช้าไม่กี่นาที่ ร่างกายของผมโชกไปด้วยเหงื่อ เสื้อผ้าสีขาวที่สวมแบบเนื้อเห็นทะลุถึงทรวงใน ขณะที่เพื่อนร่วมทางของผมมีเม็ดเหงื่อคุดบนใบหน้าเพียงเล็กน้อย เหมือนเป็นการวิ้งเหยาะธรรมดา ผมชักสงสัยแล้วว่าพ่อบ้านที่นี้เขาฝึกกันมาแบบไหน

“ขอโทษที่มาช้าครับ คุณนอน เดี๋ยวผมไปเตรียมอาหารเข้าให้ นะครับ” ธรรมชาติ ค้างตัวให้ร่างสูงที่ยืนรอหน้าคฤหาสน์ ในมือถือถ้วยกาแฟร้อนควันลอย คนเป็นนาย มองสภาพที่แตกต่างของทั้งสอง กระตือรือร้นเบาๆ

“มาช้า เพราะมีตัวถ่วงสินะ” พุดพลาบปรายตามาทางผม ผมนั่งเงียบไม่ได้ อะไรเขา กลัวเจอคำตอบแปลกๆ สวนมา ได้แต่ตั้งเสียงเปียกออกห่างจากตัวไม่ให้เขา เห็นอะไรๆ ของตัวเองชัด หันไปผิงกหัวขอโทษพอบ้าน

“ขอโทษที่ทำให้เสียเวลาครับ คุณธรรมชาติ”

พอบ้านหันมองผมชนิดหนึ่ง พยักหน้ารับน้อยๆ แล้วขอตัวออกไปปฏิบัติหน้าที่ตัวเอง

“นายเองก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า กับข้าวเสร็จแล้วจะให้คนไปตาม สภาพ อย่างกับลูกหมาเนาะ ดูไม่ได้เลย” เจ้าของคฤหาสน์หัวเราะหิ่ใส่ ก่อนหันหลังผิงปาก เดินเข้าไปข้างในอย่างอารมณ์ดี

จงใจให้วันแรกของผมออกมาเป็นแบบนี้สินะ ตาลุงนี่ทรมาณเด็กชัดๆ ถ้าไม่ ติดว่ากลัวโดนยิงตายคาบ้าน จะกระโดดกัณฑ์ให้ขาดเลย

มือเข้าเป็นอาหารบักชี่ได้อย่างเรียบง่าย ประกอบด้วยไก่ต้มขมิ้น ปลาทุ ทอด และน้ำพริกกะปิ ซึ่งไม่เข้ากับโต๊ะสเตลย์ยุโรปทรงกลมลิบที่นั่งที่มีผู้รับบริการ เพียงแค่สองคนคือผมกับเจ้าของบ้าน

ผมค่อนข้างประหม่อมามากทีเดียวเมื่อพอบ้านผายมือให้นั่งใกล้กับคุณชาย เลยหันสบตาคนเชิญอย่างลั้งเล อีกฝ่ายพยักหน้านิ่งๆ ให้เป็นเชิงบังคับ ผมจึงหย่อน ตัวลงนั่งอย่างเสื่องไม่ได้

เมื่อผมนั่งประจำที่เรียบร้อย ร่างสูงในชุดสูทเนี้ยบก็เดินไปยืนฝั่งตรงข้าม คอยสอดส่องมิให้การปฏิบัติหน้าที่ขาดตกบกพร่อง

โรคภัยหลอหลวม

“มากินด้วยกันสิ ธรรมด” คนเป็นนายผายมือไปยังเก้าอี้ว่างขวามือของตัวเอง

“ไม่ล่ะครับ เดี่ยวผมทานเอง”

“นายก็เป็นชะอย่างนี้ เมื่อไรจะเลิกวางมาดพ้อบ้านแล้วคิดว่าตัวเองเป็นลูกพี่ลูกน้องที่คลานตามมาด้วยกันสักที เมื่อก่อนนายยังกล้าต่อจันฟันหักเลย” นนนท์ก่อกอกตาเห็นอ่อนหน้ายรวกับพูดเรื่องเดิมๆ ซ้ำเป็นครั้งที่ร้อย น้ำเสียงมีความน้อยใจเจืออยู่

“ตอนนั้นผมยังเด็กครับ ตอนนั้นคุณเป็นเจ้านาย ผมเป็นแค่คนรับใช้” ธรรมดตอบเสียงเรียบนิ่งผิดกับอารมณ์ของผั่งตรงข้าม

“เออ งั้นก็เอาที่นายสบายใจ จันจะไม่พูดเรื่องนี้แล้ว” มือใหญ่เคาะลงบนโต๊ะหน้าๆ หนึ่งครั้งเป็นการระบายอารมณ์ ก่อนลงมือตักกับข้าวคำโตเข้าปาก

พวกเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องที่โตมาด้วยกันนี่เองหรือเนี่ย ไหงสถานะถึงกลายเป็นมาเป็นเจ้านายกับลูกน้องซะได้ แต่นนนท์คงจะไว้ใจพ้อบ้านมากพอ ดูถึงให้เขาคอยดูแลทุกอย่างให้อย่างใกล้ชิด แม้กระทั่งการเตรียมอาหาร

“เลิกสงสัยเรื่องคนอื่นแล้วกินข้าวซะ” เจ้าของบ้านพูดตักคอขึ้นมาอย่างกับรู้ทันพลางตักปลาทอดตัวอ้วนจ๋า ลงบนจานข้าวผม ก่อนเลื่อนถ้วยน้ำพริกมาให้

“นายกินได้ไซ้ไหม ของพวกนี้ฝีมือธรรมดเขา”

“ครับ” ผมสบตาและพยักหน้าให้พ้อบ้านผู้เพียบพร้อมเป็นเชิงขอบคุณ แล้วก้มหน้าตักกับข้าว

คำแรกที่ได้ลิ้มรส ผมถึงกับตาลุกวาว รสชาติของมันไม่ได้ดีด้อยไปกว่าหน้าตาน่าทานของมันเลย ไม่อยากเชื่อเลยว่าเป็นฝีมือของผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางดูดันคนนั้น

“คุณธรรมดทำกับข้าวอร่อยเหมือนแม่ผมเลยครับ” ผมยิ้มชื่นชมจากใจจริง นั่นทำให้ นนนท์ที่กำลังทำท่าจะตักกับข้าวหยุดก็ก บรรยอากาศ (ที่ดูเหมือนจะ) รื่นรมย์

ยามเช้ากลายเป็นเจียบกริบ ผมที่กำลังเคี้ยวอาหารอยู่ในปากเลยพานชะงักกึ่ง หันมองเจ้าของบ้านด้วยใจสั้นๆ

นี่ผม... พุดสิ่งที่ไม่สมควรออกไปจึ้นเหรอ

“แม่นาย เคยทำกับข้าวพวกนี้ให้กินด้วยเหรอ” มาเพียหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงปกติไม่มีอารมณ์ใดแฝงอยู่ในนั้น ผมจึงโล่งใจไปหนึ่งเพราะที่ไม่ได้ไปจุดชนวนอะไรแปลกๆ เข้าให้รีบเคี้ยวข้าวที่เหลือในปากก่อนตอบคำถาม

“แม่ผมมาจากบักซีได้นะครับ ฝีมือเปิดร้านอาหารได้สบายเลย แต่แค่ไม่สนใจจะทำ” ท้ายประโยคผมลดเสียงลง เมื่อนึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรพูดเท่าไร นอกจากจะอยู่นอกเหนือคำถามแล้วยังฟังดูตัวเองน่าสมเพชอีก

ผมแอบเหลือบมองคนถาม สีหน้าเขายังคงเรียบนิ่งเดิม ที่แปลกตาไปคงเป็นคิ้วที่เล็กขึ้นข้างหนึ่งเหมือนประหลาดใจ

“แม่นายมาจากได้นั้นเหรอ ดูไม่เหมือน... ไม่สิ ฉันหมายถึงนายดูไม่เหมือนคนได้เลย ทำกับข้าวได้สักครึ่งของแม่หรือเปล่าละ” สีหน้าเขาสะดุดเล็กน้อย คล้ายเลือกถามผมตรงท้ายประโยคเพื่อเบี่ยงประเด็น

อะไรกันตาลุงคนนี้ ยิ่งเข้าใจยิ่งมีพิรุณเหมือนจะรู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับครอบครัวผมจริงๆ แต่ตอนนี้ผมยังไม่มีหลักฐานอะไรแน่ชัด คงต้องไหลตามน้ำไปก่อน

“ผมทำได้หลายอย่างครับ แต่ที่ถนัดคงเป็นอาหารบักซีได้”

“เหรอ ฟังดูน่าสนใจดี” คนฟังกระตุกมุมปาก พยักหน้าเบาๆ เหมือนพยายามเชื่อ “ถ้าทำได้จริง เวลาเข้ากองประกวดเก็บตัวก็น่าจะมีพื้นที่ให้นายแสดงฝีมือ แต่ถ้าอยากอุ่นเครื่องสักหน่อย พรงนี้หลังออกกำลังกายเสร็จเข้าครัวไปช่วยสรรคบ้างก็ดี” ดวงตาเรียวเหลือบไปยังบุคคลที่สามที่กล่าวถึงคล้ายหยั่งท่าทีผมแอบมองตาม เห็นร่างสูงของพ่อบ้านยืนสงบนิ่งไม่มีท่าทียินดียินร้ายอะไร นั่นคงจะเป็นคำตอบรับลูกมืออย่างผมเข้าไปช่วย

“ถ้าคุณกับคุณธรรคไม่รังเกียจ พรุ่งนี้ผมจะเข้าไปช่วยงานในครัวแล้วกันครับ จริงๆ คุณ (บิ่งคับ) ให้ผมอยู่ที่นี้เฉยๆ ผมก็เกรงใจอยู่เหมือนกัน”

“ดี... ตั้งแต่จากนี้ฝากนายช่วยธรรคเขาจัดการเรื่องอาหารของฉันแล้วกัน” เข่าว่าก่อนตักน้ำซุ๊ปไปต้มขมิ้นเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย ดูท่าจะชอบอาหารบักซี่ได้มากเลยสินะเนี่ย เป็นมาเพียบบ้านหรรแต่กลับนิยมของบ้านๆ เกินคาด

หลังผ่านช่วงเช้าอันแสนทรหด และปิดท้ายด้วยอาหารเช้าที่คุ้นเคยในวันต่อมา เจ้าของบ้านก็เดินทางออกไปยังสำนักงานธุรกิจใจกลางเมืองหลวง ทิ้งให้ผมอยู่ภายใต้ความดูแลของพ่อบ้านจอมเนี้ยบ

ในทีแรกพ่อบ้านทำท่าจะติดตามไปปรับใช้เจ้านายเช่นทุกวัน หากเขาก็ถูกปฏิเสธย่ำให้ 'ฝึก' ผมให้ดี แม้จะไม่เต็มใจ คนเป็นลูกน้องเลยต้องน้อมรับและปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านายให้ลุล่วง

เก็บกวาดจานข้าวเสร็จสรรพ ร่างสูงก็พาผมขึ้นรถกอล์ฟไปยังสนามแห่งหนึ่งที่อยู่ห่างจากตัวคฤหาสน์ ที่นั่นมีเป้านิ่งสำหรับซ้อมยิงตรงหน้าห้าจุด เหมือนสนามยิงปืนมาตรฐานที่เคยเห็นในทีวี อัยบอกว่าไฉ่ฝึกให้ตีที่ว่า หมายถึงไฉ่!

“สวมนี้ไว้ครับ” พ่อบ้านยื่นหูฟังกับแว่นตาพลาสติกสีขาวให้ผมกลืนน้ำลายอีกใหญ่เมื่อเห็นวัตถุอันตรายหลายรูปแบบวางเรียงอยู่บนโต๊ะเบื้องหน้า

“น... นี้คุณจะให้ผมหัดยิงปืนจั้นหรือครับ” ผมถามเสียงสั่น พ่อบ้านพยักหน้ารับคำตอบเบาๆ ไม่ได้แปลกใจกับท่าทีของผมแม้แต่น้อย

“คุณนบบอกว่าเผื่อไว้ในการประกวด”

“จำเป็นต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรือครับ” ลอบมองเห็นกระบอกสีดำเมื่อผมที่นอนแน่นิ่ง ผมก็กลืนน้ำลายอีกใหญ่ลงคออีกครั้ง แต่คราวนี้รู้สึกน้ำลายเหนียวเหน็ดจนกลืนไม่ลง ริมฝีปากแห้งผากแห้งขึ้นมาเสียดี้อๆ ความรู้สึกขาแล่นปราดไปทั่วร่างอาวุธที่หนักง่ามีออซิปใช้สังหาร ของจริงดูน่ากลัวกว่าที่คิดโข

“ผมไม่มีสิทธิ์ตอบคำถามนอกจากที่เจ้านายสั่งครับ กรุณาสวมนี้ด้วย”
พ่อบ้านยื่นอุปกรณ์เสริมให้ผมอีกครั้ง ผมรับมาสวมไว้อย่างเดียวไม่ได้

มือใหญ่หยิบปืนขึ้นมาหนึ่งกระบอกก้าวเยื้องไปสาธิตบริเวณข้างหน้าผม
เล็กน้อย เขาแสดงท่าจับและการปลดเซฟให้ผมสังเกตได้ถนัดตา แผ่นหลังกว้าง
เหยียดตรง ปลายเท้าแยกออกจากกันเล็กน้อย แขนข้างที่ถือปืนเหยียดเต็มที่ ข้อมือ
และข้อศอกนิ่ง ศีรษะเงยขึ้นจ้องไปที่เป้าหมาย ท่าที่นำเกรงขาม เป็นถึงคนสนิทของ
มาเฟียไม่ต้องยิงโชว์ก็พอจะรู้ว่าฝีมือร้ายกาจขนาดไหน แค่เห็นทำยมก็เริ่มเสียว
สันหลังวาบกลัวเขาหันกระบอกปืนมาทางนี้

“คุณพอจะทำได้ใช่ไหมครับ” พ่อบ้านหยิบปืนกระบอกหนึ่งส่งให้

“อ... เอ่อ” ผมอ้าอึ้ง ฝ่ามือมีเหงื่อซึมและสั่นน้อยๆ ขณะที่เอื้อมไปรับอาวุธ
อันตราย น้ำหนักของมันค่อนข้างมากกว่าที่ผมคาดเอาไว้ผมเลยเกือบทำมันร่วง โชคดี
ที่มือใหญ่ช่วยประคองไว้จากด้านหลังอย่างทันทั่วทั้งที

“ระวังหน่อยครับ” น้ำเสียงพ่อบ้านเข้มกว่าปกติเล็กน้อย

“ข...ขอโทษครับ” ผมก้มหัวสำนึกผิด เหนือบนหน้าผากไหลหยดอาบข้าง
แก้มด้วยความตกใจและแอบกลัว หางตาเห็นคนตัวสูงส่ายหน้าเบาๆ ฟันลมหายใจ
แรง

“คุณเพิ่งเริ่มใช้สองมือจับก็ได้ครับ ไม่ต้องเกร็ง หายใจเข้าลึกๆ” พ่อบ้านพูด
พลางเดินเข้ามาจัดท่ายืนให้ผม ลมหายใจอุ่นที่รดบนใบหู ทำผมขนลุกขึ้นมานิดๆ
แต่ผมพยายามยั้งไม่ให้ตัวเองเสียสมาธิ ทำตามที่เขาบอกอย่างเคร่งครัด

ขอสารภาพว่าตั้งแต่เกิดมา ผมไม่เคยใกล้ชิดผู้ชายคนไหนเท่านี้มาก่อน
แม้แต่พ่อก็เถอะ

“ยี่ดหลังขึ้นอีกหน่อยครับ” เขาว่าพลางค่อยๆ คลายมือที่ช่วยประคองออก
ผมทำตาม อากักรสันเริ่มหายไปแล้ว รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นมืออาชีพขึ้นมานิดหน่อย

โรคภัยทรมาน

“ที่นี่แสงปลายกระบอกปืนไปที่เป้าตรงกลางครับ เติ้งไปตรงจุดศูนย์กลางที่มีวงเยาะๆ นะครับ ใช้ตาข้างเดียว เติ้ง หายใจเข้าลึกๆ” ผมสูดลมหายใจเข้าอีกครั้ง ความตื่นเต้นแท้จริง มันกำลังเริ่มขึ้นแล้ว

คราวนี้มือใหญ่กลับมาช่วยประคองอีกครั้ง จับปลายนิ้วชี้ของผมที่จับด้ามปืนจนแข็งเสี้ยนเข้าไปในโกร่งสำหรับเหนี่ยวไก

“เริงไปที่เป้าครีบอย่าเกร็ง เราจะเตรียมยิงแล้ว”

ทั้งที่สมองเข้าใจคำพูดของพ่อบ้านเป็นอย่างดี หากร่างกายกลับไม่ยอมทำตาม เปลือกตาทั้งสองข้างพร้อมใจกันปิดแน่น ภาพตรงหน้ามืดสนิท มีแต่เพียงนิ้วชี้เจ้ากรรมที่ต่อต้านความกลัวของจิตใจ แต่ลั่นไกปืนเต็มแรง

“คุณปาร์ย์! มันอันตรายนะครับ” พ่อบ้านรีบดึงกระบอกปืนออกไปจากมือผม ระบายลมหายใจยาวเหยียดอ่อนไม่ปกปิดอาการไม่พอใจอย่างที่เคย ผมไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาแทนความรู้สึกรอกจากคำว่าขอโทษ

“ดีนะครับที่คุณนงไม่ให้ผมใส่กระสุนไว้” คนเป็นผู้ใหญ่ส่งสายตาดู ผมได้แต่ก้มหน้างุด กล่าวขอโทษเขาเสียงอ่อยหลายครั้ง จนเขาพูดอะไรต่อไม่ออก ได้แต่ถอนหายใจเฮือกใหญ่หนักใจ

ผมกลัวพินันเลยว่านี่น่าจะเป็นงานที่เขารับมือได้ยากที่สุดเท่าที่เคยรับคำสั่งมาแน่ รู้สึกได้เลยว่าอารมณ์คนอาจจะง่ายกว่าการสอนเด็กอย่างผมยังเป็น

“ผมว่าวันนี้เราฝึกการใส่กระสุนกับการยิงให้คล่องก่อนดีกว่าครับ หลังจากนั้นเราจะฝึกลั่นไกกันอีกที”

“ก็ดีครับ” ผมรับความคิดเขาโดยไม่คัดค้าน ถึงในการฝึกลั่นไก (แบบไม่มีกระสุน) ของผมจะล้มเหลวไม่เป็นท่า จนพ่อบ้านผู้เก่งกาจยังต้องท้อ ทว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมา หลังทำใจให้สงบขึ้นด้วยการฝึกใส่ลูกกระสุนซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนใช้เวลาไม่กี่วินาทีการบรรจุ ผมก็สามารถยิงในท่าที่ใกล้เคียงกับมืออาชีพอย่างเขาพร้อมเริง

ปลายกระบอกลอกไปที่เป้าได้อย่างไม่ติดขัด เลยทำให้ผมไปสูบลพเรียนต่อไปได้อย่างราบรื่น

หลังฝึกเล่นโกแบบปืนเปล่าไม่ต่ำกว่าร้อยครั้ง ธรรมชาติก็ให้ผมลงยิงจริง ทั้งที่คิดว่าตัวเองฝึกเล่นโกจนคล่องมือ แต่แรงดันของลูกกระสุนยามยิง ยังทำให้ผมเสียสมดุลในการยืนเล็กน้อย รอยเจาะหลายต่อหลายนัดที่ควรจะอยู่ตรงกลางเป้า แฉลบออกไปนอกพื้นที่สีขาวเกือบทั้งหมด มีเพียงนัดสุดท้ายที่เบี่ยงเข้ามาในบริเวณอก

“คงต้องออกกำลังกายช่วงแขนให้เยอะกว่านี้สักหน่อยนะ สำหรับวันแรกก็ถือว่าไม่เลว...” รูๆ ร่างสูงของเจ้าของบ้านก็ปรากฏอยู่ข้างๆ อย่างเงิบเงิบ ทำให้ผมที่ไม่ทันตั้งตัวผลอหันปลายกระบอกลงไปทางเขาด้วยความตกใจ

“เฮ้ย ระวังหน่อย ไอ้หนู เจ้านั่นมันอันตรายนะ อย่าหันเข้าหาใครสู่มสู่มสู่มสู่มสู่ม” เขายกมือทั้งสองข้างเหนือศีรษะคล้ายเป็นผู้ร้ายยอมจำนนต่อตำรวจ

“คุณนน!” ผมตะโกนเรียกชื่อเขาเหมือนเป็นการตำหนิ โชคดีที่ในปีนไม่มีกระสุนอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้างก็ไม่รู้ ผมรีบวางปืนลงบนโต๊ะทันที

“วันนี้กลับมาเร็วนะครับ” พ่อบ้านโค้งตัวทักทายผู้เป็นนาย แต่มีวายหันมาส่งสายตาดูๆ ไล่ผมเล็กน้อย คราวนี้จะโดนคำก็ไม่แปลก เกือบฆ่าเจ้านายเขาต่อหน้าเลยนี่นะ

“อืม ไม่อยากอยู่คุยกับลุงกันนะ เขาแต่พูดเรื่องเดิมๆ ให้ฉันปล่อยเงินกู้นอกระบบบ้างละ เปิดบ่อนใต้ดินบ้างละ เปิดคลับเด็กหนุ่มบ้างละ ฉันเบื่อแล้ว” มาเพี้ยหนุ่มระบายลมหายใจยาว ก่อนหันมาสบตาผม

“นี่ฝึกกันมาที่ชั่วโมงแล้วละถึงได้ขนาดนี้”

“ก็ตั้งแต่หลังอาหารเช้าครับ”

“สามชั่วโมงหรอ” เขาพยักหน้าคิดตาม “ก็ถือว่าไว ใส้กระสุนได้แล้ว ใส้ใหม่”

โรคภัยทรมาน

“ใส่กระสุนคล่องเลยครับ แต่เรื่องยิงก็เท่าที่เห็น” ครูฝึกซึ่งรายงานแทนผม รู้สึกกระดากอายในความไม่ได้เรื่องของตัวเองขึ้นมานิดหน่อย

“หี” เจ้าของบ้านส่งเสียงหัวเราะเบาๆ ทำท่าเหมือนกำลังนึกถึงเรื่องอะไรสนุกๆ “ตอนนี้ นายไปพักผ่อนแล้วกัน ถ้าหิวก็ไปหาอะไรกินเองในครัว หรือจะใช้ครัว ทำกับข้าวกินเองก็ได้ ฉันอนุญาต ห้ามยุ่งเกี่ยวกันที่ฟิตเนสชั้นสาม มาคนเดียวจะขยับไปกวรวรรคเข่าอีก” มาเพียงหนุ่มตบไหล่ผมเบาๆ พร้อมรอยยิ้มไม่น่าไว้ใจปรากฏตรงมุมปาก เขาหันไปคุยกับคนสนิทสองสามประโยค ก่อนเดินขึ้นรถกอล์ฟอีกคันไปทิ้งระเบิดปริศนาลูกใหญ่ให้ผมขบคิด

ฟิตเนส? นี่หมายความว่าเมนูฝึกวันนี้ยังไม่หมดอีกหรือนี่มันบ้านคนหรือค่ายทหารกันแน่

ผมออกจากห้องเวลาสามโมงครึ่ง เพื่อเวลาไว้สำหรับหลงในคดีหาสน์
เรียบร้อย ถึงจะบอกว่าชั้นสาม ผมก็ไม่รู้อยู่ดีว่ามันอยู่ส่วนไหนของชั้น ผมแต่งกาย
ด้วยเสื้อยืดสีกรม กางเกงขาสั้นเข้าชุดที่ถูกเตรียมไว้ให้หลายสิบราวเป็นการบอก
โดยนัยว่าการฝึกไม่ได้จบลงง่ายๆ

ยามเฝ้าภายในคดีหาสน์หลังใหญ่เจียบสงบไว้เงาของคนรับใช้ ได้ยินเพียง
เสียงเครื่องตัดหญ้าจากที่ไกลๆ ของคนสวนดังเข้ามาเป็นระยะๆ ทำให้ผมพอชื่นใจ
ขึ้นมาบ้าง

ผมค่อยๆ ก้าวขึ้นไปยังบันไดไม้กลางบ้านอย่างระมัดระวัง สายตาคอย
สอดส่องรอบกายเต็มที่ กลัวเจอลิงใดผิดปกติ มือที่จับราวบันไดแน่นเริ่มมีเหงื่อซึม
ออกมาเล็กน้อย ไม่เคยขึ้นบันไดที่ไหนที่ต้องลุ้นระทึกขนาดนี้มาก่อน

เมื่อเดินทางมาถึงชั้นสามอันเป็นเป้าหมายอย่างปลอดภัย จังหวะหายใจ
ผมค่อยๆ กลับมาเป็นปกติ มองเห็นเครื่องออกกำลังกายนานาชนิดในห้องกระจกใสที่
กินพื้นที่เกือบทั้งชั้น นั่นทำให้ผมเข้าใจคำว่าฟิตเนสชั้นสามชัดเจน ถ้าขึ้นมาแล้วหา
ห้องฟิตเนสไม่เจอคงแปลกเต็มที

ผมจะไปตามทางเดินที่ทอดยาวอย่างเจียบเจียบ มองหาประตูทางเข้า
ได้ยินเสียงโลหะกระทบกับเสียงพ่นลมหายใจหนักหน่วงของใครบางคนดังลอด
ออกมา ยิ่งเดินก็ยิ่งได้ยินเสียงชัดขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งมองเห็นเจ้าของเสียง

โรคภัยหลุม

ชายรูปร่างกำยำกำลังใช้สองแขนยกบาร์น้ำหนักขึ้นลงในท่าหนึ่งอย่าง
แข็งแรง ท่อนบนเปลือยเปล่าโชนไปด้วยเหงื่อ ผิวขาวจัดเป็นสีแดงระเรื่อด้วยเลือดที่
สูบฉีดพล่าน

ผมยืนนิ่งมองภาพตรงนั้นราวต้องมนตร์สะกด หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ลม
หายใจติดขัดคล้ายจะเป็นลมขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

ยืนที่อแบบนั้นอยู่พักใหญ่ มารู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่กระจกถูกเคาะจากด้าน
ในหนักๆ ผมสะดุ้งตัวโยน เมื่อเห็นว่าเจ้าของเรือนร่างราวรูปปั้นนั้นยืนอยู่ใกล้ผมมาก
หากไม่มีกระจกกั้นอยู่ ผมคงหัวใจวายไปแล้ว

เขากวักมือเรียก ผมหันรีหันขวางทำตัวไม่ถูก ทั้งที่ประตูห้องอยู่ห่างจาก
ตัวเองไปไม่กี่ก้าว แต่ร่างกายกลับไม่ยอมทำตามเหมือนเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ

“เข้ามานี่เลย” ลูๆ มาเพียงหนุ่มก็ก้าวออกมาคว้าข้อมือผมเข้าไปในห้อง
กดไหล่ผมนั่งลงบนเครื่องออกกำลังกายที่เขาเล่นก่อนหน้านี้ ฝ่ามือใหญ่ที่ค่อนข้าง
ขึ้นไปด้วยเหงื่อตบลงบนใบหน้าผมเบาๆ หนึ่งที

ผมหลับตาปี ตัวแข็งเกร็ง ยึดหลังตรงดิ่ง

“ฉันทัดให้นายมาห้าโมงไม่ใช่หรอะ นี่มันเหลืออีกตั้งเกือบสองชั่วโมง”
เขาหันไปมองนาฬิกาสีขาวเรือนใหญ่ที่แขวนอยู่ใกล้ๆ

“เอ่อ... ผมกลัวหลงทางนะครับ เลยเผื่อเวลา” ผมตอบทั้งที่ยังปิดตา
ใช้เวลาสักพักกว่าจะคล้าลืมตา ปรับสายตาให้ชินกลับร่างไร้อาการตรงหน้า

“นายได้กลิ่นเหงื่อฉันไหม” เขาโน้มตัวเข้ามาใกล้ ผมเอนตัวไปข้างหลัง
เล็กน้อยอัตโนมัติ

“เอ่อ ขอโทษครับ ผมไม่ได้จะรังเกียจคุณนะครับ แต่ร่างกายมันขยับเอง
ค... คือความจริงคุณไม่มีกลิ่นเหงื่อเลยนะครับ” ผมตอบตามตรง แอบสูดลมหายใจ
เข้าเบาๆ สงบจิตใจที่ปั่นป่วนด้วยกลิ่นกายเฉพาะตัวของเขา มันไม่ใช่กลิ่นจาก
น้ำหอม แต่ให้ความรู้สึกน่าหลงใหลอย่างบอกไม่ถูก

“ที่จริงฉันว่าจะไปอาบน้ำก่อนนายจะมา แต่ไหนๆ นายก็มาแล้ว ฉันเริ่มเลยแล้วกัน”

“นี่ครับ ของคุณนอน แล้วก็นี่ของคุณปารย์” พ่อบ้านหยิบแก้วใหญ่ทรงสูงจากถาดยื่นให้เจ้านายกับผมที่ยืนขาสั้นพับเหงื่อโชกกายยิ่งกว่าการวิ่งสิบไร่เมื่อเช้า รู้สึกได้เลยว่าเลือดบนใบหน้าตัวเองหลงเหลืออยู่น้อยนิด แม้แต่เมื่อที่ยืนไปรับแก้วก็ซีดขาวเสียจนน่ากลัว ปลายนิ้วสั้นระริกอย่างควบคุมไม่ได้ พ่อบ้านสังเกตเห็นความผิดปกติเลยดึงแก้วกลับ

“คุณให้เขาเล่นหนักไปหรือเปล่าครับ เขายังเด็กอยู่เลยนะ” เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นธรรมชาติของเจ้านายอย่างตำหนิ แต่คนดูกว่ากลับยกไหล่ไม่ยี่หระ ยกเครื่องดื่มในแก้วชั่วคราวคดีความหมดหน้าตาเฉย

“ยิ่งเด็กก็ยิ่งต้องฝึกให้เยอะกว่าผู้ใหญ่สิ ถ้าร่างกายไม่แข็งแรงตั้งแต่ตอนนี้ เวลาเข้าประกวดขึ้นมาเดี๋ยวจะสู้คนอื่นเขาไม่ได้ ว่าแต่ไอนี่เนี่ย กินยังงักไม่เคยรู้สึกร่อยเลยแฮะ” เขาส่งแก้วคืน ธรรมชาติรับมาวางบนถาด เหลือบมองผมที่ยืนอ้าปากหอบใช้มือเท้าเข้าด้วยความเหนื่อยล้าด้วยความเหนื่อย ทั้งที่ภายนอกดูเป็นคนนิ่งๆ ก็จริง แต่เท่าที่สังเกตจากการอยู่ด้วยกันในหลายชั่วโมงที่ผ่านมา จัดว่าเขาเป็นคนที่ใจอ่อนอยู่เหมือนกัน ส่วนคนที่ใจร้ายจริงๆ คงจะเป็นตาลุงมาเพียเจ้าของบ้าน ให้ผมทำแต่ละอย่างไม่ใช่เรื่องง่าย โหนบาร์ครึ่งชั่วโมงบ้าง สควอทจัมพ์สามร้อยครั้งบ้าง วิดพื้นร้อยครั้งบ้าง ไม่รู้จะให้ผมเป็นมิสเตอร์มาเพีย หรือจะให้ผมเป็นทหารหน่วยลับกันแน่ อึกไม่นานคงได้ถือปืนเอ็มสิบหกกระโดดข้ามเขากันบ้างละผมว่า

“เฮ้อ เข้มแข็งหน่อยสิ นายเป็นผู้ชายนะ” นอนที่ยืนหน้ามายิ้ม มือขยุ้มไหล่ผมแน่น ไม่มีความเห็นใจหรือรู้สึกผิดกับสิ่งที่ทำกับผมเลยสักนิด

ผมเบือนหน้าไปอีกทางไม่ได้ตอบอะไร ร่างสูงจึงเดินอ้อมมาอีกทาง

โรคภัยหลุมหลุม

“โกรธฉันหรือไงเนี่ย โธ่เอ๊ย ไข่เต๋กน้อย แค่นี้เองน่า เข้าตีมีนี่ซะ จะได้หายเหนื่อย” เขาหยิบแก้วจากถาดของพ่อบ้านส่งให้ผมจ้องของที่บรรจุนั้นอย่างสงสัย มันเป็นน้ำสีชาวนุ่นแปลกๆ เหมือนในชีวิตนี้จะไม่เคยเห็นของพรรคนี้มาก่อน

“มันคืออะไรครับ”

“มันเหมือนยาบำรุงสำหรับคนออกกลางแจ้งนะ กินๆ เข้าไปเถอะ เอ้า” เขายื่นให้ผมอีกครั้ง ทว่าผมส่ายหน้าปฏิเสธ เพราะเห็นรอยยิ้มพิลึกบนใบหน้าคมคายนั้น แถมพอหันไปสบตากับพ่อบ้าน เขาก็เบือนหน้าหนีผมไปอีกทางเหมือนไม่กล้าแสดงสีหน้าตัวเองให้ผมเห็น

“นายต้องกิน” มาเพี้ยหนุ่มเริ่มทำเสียงดุ แต่ผมก็สั่นหน้าสู้ เขาเลยใช้มือหนึ่งบีบแก้มผมให้ปากเผยออก ส่วนอีกถือมือแก้วรอกเครื่องตีประหลาดใส่เข้ามา

อีกแรกที่กลืนเข้าไปผมแทบอาเจียนออกมา มันเหม็นคาวเหมือนเนื้อไก่บดในเตลัดสด ผมรีบเอามือคว่ำหมับเข้าที่ข้อมือแข็งแรงที่กำลังบ่อน้ำประหลาดให้ผมกิน

“นี่มันน้ำบ้าอะไรกันครับ รสชาติไม่เหมือนยาสักนิด อย่างกับบดอกไก่ต้มมาให้ผมกินนั่นแหละ” คนถูกไว้อยู่กว้างเหมือนถูกขม

“นายนี่เก่งจัง ออกไต่บั้น เป็นเมนูที่เป็นมิตรกับคนที่อยากจะเพิ่มกล้ามเนื้อหลายคนจะรู้ไหม”

“อู...” ผมรู้สึกเหมือนของที่ดื่มเข้าไปจะจุกขึ้นบนอกกะทันหัน

“ห...ห้องน้ำอยู่ไหนครับ ผ...ผมจะอ้วก!”

...กรีง!

เสียงกริ่งของอินเตอร์โฟนในห้องดังสั้นๆ ก่อนดับไป ผมนอนกะพริบตามองฝ้าปริบๆ ก่อนหันขวับมองนาฬิกาเรือนเล็กข้างหัวเตียงบอกเวลาสองทุ่มครึ่ง

นี่ผมเผลอหลับไปตั้งแต่เมื่อไรนะ

จริงสิ หลังจากออกกำลังกายสุดฤทธิ์แล้วกินอกไก่ปั้นอันไม่น่าอภิรมย์
นั่น ผมก็อาเจียนหมดไส้หมดพุง ข้าวที่กินมาทั้งหมดวันนี้ไม่มีเหลือ ผมหมดแรงนอน
กอดชักโครกในพิตเนส พ่อบ้านทนดูต่อไม่ไหว เลยหิ้วปึกผมมาส่งที่ห้อง ก่อนนำโຈ้ก
มาเสิร์ฟให้เป็นข้าวเย็นพร้อมน้ำเกลือ เขาอยู่จนผมทานข้าวเสร็จ แล้วออกไปบอกให้
ผมนอนพักผ่อนเยอะๆ เพราะพรุ่งนี้และวันต่อๆ ไปที่อยู่ที่นี่ ผมยังต้องเจอกับอะไร
แบบนี้ และอาจจะหนักกว่านี้ด้วย

“ครั้งหน้า ผมอาจจะช่วยอะไรคุณไม่ได้แล้วนะครับ” พ่อบ้านทิ้งท้ายไว้เพียง
แค่นั้น ผมยกมือไหว้ลั่นหัวแทนขอขอบคุณจากใจ ถ้ามีครอบครัวล่ะก็ คุณธรรตเขา
จะต้องเป็นคุณแม่... เฮ้ย คุณพ่อที่ดีมากแน่ๆ

เสียงเคาะประตูดังเหมือนคนเคาะปล່อยหมัดซัดรัว ทำให้ผมสะดุ้งจาก
ความคิด ค่อยๆ พยุงร่างอันทรุดร้าวและอ่อนเปลี้ยขึ้นจากเตียงอย่างยากลำบาก
ขาสองข้างแตะพื้นได้ไม่ทันไร คนหน้าห้องก็ถือวิสาสะเปิดประตูเข้ามา พร้อมหยิบ
หนังสือเล่มหนามาสองสามเล่ม สีหน้าไม่พอใจเท่าไรนัก

“ค...คุณนน”

เขาจ้องหน้าผมนิ่ง ก่อนไล่สายตามองผมในชุดลำลองหัวจรดเท้า ผมรีบยก
มือจัดทรงผมที่ชี้ฟูของตัวเอง แม้มันจะไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น แต่เหมือนสีหน้าเขา
สงบลงเล็กน้อย

“อ้อ ที่โทรเข้ามาในห้องนายหลายสายแล้วไม่รับเนี่ย เพราะนายนอนหลับ
อยู่สินะ” เขาปิดประตูลงก่อนวางหนังสือลงบนโต๊ะข้างเตียง ผมพยักหน้ารับกล้าๆ
กลัวๆ เสียงกริ่งที่ผมได้ยินคงเป็นกริ่งสุดท้ายก่อนเขาหมดความอดทนแน่ๆ

“คุณมีอะไรหรือครับ นี่คงจะไม่ได้พาผมไปฝึกอบตึกใช้ไหม” ผมมองเขา
ในชุดเสื้อยืดกับกางเกงขายาวแล้วหัวงันใจ ถึงมันจะดูเหมือนเป็นชุดนอนมากกว่าก็

โรคภัยหลอหลอม

เถอะ แต่ถ้าจะแค่พาผมไปฝึกเพียงคนเดียวละก็ ต่อให้เขามาในชุดสูทเต็มยศก็ใช้ว่า
จะเป็นไปไม่ได้

“แหงละ ก็นายไม่มีคุณสมบัติอะไรจะไปสู้ใครเขาได้เลยเลยนี่ คนอื่นเขา
ของแท้ทั้งนั้น”

ผมกลืนน้ำลายอีก เมื่อนึกถึงความเป็นจริง ที่เข้ารอบมาได้ก็เพราะตาลุง
คนนี้ล้วนๆ

“ล... แล้วอย่างนั้นคุณให้ผมเข้ารอบทำไมกันละ แถมยังมาฝึกอะไรๆ ต่อ
อะไรให้อีก” ผมถามเขาไปตรงๆ เห็นสีหน้าคนถูกถามสะดุดเล็กน้อย ก่อนตีหน้าเข้ม
ตบตบผมเหมือนเคย

“ฉันไม่จำเป็นต้องตอบ มานั่งนี่” เขาลากข้อมือผมไปที่เก้าอี้ วางหนังสือ
ทั้งหมดลงตรงหน้า ผมสบตาเขาอย่างไม่เข้าใจ

“นั่งลงซะ” เขากดไหล่ผมให้นั่งลงเหมือนตอนที่พิตเนสไม่มีผิด พวกมาเพีย
นี่ชอบใช้กำลังบังคับกันอย่างนี้ตลอดเลยหรือไง

“เอาละ ในการประกวดนอกจากนายต้องมีกำลังแล้ว สมอก็ต้องมีความรู้
ประดับด้วยเหมือนกัน คนที่มีไหวพริบดี ก็ย่อมหาทางเอาตัวรอดได้ดีกว่า” เขายืน
อยู่ด้านหลังผมพูดซ้ำๆ เหมือนครูกำลังสอนนักเรียน

“นายได้เรียนหนังสือบ้างไหม”

“เรียนถึงม.1 ครับ”

“งั้นก็คงพออ่านหนังสือออกสินะ”

“ก็พอได้ครับ”

“งั้นอ่านเล่มนี้ให้ฉันฟังหน่อย” เขาหยิบหนังสือหนึ่งเล่มมากางตรงหน้า
หัวใจผมเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะเมื่อได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของสบู่จากตัวเขาใกล้ๆ

“เอ่อ... คุณช่วยขยับออกไปนิดหนึ่งได้หรือเปล่าครับ เเงาคุณบังตัวหนังสือ
อยู่” ผมพยายามเอาข้ออ้างที่ดูดีกว่าคำว่าตัวเองไม่มีสมาธิบอกเขา

“อ้อเหรอ โโทษที จั๊นฉัันขอนั่งตรงละกัน” ร่างสูงหย่อนตัวลงบนเตียงที่อยู่ใกล้กัน “เฮ้า ทีนี้ก็อ่านมาให้ฉัันฟังสักสามบท”

ผมเริ่มอ่านออกเสียงเนื้อหาบนหน้ากระดาษที่เกี่ยวข้องบุคลิกภาพ การรู้จักตัวเอง และการเข้าสังคมให้เขาฟังช้าๆ เขานั่งพยักหน้าอย่างผู้ฟังที่ดีจนผมอ่านจบ แม้มีบางคำตะกุกตะกักเพราะความตื่นเต้ันบ้าง แต่ส่วนใหญ่ผมก็อ่านถูก ออกเสียง ล.ลึง ร.เรื่อชัดเจน

“ก็โอเคเนี่ย นายไม่ได้มีปัญหาเรื่องอ่านหนังสือเท่าไร คุณนายเหมือนจะมีความสุขเวลาอ่านดีด้วย นายชอบเรียนหนังสือใช่ไหม” เขาหันมาสบตา ผมก้มหน้า ค่อนข้างกระอักกระอ่วนกับคำถาม

‘ชอบเรียนหนังสือ...’ จั๊นเหรอ ผมได้เรียนแค่โรงเรียนวัด แถมยังเรียนไม่จบ เพราะพ่อแม่ก่อเรื่องจนผมต้องออกมาช่วยหาเงิน ที่อ่านออกเขียนได้ก็เพราะเถ้าแก่กับลูกชายคอยช่วยสอน

“ถ้าครอบครัวผมปกติ ผมก็คงชอบครับ”

คนฟังนิ่งกับคำตอบไปชั่วอึดใจ แวบหนึ่งเห็นแววตาที่มองผมอ่อนลงคล้ายเห็นใจ ผมเลยรีบโบกมือออกตัว “ไม่อยากจะตัวเองดูน่าสมเพชไปกว่านี้

“อย่าไปใส่ใจเลยครัับ ผมไม่ได้หวังอะไรกับเรื่องเรียนหนังสืออยู่แล้ว ผมว่าคนเราถ้าคิดทำดี ไม่สร้างเรื่องเดือดร้อนให้คนอื่น ไม่เรียนก็อยู่รอดครัับ อ้อ ผมหมายถึงถ้ารู้จักเอาตัวรอดก็คงไม่เป็นไร” ผมรีบกลับคำตอบเมื่อผลอหลุดปากพูด ความคิดตัวเองที่ขัดกับคุณสมบัตินในการประกวดครั้งนี้ นนทที่มองหน้าผม

“ถ้าเข้าไปถึงรอบชิงฯ แล้วออกไปตอบคำถามแบบนี้ไม่เอาละ ไม่ได้ประกวดนางสาวไทย”

“เอ่อ... อย่างผมคงไปไม่ไกลขนาดนั้นหรอกมั๊งครัับ”

“ต้องเข้าให้ได้สิ ไม่งั้นนายจะมาสมัครทำไม”

“เชื่อมั่นกับบอกอยู่แล้วว่าเป็นเวลาที่เหมาะกับมาเที่ยว บางทีผมอาจจะยังมีคุณสมบัติไม่พอ”

“ต้องพอสิ ฉันกำลังฝึกนายอยู่นี่ไง”

“ทำไมคุณถึงอยากให้ผมเข้ารอบนักละ คนอื่นที่เขามาประกวด เขาอาจจะอยากได้รางวัลกว่าผมก็ได้นะครับ” ผมจ้องหน้าเขาตงง้วน มองหาท่าทีพิรุณที่เขาอาจแสดงออกมา ซึ่งพอได้ยินคำถามสีหน้าเรียบเฉยของเขาค่อนไปทางหัวเสียนิดๆ

“ไม่ว่าเหตุผลอะไร เราจะไม่คุยเรื่องนี้กันอีก โอเค? หน้าทีของนายถ้าอยู่ได้ชายเดียวกับฉันคือทำตามคำสั่งของฉัน และฉันต้องการให้นายอ่านหนังสือเล่มนั้นให้จบภายในอาทิตย์นี้ ถ้ามีอะไรไม่เข้าใจให้ไปถามฉันโดยตรง ห้ามถามนอกรื่อง” พุดจบเขาก็เดินออกไปจากห้องผม ปิดประตูเสียงดังเหมือนคนไม่สปรอกรมณ์ ผมรู้สึกราวกับตัวเองทำเรื่องผิดกับเขาใหญ่หลวง

คำถามแค่นั้นทำไมต้องหงุดหงิดใส่กันด้วย ผมก็แค่อยากรู้เหตุผลแท้จริงที่เขาจับผมมากักไว้ที่นี่ คอยดูแลผมอย่างดีทั้งที่ไม่จำเป็นซ้ำยังให้ผมทำอะไรๆ เหมือนต้องการจะให้ผมชนะการประกวด เบื้องหลังของการกระทำพวกนี้ของเขาคืออะไรกันแน่ ผมต้องรีบค้นหาคำตอบให้เจอ เพราะผมชักเริ่มมั่นใจเสียแล้วเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับกรหายตัวไปของพ่อแม่ผมจริงๆ

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นบอกเวลาที่สี่สี่สิบห้านาที พร้อมกับเสียงเคาะประตู หน้าห้องสองสามครั้ง ผมทะเล็งลูกพรวดจากที่นอน หนังสือที่กางอยู่บนหน้าร่วง ผล็อยลงบนหน้าอก ถึงจะไม่ได้แรงมาก แต่น้ำหนักที่ไม่ใช่น้อยๆ ก็ทำให้ผมรู้สึก แปลบๆ อยู่เหมือนกัน โชคดีที่ร่างกายบอบช้ำจากการฝึกเมื่อเกือบอาทิตย์ก่อนหายดี แล้ว

จะพูดไปก็เหลือเชื่อตัวเองเหมือนกันที่อยู่รอดในบ้านมาเพียงได้นานขนาดนี้ ที่แรกนี่ว่าจะโดนฆ่าวันสองวันแรกซะอีก

“ขอเวลาผมแป๊บครับ คุณธรรค” ผมสะดุ้งรีบระไล่อាកาสะลิมสะลือส่งเสียงตะโกนบอกคนหน้าห้องพลางกดเปิดสวิตช์โคมไฟหัวเตียง วิ่งตรงไปยังตู้เสื้อผ้า สลัดชุดนอนออก หยิบชุดวอร์มสำหรับออกกำลังกายด้วยความเร็วแสงทั้งที่ทุกวันออกไปวิ่งด้วยกันตอนตีห้าตรงแท้ๆ แต่โง่งวันนี้มาเคาะประตูก่อนเวลาแบบนี้

เปลี่ยนเสื้อผ้า จัดผมเผ้าให้เป็นมนุษย์มนาแล้ว ผมก็รีบออกไปเปิดประตูห้อง โคนักตัวขอโทษคนเป็นผู้ใหญ่ปลกๆ

“ขอโทษที่ให้รบกวน ปกติคุณจะมาตอนตีห้า ผมก็เลย...” ผมชะงักคำพูดเมื่อเห็นมองใบหน้าของคนเคาะประตูเต็มตา

“คุณนน! นี่คุณ...”

โรคภัยทรมาน

“วันนี้ฉันเข้าออฟฟิศช่วงบ่าย ตอนเช้าเลยจะไปกับพวกนายด้วย” ร่างสูงอยู่ในชุดวอร์มเตรียมพร้อมไปวิ่งจริงๆ ผมเอียงคอมองเขาด้วยความสงสัย แต่ไม่กล้าบริภาษซักใช้อะไร เมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อตอนค่ำวันก่อนที่เขาดูหัวเสียกับคำถามของผม ในเมื่อไม่ให้ถามผมก็จะไม่ถามล่ะ จะไม่พูดด้วย

ต่างคนต่างเงียบกันพักใหญ่ จนเขาเอ่ยถามทำลายบรรยากาศรอบตัวที่เริ่มหนักอึ้ง

“หนังสือนายอ่านไปถึงไหนแล้วล่ะ”

“อีกสองบทจะจบแล้วมั้งครับ ถ้าจำไม่ผิด” ผมตอบโดยไม่สบตาเขา ได้แต่ภาวนาให้เพื่อนร่วมทางอีกคนมาถึงเร็วๆ ตลอดอาทิตย์ที่ผ่านมา ผมก็ถามคำตอบคำกับเขาตลอด

“นี่นายเป็นอะไรไป โกรธที่ฉันบังคับให้นายทำนั่นทำนองนั้นหรือ” เขาถามหากผมไม่ตอบ ก็ม่น้ำมองพื้นเหมือนมองหาเศษเหรียญ ผมได้ยินเขาถอนหายใจหนักๆ ก่อนพูด

“ฉันมีเหตุผลของฉันอยู่ แต่ฉันยังบอกนายตอนนี้ไม่ได้”

ผมนิ่งเงียบเสแสร้งไม่รู้ไม่ริ้วว่าจะเป็นเหตุผลอะไรก็ตาม มันจะต้องเกี่ยวกับการประกวดนี่แน่ๆ และผมจะต้องรู้มันให้ได้ (ถึงจะผ่านไปเกือบอาทิตย์แล้วยังไม่มีอะไรคืบหน้าก็เถอะ)

ทั้งผมทั้งเขาต่างยืนปิดปากเงียบกันอยู่พักใหญ่ กระทั่งใครอีกคนเดินเข้ามาส่งเสียงทักเจ้านายตัวเองงๆ สลับกับมองหน้าผม

“ฉันทำงานตอนบ่ายนะ เลยจะไปวิ่งกับพวกนายด้วย” คนเป็นนายตอบโดยไม่รอคำถาม พ่อบ้านพยักหน้ารับรู้ นี่คงจะไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาออกไปวิ่งตอนเช้าแบบนี้ ผมอดที่งัดพลังกายของคนบ้านนี้ไม่ได้เลย

“งั้นไปกันเลยไหมครับ”

การวิ่งเข้านี้เป็นไปราบรื่นกว่าที่คิด แม้ในระยะทางเท่าเดิม แต่ผมก็เริ่มรู้สึกเหนื่อยน้อยลง ส่วนเจ้าของบ้านที่เพิ่งมาใหม่วันนี้ ท่าทางดูไม่ได้เหน็ดเหนื่อยอะไร เหมือนคนออกกำลังปกติ เม็ดเหงื่อที่เกาะพรราวบนใบหน้าเขาสะท้อนกับแสงแดดอ่อนๆ ทำให้หน้าเขาระยับโดดเด่นถึงจะไม่ค่อยถูกชะตา แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาเป็นคนมีเสน่ห์จริงๆ ผมแทบหยุดมองเขาไม่ได้เลย คาดว่าเขาคงจะรู้สึกตัว หันหน้ามาสบตาเข้ากับผมที่วิ่งอยู่ข้างๆ อย่างจิ้ง ผมเลยทำที่เป็นแขนหน้าขมยอโดยไม่ริมทาง ได้ยินเขาส่งเสียงหึหนึ่งที ก่อนวิ่งไปข้างหน้าต่อ เขาต้องรู้นะว่าผมแอบมอง น่าอายชะมัด

เรากลับมาถึงจุดหมายต้นทางราวเจ็ดโมงครึ่ง สภาพผมเหงื่อโชกไม่ต่างจากวันก่อนๆ เท่าไร แคร่รู้สึกหายใจได้คล่องกว่าเดิมนิดหน่อย

ทุกคนแยกย้ายกันไปอาบน้ำ ผมรีบทำเวลาให้เร็วที่สุด เพื่อจะได้ไปช่วยงานในครัวตามที่คุยกันไว้ก่อนหน้า พอไปถึงก็เห็นพ่อบ้านรออยู่ก่อนแล้ว เขาสวมเสื้อกันเปื้อนสีขาวยับชุดสูทไร้รอยยับของเขา ขยับตัวทำอาหารอย่างคล่องแคล่ว เป็นภาพที่หาดูได้ยากทีเดียว ถ้าสาว ๆ เห็นเข้าอาจจะหลงรักหลงปักหัวป่า

“มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ”

“อ้อ คุณมาแล้ว ดีเลย ช่วยปอกแล้วก็หั่นสับปะรดให้หน่อยได้ไหมครับ ผมจะทำแกงส้ม” เขาพูดพลางกดเปิดแก๊สตั้งไฟ ก่อนหันไปล้างผักอย่างว่องไว เตรียมทำกับข้าวอย่างอื่น

ผมเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง และเริ่มลงมือปอกเปลือกผลไม้ ดินะที่เกิดมาชีวิตลำบาก งานในครัวเลยไม่ถนัดมือผมเท่าไรนัก เพียงเวลาไม่กี่อึดใจ ผลสับปะรดก็ถูกหั่นใส่ลงในถ้วยที่เตรียมไว้ให้อย่างเรียบร้อย พ่อบ้านแอบมองผลงานของผมริมฝีปากที่เคยเหยียดตรงเสมอคลี่เป็นรอยยิ้มบางๆ แกว่ตาดูอ่อนโยน

“ผมเข้าครัวช่วยแม่อยู่บ่อยๆ มาตั้งแต่เด็กแล้วครับ พอโตมาผมก็เลยโดนเลื่อนตำแหน่งให้เป็นพ่อครัวประจำบ้าน”

“คุณเคยบอกว่าคุณแม่คุณเป็นนักษีได้ใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“จ้ะวันนี้ผมยกให้คุณปรุ่งแก่งส้มเลยแล้วกัน เครื่องแก่งมีอยู่แล้วนะครับ ผมเคยทำไว้วางอยู่ข้างๆ หม้อนั้นเลย” ผมหันตามไปที่เขาบอก ก่อนลงมือแสดงด้านพ่อครัวของตัวเองอย่างเต็มที่

“วันนี้แก่งส้มเหรอ หอมจัง” เจ้าของบ้านที่นั่งรออยู่ก่อนแล้ว วางหนังสือพิมพ์ลง ทำท่าสูดกลิ่นอาหารเข้าที่เรียงรายบนโต๊ะ ธรรมชาติอ่อนแอให้ผมนั่งซ้ายมือของเจ้านายเช่นเคย ผมสบตาเขาอย่างเกรงใจ อยากชวนเขานั่งทานด้วยกัน เพราะอย่างน้อยตอนนี้เราก็มีสถานะพ่อครัวเหมือนกัน ทว่าเขาส่ายหน้าเบาๆ ปฏิเสธอย่างรู้ทันผมเลย จำต้องนั่งกับคนเป็นนายอย่างเลี่ยงไม่ได้

มือเข้าที่แสนอึดอัดกำลังจะเริ่มแล้ว...

“วันนี้นายช่วยบรรดเข้าครัวลึนะ” เจ้าของบ้านพยายามปรับบรรยากาศด้วยรอยยิ้ม ผมพยักหน้ารับเบาๆ ไม่ส่งเสียงตอบเป็นคำ

ถึงก่อนออกมาจากครัว บรรดาบอกว่าเจ้านายเขามีเหตุผลที่ทำแบบนี้กับผมจริงๆ ก็เถอะ แต่ยังไงก็อดโมโหเขาที่ชอบทำท่าเหมือนไม่พอใจผมทุกครั้งไม่ได้ พ่อบ้านเลยแอบปรายตาดูๆ ใส้ ผมย่นจมูกเล็กน้อย ถ้ามามากก็ผิด พุดน้อยก็ผิด จะเอายังไงกันแน่ คนบ้านนี้เอาแต่ใจกันซะมัด

เจ้าของบ้านแอบสังเกตเห็นท่าทีของผมกับบรรดาแปลกๆ เลยส่งเสียงกระแอมเบาๆ

“มีอะไรกัน”

“ไม่มีครับ” ผมกับพ่อบ้านพร้อมใจกันส่ายหน้าปฏิเสธ นนนที่มองหน้าเรา สลับไปมาอย่างจับผิดสักพักก็ยกไหล่เปลี่ยนเป็นไม่สนใจ ยื่นมือตักกับข้าวตรงหน้าแทน

“แกงส้มวันนี้รสชาติไม่เหมือนเดิมนะ เปลี่ยนสูตรใหม่หรือ” เจ้าของบ้าน ทัก เลิกควมมองพ่อครัวทั้งสอง ผมกับบรรดลเลยแอบสบตากันด้วยใจหวั่นๆ

“คุณปารัยเป็นคนปรุงนะครับ” พ่อบ้านตอบพลางจ้องดูท่าที่เจ้านายที่กำลัง ตักแกงที่ว่าเข้าปากอีกครั้ง ผมกลั่นหายใจลุ่น

“ไม่เลวเลยนี่ฝีมือสูงสิ”

ผมกับพ่อบ้านระบายลมหายใจโล่ง

“อ้าว นายจะนั่งอีกนานไหม กินสิ เดี่ยวหลังจากนี้มีผักอีก” นนนที่เอ็ดผมที่ มัวแต่จ้องเขาตอนกินข้าว ในใจแอบพองโตเล็กน้อย เมื่อเห็นท่าทางเขาดูเอร็ดอร่อย กับอาหารฝีมือผม

เมนูการฝึกช่วงกลางวันยังคงเป็นไปอย่างเข้มข้นต่างจากเมื่ออาทิตย์ก่อน ตรงที่ผมพอจะคุมสติตัวเองได้ดีขึ้น ไม่ตกใจเสียงปืนหรือแรงดัน รอยเจาะกระสุนบน เบ้ากระดาด เริ่มเข้าหาจุดกึ่งกลางมากขึ้น พ่อบ้านถึงชอบออกปากชมว่าผมเรียนรู้ ได้เร็วมาก ถึงจะยังเรียกว่าแม่นยังไม่ได้ แต่ก็ถือเป็นสัญญาณการพัฒนาที่ดี

“เอาจริงนะ ที่แรกผมคิดว่าคุณไปต่อไม่รอดซะแล้ว” เขาบอกผมตามตรง สี หน้าดูโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด เหมือนเขาจะไม่ใช้พวกหน้านิ่งตามที่คิดไว้ตอนแรกอีก ต่อไปแล้ว ผลอๆ เขาแสดงออกทางสีหน้าเก่งมากกว่าการพูดซะอีก ผมมองเขาแล้ว แอบยิ้มตาม

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” เมื่อจับได้ว่าถูกผมมอง เขาก็กลับมาตีหน้าเข้ม เหมือนพ่อบ้านมาเพียคนเดิม

“ก็เปล่าหรือครับ ผมแค่คิดว่าคุณน่ารักดี... เอ่อ... หมายถึงว่า... เวลาที่คุณแสดงออกทางสีหน้าตามปกติ มันดูดีนะครับ” ผมเกาหัวแกรกแก๊กเมื่อผลอ พุดจาแปลกๆ ออกไป คนฟังจ้องหน้าผมนิ่ง สีหน้าเข้มขึ้นจากปกติ ก่อนเบือนหน้าไป อีกทางเหมือนพยายามเก็บอาการ

โรคภัยหลุม

เอาแล้วไง... นี่ผมคงไม่ได้ทำให้เขาโกรธจนเลือดขึ้นหน้าหรือกใช้ใหม่ หรือไม่เขาก็อาจจะคิดว่าผม...

“เอ่อ...” ผมอ้าปากพะงาบ ตั้งใจจะหาเหตุผลมาอธิบายเพิ่ม ทว่าในหัวกลับ ตื้อไปหมด จึงทำได้เพียงผงกหัวขอโทษ

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องขอโทษผมหรอก คุณไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย” พ่อบ้านโบกมือเป็นพัลวัน ใบหน้ายังมีสีเลือดจางๆ ก่อนล้วงนาฬิกาเรือนกลมออกจากกระเป๋ากางเกง เปิดดูเวลา

“ผมว่าเรากลับกันดีกว่าครับ นี่ก็เที่ยงกว่าแล้ว เดี่ยวผมต้องไปส่งคุณนทที่ บริษัทด้วย คุณคงอยู่คนเดียวได้นะครับ”

ผมเอียงคอมองไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูดเท่าไรนัก

“หมายความว่าวันนี้ผมไม่ต้องฝึกที่ฟิตเนสอะไรนั่นได้หรือครับ”

“ครับ” เขาพยักหน้ารับ “การออกกำลังกายเพิ่มกล้ามเนื้อ อย่างน้อยก็ต้องให้ร่างกายพักฟื้นด้วย เพราะฉะนั้นวันนี้ช่วงบ่ายถึงเย็นคุณจะได้พักครับ คุณนทจะกลับมาที่นี้ช่วงค่ำ”

“แล้วคุณ...?”

“กลับมาพร้อมคุณนทครับ ถ้ามีอะไรขาดเหลือ เรียกคุณลุงพ่อบ้านที่อยู่ เรือนเล็กข้างหลังได้เลยนะครับ ถ้าไม่เห็นใครก็ใช้อินเตอร์โฟนเรียกได้ กดเลข 03 เลย”

“ครับ” ผมพยักหน้า ก่อนเดินตามพ่อบ้านที่ก้าวนำไปยังคฤหาสน์ใหญ่ เจ้าของบ้านกับพ่อบ้านบอดีการ์ดไม่อยู่แบบนี้ เป็นโอกาสเหมาะของผมแล้วสิ ที่จะ ได้ค้นหาความจริง วันนี้ผมต้องรู้ให้ได้ว่าตาลุงมาเพียงคนนั้นปิดบังอะไรไว้กันแน่

คล้ายหลังเจ้าของบ้านและผู้ติดตามไปพักใหญ่ คฤหาสน์อันกว้างใหญ่ก็
เจียบลงนัดตา ธรรมชาติบอกว่าช่วงที่เจ้านายกับเขาไม่อยู่ ที่นี้จะถูกปิดตาย ห้ามคนใน
หรือคนนอกเข้าออกเป็นอันขาด เว้นแต่กรณีฉุกเฉิน มีบอดี้การ์ดจำนวนหนึ่งคอย
อารักขายูร์รอบบ้าน สวมชุดสูทเนี้ยบ เว้นตากันแดดสีดำ และเหน็บเครื่องมือสื่อสาร
ไว้ (แน่นอนว่าเหน็บปืนด้วย) ถอดแบบจากในหนังฮอลลีวูดไม่มีผิดเพี้ยน ทุกคนเอา
มือไปหลังนั่งไม่ไหวถึงคอยสังเกตการณ์ หากมีอะไรผิดปกติแม้สักนิด พวกเขาคง
เอาตายแน่

ผมชะเง้อมองบรรยายกาศภายนอกผ่านหน้าต่างบานใหญ่ในห้องรับแขก
กลิ่นน้ำลายอีก ตัวผมที่อยู่ที่นี่ก็อาจจะไม่รอดเหมือนกัน ถ้าหากทำอะไรพิรุณให้พวก
เขาสังเกตเห็น ผมจึงพยายามทำตัวให้สงบที่สุดเหมือนตอนอยู่กับพ่อบ้าน ค่อยๆ
เดินอย่างใจเย็น ทำท่าเหมือนหาของกินในครัว แสร้งนั่งบนโซฟา เปิดทีวี แล้วค่อยๆ
ลอบขึ้นชั้นสอง มุ่งไปยังห้องพักเจ้าของบ้าน

ทุกฝีก้าวเต็มไปด้วยความระทึกเสียยิ่งกว่าครั้งไหนทั่วทั้งร่างกายเลือดสูบ
ฉีดพลาซ่า รู้สึกร้อนรุ่มเหมือนเดินย่ำบนกองไฟที่ไม่ปาน สายตาสอดส่องความ
ผิดปกติตลอดเวลา กว่าที่จะถึงที่หมายก็กินเวลาไปเกือบสิบนาที

ผมอ้าปากหายใจหอบถี่ด้วยความที่กลั้นหายใจมาเกือบตลอดทาง ประตู่
ไม้สลักคู่ตระหง่านอยู่ตรงหน้า หัวใจผมยิ่งเต้นรัวกว่าเมื่อครู่ สุดลมหายใจลึกเตรียม

โรคภัยหลุม

ก้าวเข้าไปเมื่อทำท่าจะข้ามผลึกประตูก็ถูกคิดเรื่องสำคัญบางอย่างขึ้นมาได้ เมื่อสายตาสะดุดเข้ากับบุญแจ

จริงสิ ถ้าเขาล็อกห้อง การร้องขอของมันก็จบแต่เพียงเท่านี้ ลืมคิดไปเลยว่ามันบ้านมาเพีย ไม่ใช่บ้านยากจนอย่างผมที่มีเพียงไม้กระดานบางๆ กั้นห้อง บ้าเอ๊ย ลืมนึกไปได้ไง

ผมยกมือลูบหน้าตัวเองอย่างหมดท่า อุตส่าห์หวังว่าจะได้ชุดคีย์เบื่องหลังตาลุงนั่นแท้ๆ ไม่ได้คิดมาให้ดีก่อนเลยเรา อุปกรณ์ที่จะใช้สะเดาะประตูเหมือนในละครก็ไม่มีสักกะชิ้น!

ผมยกเท้าเตะบานประตูด้วยความเจ็บใจในความโง่เง่าของตัวเอง

เสียงเอี้ยดเบาๆ ของบานไม้ที่เสียดสีกัน ทำให้ผมตัวแข็งทื่อ ประตูห้องแง้มออกเพียงเล็กน้อยเหมือนไม่เต็มใจ ผมจ้องบานไม้ตาค้าง นี่เขาไม่ได้ล็อกห้องเรอะ!! ถึงว่าละที่ปิดตายข้างในไม่ให้คนอื่นเข้าออก เป็นเพราะแบบนี้เอง

ผมเอื้อมมือผลักบานประตูข้างหนึ่งออกอย่างระมัดระวัง ค่อยๆ สอดตัวเข้าไปหลังบานไม้อย่างเงียบกริบที่สุดในชีวิต เมื่อดันบานประตูปิดลงเบื้องหลัง ผมก็หลบตาพ่นลมหายใจยาว

รอดไปหนึ่งเปลาะ!

เมื่อลืมตาขึ้นก็พบกับห้องนอนเรียบงายที่คุ้นตา บ่งบอกตัวตนเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดี ของทุกอย่างวางเป็นระเบียบ ผ้าปูที่นอนเรียบตึงไร้รอยยับ เว้นแต่บนโต๊ะอ่านหนังสือเท่านั้นที่ค่อนข้างงุ่นวายขัดกับบรรยากาศห้อง

ผมหยิบเอกสารแผ่นสีดำบนสุดจากกองพะเนินขึ้นมาดู เป็นใบสมัครประกวดมิสเตอร์มาเพียที่เขาเคยให้ผมดูเมื่อวันก่อนภาพชายคนที่สะดุดตามผมถูกวางไว้ด้วยปากกาเมจิกสีแดง เหมือนมีความหมายอะไรบางอย่างมากกว่าผ่านเกณฑ์ตัดสิน

ผมหยิบใบต่อไปขึ้นมา ชายใบหน้าคมเข้ม ภาพของเขาก็ดูวงไว้ เช่นเดียวกัน คนๆ นี้เป็นคนที่ผมเคยเจอที่กองขยะ ผู้สมัครคนถัดไปก็เช่นกัน ภาพถ่ายดูวงไว้เหมือนกันราวสิบกว่าคน ไม่มีทางใช้แค่คนเข้ารอบแน่ เพราะเขาบอกผมว่ารอบคัดเลือกมีห้าสิบคน มันหมายความว่าวงข้างนั้นขนาดใบสมัครของ ผมยังไม่ดูวงเลยการประกวดนี้ซักจะมีอะไรที่ยุ่งๆ ซะแล้วสิ

ผมวางเอกสารคืนที่เดิมเมื่อนึกถึงจุดประสงค์ที่ผมมาที่นี่ กวาดสายตามองหาของมีพิธี แล้วก็รู้สึกเหมือนบางอย่างบนโต๊ะนี้ไม่เหมือนเดิม วันนั้นจำได้ว่ามี กรอบรูปวางเรียงกันประมาณสองสามรูป หนึ่งในนั้นเป็นรูปรับปริญญาของเขาที่ถ่าย กับคนที่น่าจะเป็นพ่อแม่ ผมพยายามมองหาบริเวณใกล้ๆ แต่กลับไม่มี กรอบรูป ขนาดใหญ่ที่ผมเคยเห็นแวบๆ เมื่อวานก็หายไป

จริงด้วย เขาถอดพวกมันไปเก็บไว้ที่ไหนสักแห่งแน่ๆ รูปที่เป็นหลักฐานบาง บกตัวตนของเขา

ผมทยอยค้นตรงจุดน่าสงสัยอย่างลึกลับ ได้ดูได้แต่อย่างละเอียดก็ไม่พบร่องรอยอะไรที่บ่งชี้ตัวตนของเขา ผมใช้เวลาอยู่ในห้องเขาราวครึ่งชั่วโมงก็ไม่ค้นพบสิ่งที่ต้องการ

เขาอาจจะรู้ว่าผมต้องมาที่นี่แน่ดีไม่ดี ประตูห้องที่ไม่ได้ล็อกนั้น อาจจะเป็นกุญแจที่วางไว้ก็ได้ นี่ผมคงโดนหลอกให้มาติดกับสินะ ตอนนี้อาจกำลังแอบดู และหัวเราะเยาะผมจากที่ไหนสักแห่ง ผมประมาทมาเพียคนนั้นเกินไป

ต้องใช้อย่างนั้นแน่ๆ คนอันตรายระดับเขาคงไม่มีทางเสียทำให้กับใจ ผิดกติกาอย่างผมหรอก แต่อย่างนี้มันก็ยิ่งชวนให้ตัวเขาน่าสงสัยเข้าไปอีก ถ้าเกิดว่าทุกอย่างที่เขาทำกับผมมันเป็นความหวังดี แล้วทำไมเขาถึงต้องปิดบังตัวเองด้วยล่ะ ผมก็ยังไม่เข้าใจจุดนั้นอยู่ดี

โรคภัยทรมาน

หลังจากภารกิจล้มเหลวไม่เป็นท่า ผมก็ลองหาเส้นทางอื่นที่พอจะสืบหาเบาะแสอะไรเกี่ยวกับตัวเขาในบ้านหลังนี้ ขณะที่ยังมีเวลาก่อนที่พวกเขาจะกลับมา

ใช้เวลารวบรวมความกล้าของตัวเองสักพัก ผมก็ตรวจสอบดูที่ละห้อง เริ่มจากห้องที่อยู่ถัดไปจากห้องมาเพียงมุม เป็นประตูบานคู่ลักษณะเดียวกับห้องเขา

ผมใช้ฝ่ามือดันประตูทั้งสองออกเบาๆ ทว่าบานไม้ไม่เขยื้อนแม้แต่น้อย ผมเลยออกแรงเพิ่มขึ้น แต่ผลลัพธ์ก็ยังคงเหมือนเดิม ถ้ามันไม่ล็อกคงไม่ต้องใช้แรงเยอะกว่านี้แน่ ผมมองประตูบานนั้นอย่างผิดหวัง และเริ่มมองหาห้องต่อไป

ประตูห้องที่ถัดจากห้องนั้นเป็นห้องเดี่ยว มีลูกบิดเป็นด้ามจับ ผมมองซ้ายมองขวาอย่างระวัง ก่อนค่อยๆ เอื้อมมือจับ บิดมันจนสุด ด้วยใจหวังว่าจะเปิดได้อย่างเต็มที่ ทว่าประตูกลับไม่ตอบสนอง มีเพียงเสียงโลหะตันๆ ได้กลับมาจากอีกฟาก ผลยังคงน่าสิ้นหวังอีกเช่นเคย รวมถึงห้องถัดไปอีกสามสี่ห้องเช่นกัน ไม่มีประตูบานไหนเลยที่เปิดได้ เป็นเครื่องยืนยันชัดเจนว่าการที่ห้องของเขาเปิดได้ เพราะเขาตั้งใจเปิดทิ้งไว้นั่นเอง

ชั้นสามผมคงไม่ต้องขึ้นไป เพราะมีแต่อุปกรณ์ออกกำลังกายทั้งชั้น ส่วนชั้นสี่ ช่วงเย็นหลังจากพาผมไปฝึกหนัก เหมือนผมจะเคยได้ยินเขาคุยกับพ่อบ้านแว่วๆ ว่าถ้ามีอะไรให้เรียกเขาที่นั่น บางทีที่นั่นอาจจะมีห้องส่วนตัวของเขาอีกห้อง ถ้าเขาเอาทุกอย่างไปซ่อนไว้ที่นั่นทั้งหมดละก็...

คิดแล้วไม่รอช้า ผมรีบวิ่งตรงไปยังบันไดเพื่อขึ้นไปชั้นสี่ทันที แต่บันไดที่ทอดจากชั้นหนึ่ง กลับสิ้นสุดเพียงแค่ชั้นสาม ผมหันรีหันขวามองหาทางที่สามารถขึ้นไปข้างบนได้ หากก็ไร้วิ้ว บ้านหลังนี้ออกแบบมาอย่างไรกันนะ ถึงไม่มีทางขึ้นไปชั้นสี่ หรือว่าจะมีประตูกลเหมือนอย่างในหนังที่ซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งแถวชั้นสามนี่

ภาพที่นี้ก็ออกในหัวก็มีแต่พวกห้องที่ซ่อนอยู่หลังผนัง ต้องเคาะหรือดึงอะไรสักอย่างเพื่อเปิดประตู แต่ที่นี้กลับมีเพียงกระจกใสที่มองเห็นทะลุห้องฟิตเนส ไม่มีทางจะสร้างห้องลับหลังบานกระจกนี้ได้แน่

ผมเดินวนไปวนมาใช้ความคิดอยู่พักใหญ่ จึงนึกขึ้นได้ว่าในฟิตเนสไม่ได้เป็นกระจกใสทั้งหมด อีกฝากหนึ่งของห้องเป็นกำแพงปูนที่บวมและเหมือนมีจุดอับอยู่ด้วย

ผมรีบสาวเท้าเข้าไปห้องฟิตเนส อุปกรณ์ออกกำลังกายมากมายที่ถูกขัดเป็นมันอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานทุกชิ้น มองเห็นชั้นที่ตัวเองเคยใช้แล้วขยาดชอบกลรีบเดินผ่านมันไปโดยไม่หันกลับมาเป็นครั้งที่สอง เดินเลียบผนังห้องมาเรื่อยๆ จนถึงมุมอับที่ว่า มันหักเลี้ยวเข้าไปเหมือนมีห้องอะไรสักอย่างซ่อนอยู่ในนั้น

เมื่อเข้าไปหยุดอยู่ตรงหน้า ก็พบว่านี่เป็นห้องที่มีลักษณะเหมือนทางหนีไฟ มีบันไดแคบๆ สำหรับหนึ่งคนเดินขึ้นไป นี่คงเป็นทางไปชั้นสี่ไม่ผิดแน่

ผมค่อยๆ พาตัวเองอย่างขึ้นไป ชั้นบันไดมีรอยคราบตะไคร่เขียวจางๆ ปลายเท้าที่ย่ำไปสัมผัสได้ถึงความชื้นเล็กน้อย บันไดมีความยาวไม่ถึงสิบขั้นก็พาผมมาถึงจุดหมาย

ภาพแรกที่ประจักษ์สู่สายตาคือสระน้ำทรงกลมขนาดใหญ่สะท้อนแสงอาทิตย์จากหลังคาทรงโดมบุกระจกใส มองเห็นท้องฟ้าภายนอกชัดเจน บริเวณด้านข้างมีเก้าอี้แบบพับได้วางเรียงกันสี่ตัว

สถานที่ที่พักผ่อนของคนรวยโดยแท้ เป็นภาพที่ผมไม่เคยนึกในหัวมาก่อนเลยตั้งแต่แอบย่องขึ้นมา ในอกรู้สึกจุกจนพูดไม่ออก ถ้าเป็นเวลาปกติก็อยากชมว่าสวยอยู่หรอก แต่เวลานี้ผมไม่หลงเหลือความหวังอะไรแล้วจริงๆ ไม่มีโอกาสที่ผมจะรู้อะไรจากเขาเลย นอกจากรอวันที่ความจริงเปิดเผยจากปากเขาเอง

โรคภัยหลุมหลุม

หลังผิดหวังจากการเจอสระน้ำแทนที่จะเป็นห้องลับ สมองผมก็ตี้อไปหมด ไม่รู้ว่าตัวเองจะทำอะไรต่อไป บวกกับเวลาล่วงมาจนถึงช่วงเย็น ผมเลยตัดสินใจเข้า คริวหาของเดิมลงในกระเปาะ

มือเย็นงายๆ ที่ผมเตรียมให้ตัวเองในวันนี้คือข้าวผัดรวมมิตรที่จับเอาของโปรดผมหลายอย่างที่มีให้เหลือมากมาใส่รวมกัน ทั้งข้าวโพดอ่อน แครอท ถั่วลันเตา คะน้า ต้นหอม และกุ้งตัวโตๆ สองสามตัวกับข้าวพูนจาน ถึงจะไม่ได้ออกกำลังอะไร แต่รู้สึกเสียพลังกายไปเยอะ ไม่สิ เรียกว่าเสียพลังใจจนร่างกายพลอยได้รับผลกระทบไปด้วยมากกว่า

‘กองทัพต้องเดินด้วยท้อง’ คำกล่าวนี้ผมเห็นด้วยอย่างมาก พอกินข้าวไปได้สองสามคำ ผมรู้สึกสมองค่อยๆ กลับมาเป็นปกติ

“หอมจัง นี่ข้าวมือไหนของวันล่ะ” เสียงทุ้มที่ดังขึ้นใกล้ตัว ทำเอาช้อนในมือผมร่วงลงกับพื้น เศษข้าวหกกระจาย ส่วนที่กำลังเคี้ยวอยู่ในปากก็เกิดอาการสำลักมือรีบคว้าแก้วน้ำที่อยู่ใกล้ๆ ยกขึ้นดื่มรวดเดียว ยังมีวายส่งเสียงไอคอกแค้นๆ จนคนทักต้องรีบรุดมาช่วยลูบหลังให้

“ตกใจอะไรขนาดนั้น ฉันเป็นเจ้าของบ้าน ทำอย่างกับตัวเองเป็นโจรแอบเข้าขโมยข้าวไปได้” นนทที่หัวเราะ ขณะที่ผมสำลักขึ้นมาอีกรอบก็ตรงคำว่า ‘โจร’ ถึงจะไม่ได้ขโมยข้าวกิน แต่ผมก็แอบย่องสำรวจบ้านโดยพลการ หวังว่านั่นคงไม่ใช่การจงใจแกล้งให้ผมตกใจเล่นหรอกนะ

“ผ... ผมไม่เป็นไรครับ” ละล่ำละลักบอก ขยับตัวออกจากเจ้าของบ้านและยกมือห้ามพ่อบ้านที่ทำท่าจะเข้ามาช่วยอีกแรง

“แค่ตกใจที่พวกคุณกลับเร็วเท่านั้น เห็นบอกว่าจะกลับช่วงค่ำ” ผมพูดตามจริง และแอบตีใจที่ตอนนี้ตัวเองไม่ได้ทำตัวเป็นโจรอย่างเขาว่า

“อ้อ ตอนแรกมีนัดประชุมตอนสี่โมงนะ แต่ลุงฉันติดธุระที่บ้าน ไม่ครบองค์ประชุม เลยต้องยกเลิกไปว่าแต่นายวันนี้เป็นไง อยู่บ้านคนเดียว โอเคนะ”

“เอ่อ ก็ดีครับ” ผมไม่ค่อยกล้าสบตาคนถาม กลัวเขาจับผิด ทว่าเขากลับถามแค่ “เหอ” สั้นๆ สีหน้าไม่แสดงอาการใดๆ ก่อนจะขอตัวไปออกกำลังกาย และทิ้งท้ายว่าสองทุ่มคืนนี้ เขาจะมาตีวงสี่ให้ผมที่ห้อง ผมแอบโล่งใจไปหน่อยหนึ่ง ส่วนพรรคที่แอบหายไประหว่างการสนทนา ยื่นซองล่อลวงคู่มือให้ผม

“ขอบคุณครับ” ผมผงกหัวให้พ่อบ้านผู้ใส่ใจด้วยความซาบซึ้ง เขาโค้งตัวให้ผมเล็กน้อย ก่อนสาวเท้ายาวๆ หิ้วถุงใส่ของตามเจ้านายของตนเองขึ้นไปชั้นบน

ร่างกายพวกเขาทำด้วยอะไรกัน ทำไมถึงได้ออกกำลังได้มากมายขนาดนี้ ผมคิดพลางตัดข้าวผัดฝีมือตัวเองเข้าปาก

อา.... นานๆ จะได้กินกึ่งตัวใหญ่แบบนี้รู้สึกดีจังแฮะ

หนังสือจำนวนหนึ่งถูกวางลงบนเตียงนอน (ชั่วคราว) ของผม ผมลอบกลิ่นน้ำลายอีกใหญ่ ถ้าสายตามผมไม่ผิดพลาด ชื่อที่ปรากฏอยู่บนปกนั้นไม่มีภาษาไทยอยู่สักนิดเลย

“วันนี้ฉันไปร้านหนังสือมา หาแบบฝึกเขียนพูดสำหรับผู้เริ่มต้นแทบแยะ” เขาถือวิสาสะนั่งลงบนเตียงเช่นเคย และลากผมมานั่งใกล้ๆ กัน ก่อนเอื้อมมือหยิบหนังสือเล่มบางสุดออกมาจากกองพลิกให้ผมดู

“นายพอจะรู้คำศัพท์พวกนี้บ้างใช่ไหม” บนหน้ากระดาษสีขาวมีบทสนทนาระหว่างเอกกับบี เป็นประโยคสั้นๆ “ฉันอยากให้นายลองหัดพูดภาษาอังกฤษกับฉัน”

“A : What your name?”

B: My name is Mike.” ผมอ่านทีละคำช้าๆ สายตาเหลืออบดูคุณครูหนุ่มเป็นระยะ กลัวออกเสียงอะไรพลาดไปสีหน้าเขาดูค่อนข้างพอใจกับสิ่งที่ได้ยิน

“ดีเลยนี่ แต่สำเนียงยังไม่ได้ ช่วยออกเสียงแบบฝรั่งหน่อยได้ไหม กล้าๆ หน่อย ไม่ต้องกลัวฉันว่า”

“ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะครับผม...”

โรคภัยหลอมน

“ฉันจะฝึกให้นายหัดแนะนำตัวง่าย ๆ นะ ฉันออกเสียงให้นายฟังเป็นตัวอย่างแล้วกัน ฟังดี ๆ นะ” เขาอ่านประโยคเดียวกับที่ผมอ่านเมื่อกี้ ถึงแม้จะเป็นแค่ประโยคสั้น ๆ แต่สำเนียงที่ได้ยิน ไม่ธรรมดาเลย อย่างกับคนต่างชาติมาเองยังไง อย่างนั้น พอเขาบอกให้ผมพูดตามเสียงที่ได้ยินจากเขา ผมก็ตะกุกตะกัก ลิ่นพันกันไปหมด คราวนี้เขาจึงค่อย ๆ พูดทีละคำให้ผมออกเสียงตาม เหมือนสอนเด็กพูด

“What your name?” ผมพยายามเลียนแบบสำเนียงอย่างอาย ๆ ไม่กล้าสบตาเขาตามเคย

“อย่าหลบตาเวลาคุยกับคนสิ มันเสียมารยาท” เขาตีมือผมเบา ๆ ทำเสียงดูผมพยักหน้าทำตามที่เขาบอก แต่ผมก็ทำไม่ค่อยได้อยู่ดี เมื่อตระหนักว่าเราใกล้กันขนาดไหนที่แบ่งกันอ่านหนังสือเล่มเดียวกัน ใจก็สั่นมันมาอีกแล้ว

“ตั้งใจหน่อย ใ้หนู ของพวกนี้เป็นประโยชน์กับนายนะ ถึงแม้ไม่ได้ใช้ในการประกวดก็ใช้ในชีวิตประจำวันได้” เขาอธิบายและทวนสิ่งที่ตัวเองสอนอีกครั้งซ้ำ ๆ ให้ผมพูดตาม ผมพยายามข่มอาการตื่นเต้นให้สงบที่สุด

“นั่นแหละดีมาก ทีนี้ประโยคต่อไป How old are you?” เสียงราวเจ้าของภาษานั้น ทำเอาผมพิศวงตัวตนเขาขึ้นมา ต้องฝึกนานแค่ไหนกว่าจะพูดแบบนี้

“นี่แน่ะ เหมือนอะไรซะ พูดตามเดี๋ยวนี้เลย” เขาเอาหนังสือเคาะหัวผมเบา ๆ เรียกสติ ผมยกมือลูบหัวบ่อย ๆ

“ทำไมต้องทำร้ายร่างกายกันด้วยครับ”

“ก็นายไม่ตั้งใจเรียนนี่ เดี๋ยวเหมือนบ้าง เดี๋ยวหลบตาบ้าง ถ้ายังวอกแวกอยู่อีกละก็ จะเจอหนักกว่าหนังสือเคาะหัวนะ” เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้ถึงตาใส่ผมอย่างเขาร่ำเรื่อง เล่นเอาผมขนลุกเกรียว พูดตามประโยคเขาของแทบไม่ทัน

เกือบสี่สัปดาห์ในฐานะคนพิเศษของบ้านมาเพียงผ่านไปอย่างยากลำบาก ผมรู้สึกตัวเองใช้กำลังเยอะกว่าการทำงานมาทั้งชีวิตเป็นร้อยเท่า ร่างกายผมจากที่เคยผมกะหรง ตอนนั้นเริ่มมีกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้นมาพอประมาณ แต่ไม่ได้ใหญ่เป็นพื้บึกอย่างในหนังซูเปอร์ฮีโร่หรอกนะ ถ้าเทียบกับระดับนั้น ผมคงเป็นแคฮีโร่ฝึกหัดหรือไม่ก็นักเรียนฮีโร่

ยอมรับอย่างหนึ่งเลยว่าอาการอยู่ที่นี้ผมได้ทักษะการเอาตัวรอดในสายมีดมากมาย ทั้งการยิงปืน การต่อสู้ การใช้มีด การว่ายน้ำ และที่ขาดไม่ได้คือการวิ่ง ตอนนี้ผมสามารถวิ่งรอบคฤหาสน์ได้โดยไม่เหนื่อยหรือหอบเหมือนช่วงแรก แถมยังวิ่งเร็วขึ้น เพราะช่วงหลังคุณพ่อบ้านให้ผมวิ่งโดยจับเวลา ถ้าวิ่งไปไม่ทันในเวลาที่กำหนด ผมจะต้องออกกำลังกายเพิ่มทุกอย่างเป็นสองเท่า และอดข้าวหนึ่งมื้อมีหรือที่ผมจะยอมทรมานไปมากกว่านี้ ผมตัดสินใจให้ตัวเองสุดชีวิต จนคนจับเวลาายังต้องทิ้งในความเร็ว

“คุณทำผมตกใจมากเลยนะ สองร้อยเมตรในเวลา 23 วินาที เกือบทำลายสถิตินั่งวิ่งทีมชาติเลยนะ” พ่อบ้านกล่าวกับผมที่งั้นๆ ผมเองก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกัน นั่นอาจเป็นผลมาจากที่ผมฝึกร่างกายมาอย่างหนักก็ได้ ส่วนทักษะภาษาอังกฤษที่ถูกพร่ำสอนทุกคืนนั้นก็ดูมีความคืบหน้าอย่างรวดเร็วเหลือเชื่อ ผมสามารถพูดอ่าน ฟัง และโต้ตอบบทสนทนาพื้นฐานได้ หลายครั้งที่คุณครูหนุ่มออกปากชมว่า

โรคภัยหลอหลอม

ผมหัวไว แต่บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าผมได้ครูดีและไม่อยากทำลายความตั้งใจของเขามากกว่า ผมเลยพยายามจำในสิ่งที่เขาสอน แม้อาจจะยังรู้สึกคลงแคลงตัวตนของเขาก็ตามที

วันนี้เป็นวันแรกที่ผมได้ออกมาจากพื้นที่คฤหาสน์หลายร้อยล้านสู่อหอบระชุมที่ผมเจอเขาครั้งแรก พร้อมกับผู้เข้าร่วมจัดจำนวนห้าสิบคนที่ผ่านการคัดเลือกเบื้องต้นทุกคนยื่นเรื่องแถวเป็นระเบียบรอประสานงานประกวดมา

ผมถูกพ่อบ้านจับให้แต่งกายในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนทรงสุภาพพร้อมผมที่เช็ดมาอย่างดี ชนิดลมพายุพัดปลายผมก็ไม่กระดิก จนรู้สึกตัวเองค่อนข้างโดดเด่นท่ามกลางหมู่คนที่ใส่เสื้อยืดสีทึบเป็นส่วนใหญ่ ก็นี่มันเวทีประกวดมาเพื่อวันนี้ ใครจะมาบรรจงแต่งองค์ทรงเครื่องให้เสียเวลา

มีคนที่ผมคุ้นหน้าหลายคนจากโบสถ์ครั้งที่เคยเห็น ผู้ชายคนที่ผมเจอแถวบ้านนนทีก็นั่งตรงนี่ด้วย แม้อายุหนึ่งๆ แวดตาก็ดูต้นไม่เปลี่ยน ส่วนคนหน้าตาดีๆ ที่เคยสะกดดูตามผมนั่น ตัวจริงดูดียิ่งกว่าในรูปเสียอีก รูปร่างสูงโปร่ง ผิวสีน้ำตาล งามโดดเด่นเป็นสันคม ผมสั้นสีดำขลับยิ่งดูก็ยังไม่เหมือนคนร้ายที่ก่อเรื่องกวนใจชาวบ้านที่ไหนเลย

เหมือนรู้ตัวว่าถูกแอบมอง ดวงตาสีน้ำตาลเข้มคู่นั้น ข้างเข็นซาลิกลับเหมือนมีอะไรแอบซ่อนอยู่มากมาย ผมรีบหลบตาก้มหน้ามองพื้น ลมหายใจติดขัดในอก

น... น่ากลัว สายตาของเขานี่เองที่ทำให้เขามายืนอยู่จุดนี้ คงผ่านอะไรมาไม่น้อยแน่

“นี่แก เข้ารอบมาได้ไง ฉันทึกษาว่าแกจะโดนเขี่ยตกตั้งแต่ยื่นโบสถ์ซะอีก” ชายที่อยู่ข้างๆ ถองสีข้างไล่ ผมหันไปมองงๆ ผู้ชายคนนั้นคือคนที่ขัดขาแกลั้งตอนผมมาสมัคร น่าจะอายุรุ่นเดียวกับผม พอได้มองใกล้ๆ ก็จัดว่าหน้าตาดี รูปร่างสูงผอม โครงหน้ามีสันกรามชัดเจน คิ้วถูกกันจนบาง ริมฝีปากกว้างดูทะเล้น ใบหูทั้งสองข้าง

มีต่างหูเจาะเรียงรายหลายขนาดดูหวาดเสียว ผมเผ้าที่ไม่ค่อยเป็นทรงถูกย้อมด้วยสี ส้มประกายทอง (รู้สึกเหมือนเดือนที่แล้วสีแดง หมอนี่ต้องเปลี่ยนผมทุกเดือนแน่ๆ) ทำทางระรานคนอื่นอย่างชัดเจนนั้น ทำให้ผมหลีกเลี่ยงการสนทนาด้วย

“ซี ทำเป็นหยิ่ง ลูกคนรวย พ่อแม่ไม่เอาละสิแก” หนุมผมสัมผัสผมหัวจรด เท้า ชักสีหน้าหงุดหงิด จีปากไม่พอใจ พร้อมสะบัดหน้าไปอีกทางไม่สนใจผมอีก ผมพ่นลมหายใจโล่ง

จะใครก็เถอะอย่ามาสนใจกันเลย...

“สวัสดิ์ทุกคนครับ พวกคุณทั้งห้าสิบคนคือผู้ที่ผ่านการคัดเลือกรอบแรก” บรรยากาศตึงเครียดโดยอัตโนมัติ เมื่อชายร่างสูงในเสื้อยืดสีดำสวมทับด้วยสูทสีเทา เข้มก้าวเข้ามาอยู่ตรงหน้าผู้เข้าประกวดทั้งหลาย ท่วงท่าเยื้องย่างนั้นดูน่าเกรงขาม แทบไม่ต้องบอกว่าเขาคือของจริง ไร้การปรุงแต่งใดๆ แม้ตัวผมจะอาศัยชายคาเดียวกันกับเขาร่วมเดือน การปรากฏตัวของเขาก็แทบทำให้หัวใจผมหยุดเต้น ตัวเขา ข้างนอกดูแตกต่างจากตอนอยู่ในบ้านหลังนั้นลิบลิบ เป็นความรู้สึกเดียวกับตอนที่ผมเจอเขาครั้งแรก... มาเพียตัวจริง...

“ผมคือนนนนี่ เรียกผมสั้นๆว่า ‘นน’ เป็นผู้จัดประกวดเวทีนี้ เป็นผู้สนับสนุนรางวัล และเป็นผู้ดูแลการประกวดทุกรอบแข่งขัน” เขาสบตาผู้เข้าประกวดทีละคน ซ้ำๆ กระทั่งหยุดที่ผม

ผมกลืนน้ำลายอีกใหญ่ หวังว่าเขาคงจะไม่พูดอะไรเกี่ยวกับการฝึกที่ผ่าน มาของเรานะ

“วันนี้ รอบคัดเลือกรอบที่สองนี้ ผมจะคัดพวกคุณให้เหลือเพียงยี่สิบคน หรือน้อยกว่านั้น ตามความเหมาะสม ผมต้องทดสอบคุณสมบัติพวกคุณว่า เหมาะสมกับเวทีนี้หรือไม่ หวังว่าพวกคุณจะเตรียมใจกันไว้แล้ว”

โรคภัยหลุมหลุม

ทุกคนนั่งเงียบ เหมือนเตรียมใจกันมาพร้อมอยู่แล้ว ขณะที่ผมแอบใจสั้น เขาไม่เคยพูดถึงเรื่องคัดเลือกรอบสองนี้ให้ฟังมาก่อนเลย ไม่รู้การทดสอบที่ว่าจะเป็นอย่างไหน

“เดี๋ยวจะมีรถบัสสามคันมารับพวกคุณไปยังสถานที่ทดสอบ ขอให้ทุกคนโชคดี” พูดจบมาเพียงหนึ่งก็เดินออกไป ส่วนพ่อบ้านและผู้คุ้มกันคนอื่นๆ เป็นคนคอยนำทางผู้เข้าประกวดไปยังรถบัส

ระหว่างทางทุกคนเดินอย่างเงียบสงบ ดูเป็นปกติเหมือนเดินออกจากบ้าน คงมีผมคนเดียวที่สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แลซ้ายแลขวาอย่างระแวง มีหลายครั้งที่แอบสบตากับพ่อบ้านขอความช่วยเหลือ ทว่าเขากลับนิ่งเฉย ทำเหมือนผมเป็นธาตุอากาศ คงพยายามไม่ให้ใครสังเกตเห็นว่าเรารู้จักกัน เพื่อรักษาสถานะผู้เข้าประกวด และรักษาชีวิตผมเอง

ถึงจะเข้าใจแบบนั้นก็เถอะ แต่ก็อดรู้สึกใจหายไม่ได้ อย่างกับโดนทิ้งให้อยู่กลางทะเลกับฝูงฉลามยังไม่อย่างนั้น

ผมแอบสังเกตว่ามีหลายคนมองผมอย่างไม่เป็นมิตรนัก (หรืออันที่จริงคนพวกนี้ไม่เคยเป็นมิตรกับใครอยู่แล้ว?) เป็นเพราะการแต่งตัวที่โดดเด่นของผมแน่ๆ ถ้าใครที่หัวสูงหน่อยละก็ ต้องรู้แน่ๆ ว่าเครื่องแต่งกายของผมรวมกันแล้ว มูลค่ามากกว่าบ้านผม ไม่รู้ว่าเป็นความตั้งใจของเจ้าของบ้าน เพื่อทดสอบว่าผมจะเอาตัวรอดจากคนพวกนี้ยังงัยหรือเปล่า ตอนนั้นเขาก็ไม่อยู่เสียด้วย คงจะขับรถส่วนตัวมุ่งหน้าไปก่อนแล้วไม่ผิด

รถโดยสารไม่ประจำทางที่จอดรอเป็นคันสี่ขาวล้วน ภายในไร้การตกแต่งใดๆ เชกเช่นรถทัวร์ทั่วไป ไม่มีทีวี ไม่มีเครื่องเสียง มีเพียงเสียงแอร์ครางหึ่งเบาๆ เป็นสัญญาณว่าเครื่องยนต์อยู่ในโหมดพร้อมใช้งาน

ฉรรคเป็นหนึ่งในบอดีการ์ดที่ดูแลรถคันที่ผมไป ทำให้ผมรู้สึกใจขึ้นขึ้นมาหน่อย ถึงจะรู้ว่าเขาอาจจะไปนั่งข้างคนขับก็ตามที แต่ยังมีคนรู้จักอยู่ด้วยสักคนก็อุ่นใจแล้ว

ทุกคนได้รับกระดาษแผ่นสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดเท่าฝ่ามือพิมพ์หมายเลขที่ฝั่งของตัวเองคนละใบจากพ่อบ้าน มีการตรวจค้นตัวก่อนขึ้นรถ ด้วยบอดีการ์ดประจำรถ กฎของการเดินทางครั้งนี้ คือห้ามพกสิ่งของใดๆ ติดตัว แม้แต่เงินและโทรศัพท์มือถือของที่ถูกเอาออกไปถูกเก็บในช่องพลาสติกอย่างดี พร้อมใส่หมายเลขของตัวเองไว้

ผมแอบเห็นของที่ถูกเก็บไว้ในช่องของอื่นๆ ก็หวั่นใจ แต่ละคนพกกันมาครบมือทั้งมีดพับ หนังสมือ คัตเตอร์ หรือแม้แต่ปืนก็มี ผมนึกโล่งใจกับความรอบคอบของคนจัดงานอย่างสุดซึ้งซึ่งที่ทำการค้นตัวคนพวกนี้อย่างละเอียดไม่อย่างนั้นล่ะผมว่าได้ละเลงเลือดกันบนรถแน่ๆ

ผมเห็นสีหน้าของพ่อบ้านค่อนข้างกังวล ตอนสบตากับผมเขาทำท่าเหมือนจะปริปากพูดอะไรบางอย่าง แต่จำต้องกลืนลงคอตามหน้าที่ เพราะตอนนี้ยังไปเขาก็ต้องปฏิบัติกับผมเหมือนผู้เช่า ประเวศคนอื่นๆ นั่นยิ่งทำให้ผมอยากรู้ว่าเรื่องที่เขากังวลคืออะไร

ผมก้าวขึ้นไปบนรถมองหาหมายเลขที่นั่งของตัวเอง ตรงที่นั่งข้างผมมีใครคนหนึ่งนั่งรออยู่ฝั่งริมหน้าต่างแล้ว ผมรู้สึกประหม่าเล็กน้อย เมื่อมองเห็นใบหน้าด้านข้างของเพื่อนร่วมเดินทางถนัดตา เจ้าของแวนตาเย็นชาคนนั้นนั่นเอง

ถ้าจำไม่ผิดเขาชื่อทักษ์...

ผมหย่อนตัวลงนั่งข้างเขาอย่างกล้าๆ กลัวๆ รู้สึกดีเหลือเกินที่รู้ว่าอาวุธพกติดตัวทั้งหลายโดนริบเก็บไว้ ไม่งั้นผมว่าบางที เราอาจจะได้ทดสอบผู้อยู่รอดกันบนรถคันนี้ก็ได้

เมื่อเก้าอี้ยวบลง คนที่นั่งอยู่ก่อนปรายตามองผมที่เป็นเพื่อนร่วมทาง เล็กน้อย ก่อนบายหน้าไปอีกทาง สีหน้าเขาเรียบเฉย ไม่บงบอกความรู้สึกใด อาจจะกำลังไม่พอใจที่มีไข้ได้กะโปโลอย่างผมนี้ ใกล้เคียง หรือไม่ก็เป็นการเลี่ยงการชวนคุย กับคนที่แอบมองตัวเองก่อนหน้านี้

ตลอดการเดินทางผมได้แต่ก้มหน้าจูด พยายามไม่หันไปสบตา กระทั่งรู้สึก ว่ารัศมีอันเย็นชาจางลงไป ผมจึงค่อยๆ แอบเหลือบไปทางเขา เห็นเขากำลังหลับตา กอดอก เอนคอพิงพนักเหมือนเตรียมจะนอน ผมพ่นลมหายใจโล่ง จะแกลังหลับหรืออะไรก็แล้วแต่ ขอให้เป็นอย่างนี้ตลอดทางเถอะ

บรรยากาศในรถเงียบกริบอย่างเหลือเชื่อราว ไม่มีคนอยู่จนกระทั่งถึง ปลายทาง ธรรมชาติประภาศให้ทุกคนลงจากรถ ผู้เข้าประกวดทยอยลงอย่างสงบ ไม่มี เสียงสนทนาจ้อแจ เหมือนต่างคนต่างดูแข็งซึ่งกันและกัน ไม่พยายามทำตัวสนิทสนม กันแม้แต่นิด นั่นทำให้ผมอึดอัดเข้าไปใหญ่ แค่อ้าปากหายใจยังแทบไม่กล้า

เบื้องหน้าที่รถโดยสารพามาถึงนั้น เป็นอาคารสี่ขาขนาดใหญ่ มีตัวอักษรสีดำติดเป็นป้ายบอกชื่อสถานที่บริเวณหน้าจั่วของอาคาร

‘สนามกีฬาติชกรณันท์’

พื้นที่โดยรอบโล่งกว้างสุดสุดตา มีต้นไม้ใหญ่ๆ ประปราย ชวนให้นึกถึง สนามกีฬาระดับชาติที่เคยเห็นในทีวี ซ่อน... ถ้าจำไม่ผิด มันเป็นนามสกุลเขาเนี่ย นี่ยัง เขาต้องรวยขนาดไหนถึงจะเป็นเจ้าของที่แบบนี้ได้ ผมไม่ต้องจินตนาการเลย

ห่างออกไปไม่กี่ไกลจากรถโดยสารทั้งสาม มีรถยุโรปสีน้ำเงินเข้มหนึ่งคันจอด อยู่ ร้างสูงสง่าก้าวออกมาจากรถ มายืนอยู่ตรงหน้าผู้เข้าประกวดอย่างผ่าเผย

“ที่นี่จะเป็นสถานที่ทดสอบของผู้เข้าประกวดอย่างที่ผมเคยบอก ผมจะให้ พวกคุณแบ่งออกเป็นห้ากลุ่ม กลุ่มละสิบคนโดยยึดหมายที่นั่งบนรถเป็นหลัก เลขที่หนึ่งถึงสิบ เชิญแยกตัวออกไปทางซ้ายมือผม สิบเอ็ดถึงยี่สิบถัดมาตามลำดับ ไป

เรื่อยๆ ที่หัวแถวจะมีคนของผมยืนอยู่ ขอให้พวกคุณยืนกลุ่มละสองแถว แถวละห้าคนนะครับ ผมจะให้เวลาแค่ห้านาทีในการจัดกลุ่ม เดี่ยวเราจะต้องเข้าไปข้างในเพื่อทดสอบต่อ เชิญครับ” สิ้นสุดคำสั่ง ผู้เข้าประกวดทุกคนก็แยกย้ายกันไปตามหมายเลขอย่างรวดเร็ว และเจียบสงบ ไม่ได้วุ่นวายเหมือนฝั่งแตกร้างอย่างเช่นนักท่องเที่ยวนหรือเด็กนักเรียน แต่เหมือนกับการฝึกทหารที่ทุกคนรู้หน้าที่ของตัวเองมากกว่า

แน่นอนว่าการแบ่งกลุ่มนี้ผมได้อยู่กลุ่มเดียวกับคนที่นั่งข้างกันเมื่อครู่อย่างไม่ต้องสงสัย ถ้าเกิดมีการทดสอบที่ใช้ความสามัคคีกัน ผมนี่ก็ไม่ออกเลยว่าจะทำยังไง

ทุกคนยืนประจำที่ปราศจากการสนทนาเช่นเคย แม้แต่หน้ายังไม่มีการมองกัน คงมีแต่ผมที่แอบมองเพื่อนร่วมกลุ่มด้วยความระแวงที่คัดมาหน้าตาดีเกือบทุกคนก็จริง แต่แวตเขาเอารื่องทั้งนั้น ผมกลืนน้ำลายลงคอแทบไม่ลง

“เฮลละ ทีนี้ทุกคนเดินตามคนของผมไปนะครับ พวกเขาจะพาคุณไปจุดทดสอบ หากกลุ่มจะเริ่มต่างสถานที่กัน แต่ก็วนกันครบ ใช้บททดสอบเหมือนกัน ผมจะสู่มเข้าไปดู เพราะงั้นแสดงฝีมือกันเต็มที่ ถึงจะได้คะแนนไม่ถึงเกณฑ์ แต่ถ้ามีบางอย่างเข้าตา คุณก็อาจมีโอกาสรอบเหมือนกัน เราจะการประกาศผลในช่วงบ่ายหลังทุกคนทานข้าวเสร็จ ผมขอให้ทุกคนโชคดี” เขาผายมือเชิญคนของตัวเองกลุ่มแรกเข้าไปก่อน และตามด้วยกลุ่มถัดมาตามลำดับ จนกระทั่งกลุ่มสุดท้ายซึ่งเป็นกลุ่มของผม รู้สึกคุ้นใจอีกครั้งที่ธรรมชาติเป็นคนนำกลุ่ม

ทุกคนทยอยเดินเข้าไปข้างในจนถึงคนสุดท้าย เจ้างานตะโกนไล่ตามหลังมาบอก

“พยายามให้เต็มที่ละ!”

ผมแอบหันไปมองแวบหนึ่ง เห็นเขากำลังมองผมอยู่ ไม่รู้ผมเข้าข้างตัวเองไปหรือเปล่า แต่รู้สึกเหมือนเขาตั้งใจบอกผม หรือไม่ก็ผมเองที่อยากให้เป็นอย่างนั้น

โรคภัยหลอหลอม

เพราะอยากได้อะไรสักอย่างยึดเหนี่ยวจิตใจ อย่างน้อยๆ ตัวเองก็จะได้ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว

ทางเดินเข้าค่อนข้างโล่ง ไปด้วยพื้นหินอ่อนสีชาวนวลเป็นมันเงา ไร้รอยขีดข่วนเหมือนได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

ที่แรกที่กลุ่มผมถูกพาไปก็คือสระว่ายน้ำมาตรฐานขนาดใหญ่เป็นสองเท่าของบ้านเขาที่ผมเคยว่ายน้ำ บ่ายตรงข้างสระเขียนว่า

‘กว้าง 25 เมตร ยาว 50 เมตร ลึก 6 เมตร’ แบ่งเป็นแปดเลน ถึงจะเคยว่ายน้ำในคลองแถวบ้านมาบ้างตั้งแต่เด็กๆ และฝึกหนักมากับมาเฟียหนุ่มเกือบเดือนนั้นก็ไม่ได้ช่วยให้ผมรู้สึกมีความมั่นใจ หรือมีชัยชนะเหนือคนอื่นเลย กลับรู้สึกท้อได้ บั้นป่วน เวียนหัวอยากจะทำเจียนขึ้นมาคือๆ ความยาวขนาดนี้ ความลึกขนาดนี้ จะทดสอบแบบไหนกัน

“เราจะแบ่งพวกคุณออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มละห้าคน โดยทั้งหมดนี้ เราจะแข่งว่ายน้ำใช้เวลาแค่คนละหนึ่งรอบ” ธรรมชาติบิบาย ผมงลืนน้ำลายเหนียวลงคอ เป็นรอบที่สองของวัน เขาแอบสบตาผมแวบหนึ่ง ทำทีดูเป็นกังวลไม่ต่างจากตอนขึ้นรถ หรือเรื่องที่เขาเป็นห่วงก็คือการทดสอบพวกนี้

“หากใครว่ายน้ำไม่เป็น หรือคิดว่าไม่ไหว ขอให้เดินมาบอกผมได้เลยครับ ไม่มีการหักคะแนนหรือตัดสมบัติใดๆ ทั้งสิ้น นี่เป็นแค่การทดสอบสมรรถภาพร่างกายของพวกคุณเท่านั้น” พ่อบ้านนั่งไปสองสามวิ สบตากับผู้เข้าประกวดทีละคนเพื่อดูท่าที ไม่มีที่แหวงว่าใครจะถอนตัวจากการทดสอบด้านแรกนี้เลยสักคน

แม้ใจจริงผมอยากจะได้ไปหาเขาใจแทบขาดแต่เมื่อถึงถึงความตั้งใจช่วยฝึกฝนที่ผ่านมาของเขา ผมก็ทำใจหักหลังเขาไม่ลง ได้แต่สูดลมหายใจลึก ระวังความตื่นเต้นของตัวเอง

“สรุปว่าไม่มีนะครับ ถ้าอย่างนั้น เชิญพวกคุณตามผมไปเปลี่ยนเสื้อผ้ากันครับ” ธรรมชาติบิบายไปยังห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าขนาดใหญ่ข้างสระที่เปิดโล่ง มีตู้ล็อกเกอร์

เก็บของหลากหลายขนาดนั้น ขนาดทั้งสองข้าง แต่ละตู้มีกระดาษสีขาวประทับหมายเลขติดอยู่

“ชุดว่ายน้ำของพวกคุณถูกเตรียมไว้ให้ตามหมายเลขที่นั่งบนรถโดยสารครับ ขนาดของชุดถูกจัดตามสัดส่วนที่พวกคุณกรอกไว้ในใบสมัครนะครับ ถ้าหากสวมไม่ได้ จะมีชุดว่ายน้ำสำรองอยู่ในตู้ใหญ่ข้างในสุดนะครับ ถ้ามีอะไรขัดข้อง เรียกผมได้เลย ผมจะยืนรออยู่ข้างหน้า หรือถ้าเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว เชิญออกมาเตรียมตัวข้างนอกได้เลยนะครับ เราจะลงสระตามลำดับที่นั่ง” อธิบายจบพอบ้านก็โค้งตัวให้พวกเราหนึ่งครั้ง ก่อนขอตัวออกไป

ทุกคนถอดเสื้อผ้าตัวเองออกอย่างไม่รอรี ขณะที่ผมได้แต่ยืนแข็งอยู่กับที่มองเพื่อนร่วมชะตาเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่ละคนร่างกายเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ร่องรอยผ่านศึกไม่ต่ำกว่าหนึ่งแผล มีตั้งแต่ระดับแผลเป็นเล็กๆ ไปจนถึงแผลเป็นฉกรรจ์เหมือนโดนเข้าศึกกระชกกับขวาน รอยกระสุนก็มี และแน่นอนว่ามีรอยสักโหดๆ ประดับบนร่างกายแทบทุกคน

ผมเริ่มรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง คนที่เปลี่ยนชุดเสร็จเริ่มทยอยเดินออกไปทีละคนๆ จนในห้องเหลือเพียงแค่มากับเพื่อนร่วมเดินทางผู้นั้น เขาขมวดคิ้วมองผมเหมือนไม่เข้าใจ ก่อนเอื้อมมือเปิดลิ้นเกอร์ผม หยิบกางเกงว่ายน้ำที่ถูกเตรียมไว้โยนให้ ผมตกใจสะดุ้งคว้าผ้าไว้แทบไม่ทัน

ผมมองหน้าเขา สายตาเต็มไปด้วยคำถาม ทว่าอีกฝ่ายไม่ตอบกลับ เดินออกไปดื้อๆ เหมือนเป็นการบอกโดยนัยว่าถ้าแกไม่ใส่แล้วมาทำไมวะ ผมมองตามเขาจนแผ่นหลังที่มีรอยสักรูปดวงจันทร์ครึ่งเสี้ยวกลับหัวหายลับไป ผมจึงรีบเปลี่ยนเสื้อผ้า และเดินออกไปรอการทดสอบ

(โปรดติดตามอ่านต่อในฉบับเต็ม)